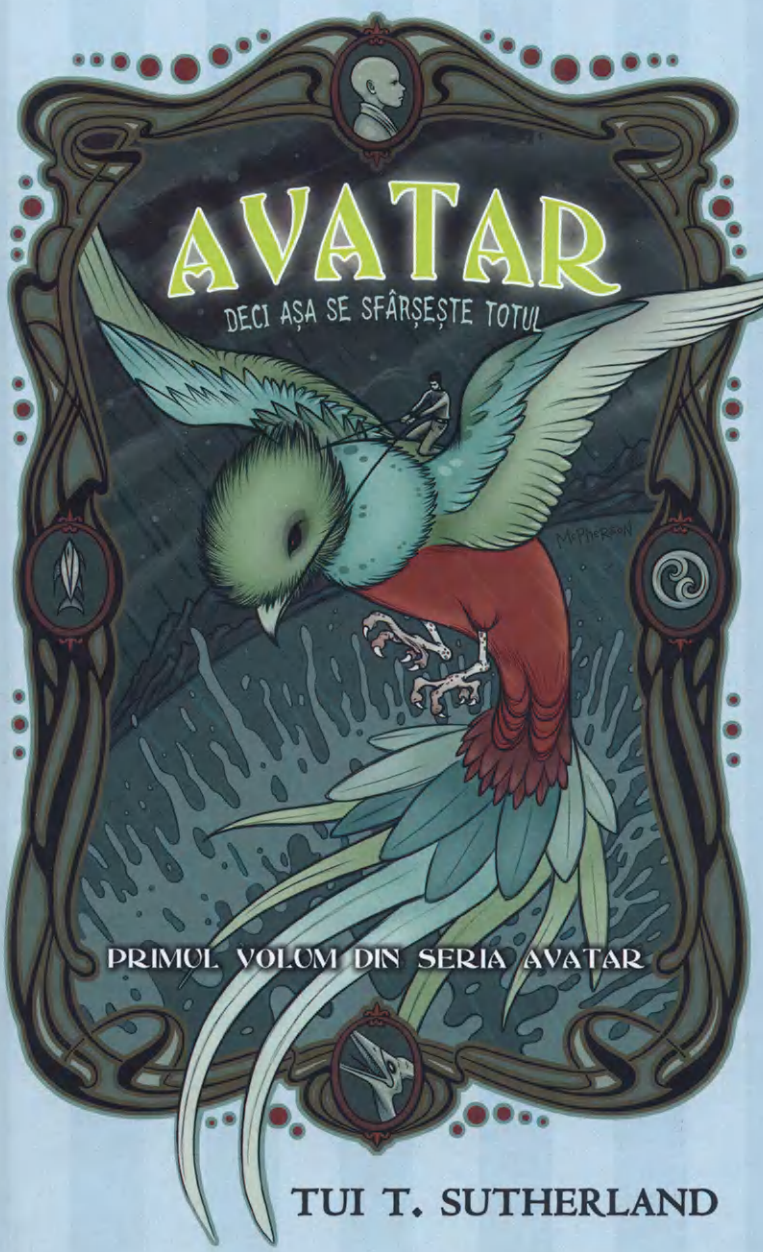
AVATAR
DECI AȘA SE SFÂRȘEȘTE TOTUL
PRIMUL VOLUM DIN SERIA AVATAR
TUI T. SUTHERLAND

biblioteca rao

TUI T. SUTHERLAND

AVATAR

CARTEA ÎNTÂI

DECI AȘA SE SFÂRȘEȘTE TOTUL

Traducere din limba engleză
IOANA PETRESCU

rao international publishing company

Străzile erau pustii și întunecate.
Majoritatea stâlpilor de iluminat erau stricați,
becurile lipsind sau fiind sparte.
Toate clădirile erau tăcute și cufundate în întuneric.
Vântul șuiera prin ferestrele sparte.
O lună strălucitoare și aproape plină
lumina trotuarul gol.
Pustiu. Totul era pustiu.

Pentru Adam,
Persoana pe care o vreau lângă mine la sfârșitul lumii

Și pentru Kari,
Pentru că toți sunt, cu adevărat

MULȚUMIRI

Mii de mulțumiri lui Alix Reid, Abby McAden
și Ruth Katcher pentru că au fost niște editori geniali
și prieteni absolut minunați.

ÎNCEPUTURILE

ÎN URMĂ CU 9 ANI...

Până să ajungă acolo, salonul de coafură se transformase într-o groapă fumegândă. Flăcările țâșneau spre clădirile din apropiere și apoi se întorceau de parcă ar fi fost vii. În mod ciudat, nimic din apropiere nu luase foc. Era ca și cum salonul ar fi făcut spontan combustie în interiorul unei bule.

Ofițerul Bill Nichols își dădu pălăria pe spate și, frecându-se ușor la nas, suspină. Un foc ținut sub control era o veste bună cu siguranță, dar va fi greu de explicat în raport.

– Unde e fata? întrebă el.

Pompierul-șef arătă spre o figură mică ghemuită lângă una dintre ambulanțe. Peste tot era multă agitație – oamenii țipau, brancardierii aduceau tărgi, luminile de la ambulanțe licăreau frenetic. Totuși, în jurul fetei se formase un spațiu gol. Echipele de intervenție păstraseră distanța față de ea, dar Nichols nu putea spune dacă o făcuseră dinadins sau era un lucru inconștient.

– De ce nu are nimeni grijă de ea? întrebă el furios.

Șeful pompierilor ridică din umeri pălind.

– Dar nu avea nevoie de îngrijiri, spuse el.

– O fetiță de nouă ani supraviețuiește unui asemenea incendiu și nu are nevoie de îngrijiri?

Nichols clătină din cap afirmativ și plecă înainte ca omul să-i răspundă.

Tot ceea ce putea distinge din silueta fetei era o şuviţă lungă de păr negru ce se strecura afară de sub pătura portocalie.

– Bună, spuse el, aşezându-se pe vine lângă ea. Eu sunt ofiţerul de poliţie Bill.

Nici un răspuns.

– Poţi să-mi spui ceva despre tine? Cum te numeşti?

Din nou nici un răspuns. Bietul copil era evident traumatizat.

– Ascultă, spuse el, vom avea grijă de tine. Nu ai de ce să te temi.

Fetiţa îşi ridică încet capul, iar el se simţi pătruns de un fior. Ochii ei erau ca nişte lacuri adânci întunecate.

Şoc, îşi spuse el. *E în stare de şoc.*

– Nu-mi este frică, spuse ea. Mămica mea trebuie să vină.

Oare mama ei era cumva pe una dintre tărgi? Chiar în drum spre spital? Cum ar putea începe să-i explice unei fetiţe de doar nouă ani această tragedie?

– Draga mea, începu el.

– Acolo, spuse ea, arătând cu degetul.

Exact în acel moment, o voce panicată striga: „Kali! Kali!" Nichols se întoarse şi zări o femeie croindu-şi drum prin mulţime.

– *Fiica* mea se afla aici, ţipa ea, împingând la o parte doi poliţişti care asigurau perimetrul.

El se ridică în picioare în vreme ce ea se apropia de ei împleticindu-se. Era o femeie măruntă, blondă şi delicată şi nu semăna deloc cu micuţa indiancă înfăşurată în pătură. Dar femeia o îmbrăţişă uşurată. Era ceva în legătură cu această femeie care îl făcea pe ofiţer să vrea să o protejeze, chiar mai mult decât pe fiica ei.

Fata îşi înfăşură braţele în jurul umerilor mamei. Ofiţerul abia auzi când fetiţa i-a şoptit mamei:

– Au fost răi. Ţi-am spus că nu vreau o tunsoare.

– Ştiu, draga mea. îmi pare rău, spuse femeia, mângâind părul fiicei. M-am întors numaidecât, nu-i aşa?

Kali îşi aşează capul pe pieptul mamei şi încuviinţă. Micuţa femeie o ridică de parcă ar fi cântărit cât un fulg şi se întoarse către ofiţerul Nichols.

– Vă sunt atât de recunoscătoare, spuse ea, privindu-l cu niște ochi mari și albaștri. Inima lui tresări ciudat. Vă mulțumesc pentru că ați avut grijă de Kali.

Cuvintele șefului pompierilor îi apărură-n minte: „Nu a avut nevoie de îngrijire".

– Mi-e teamă că trebuie să îi punem câteva întrebări fiicei dumneavoastră, spuse el. Bineînțeles, după ce își va reveni din șoc.

– Desigur, spuse zâmbind mama lui Kali. Dar sunt convinsă că nu-și amintește prea multe. Și nu am vrea să o facem să treacă din nou prin asta, nu-i așa? E atât de mică!

Era ceva foarte ciudat în legătură cu acele cuvinte, de parcă le-ar fi repetat dinainte, dar ofițerul abia dacă remarcă. Simțea că s-ar putea topi în ochii ei albaștri. „Metafore de doi bani, gândi el. Mă întreb dacă o fi căsătorită? Oare ar vrea să-și dea întâlnire cu un polițist? Oare cât trebuie să aștept ca să nu i se pară nepotrivit că întreb?"

– Pot să o duc acasă acum? spuse ea. V-aș putea da numărul nostru de telefon să veniți să vorbiți cu ea oricând doriți.

Nu era chiar acesta protocolul, dar era șansa pe care el o aștepta. Putea vorbi astfel cu fetița mai târziu, să afle ce a văzut și, de asemenea, să o revadă și pe mama ei.

Cele două se îndepărtau prin fum, iar el surprinse doi ochi negri care îl priveau peste umărul mamei. Fără vreo tragere de inimă, ofițerul se întoarse la munca sa.

Era timpul să numere victimele.

ÎN URMĂ CU ȘASE ANI...

Tava cu instrumente zăngăni pe podea, iar doctorul Harris oftă nemulțumit.

– Vicky, du-te să-l găsești pe Tigre și să mi-l aduci aici.

– Nu, tată, te pot ajuta eu, chiar pot.

Se așeză ghemuit și începu să adune bisturiele, însă unul îi alunecă din mână și din nou se auzi acel zăngănit. Pacientul de pe masa de operație scânci.

– Vicky. Doctorul Harris o apucă ușor de umeri și o dădu la o parte. Am nevoie de Tigre.

– Bine, spuse ea nemulțumită.

Năvăli afară din sala de operații și o luă la fugă pe scări, tropăind cât putea de tare. Nu-i păsa dacă-i trezea pe toți. Așa îi trebuia tatălui și copilului ăluia idiot care îl ajuta. Tigre (ce fel de nume e ăsta?) avea unsprezece ani ca și ea. Nu era nici *mai deștept* și nici *mai bun* decât ea. Era doar primul copil pe care îl întâlniseră în Chile și acum primea douăzeci de dolari pe săptămână pentru a traduce în spaniolă clienților.

– TEEEEE-GRAYYYYY! țipă ea, făcând zgomot în camera din spate.

Bineînțeles că toți „chiriașii" i-au sărit la picioare și au început să latre. Câini idioți. Nici măcar nu-i plăceau animalele. Pesemne că era cea mai rea fiică de veterinar din câte au existat vreodată.

La sfârșitul rândului de cuști îl zări pe Tigre, care stătea întins pe canapea și sforăia. Cele două pisici abandonate aduse ieri se încolăciseră în jurul capului și pe burtă și acum torceau fericite. Ea ura acele pisici. Fuseseră până mai ieri două mici bestii sălbatice care scuipau și mârâiau; una din ele chiar i-a lăsat ca amintire o lungă zgârietură pe braț, nu că tatălui ei i-ar fi păsat. Și acum se cuibăreau în brațe la Tigre, de parcă el ar fi fost făcut din ton.

– Nici un om, mormăi el. Toți au dispărut.

– Tigre! Voia cu tot dinadinsul să-l înșface din canapea și să-l trântească pe podea. Așa îi trebuia dacă dormea cu toată zarva din jur. Dar cum nu îi plăcu privirea pisicilor, se mulțumi să-i arunce în cap un pachet de biscuiți pentru câini: TIGRE!

Acesta clipi spre ea cu ochi încețoșați.

– Vicky?

– Tata vrea să te duci la el, spuse ea scurt. Acum.

– Bine. Căscă și se întinse. Pisicile protestară mârâind dezaprobator în timp ce el se ridica. Tocmai aveam un vis ciudat.

– Lasă-mă să ghicesc, spuse ea. Despre animale. *Plictisitor.*

– Un fel de animale, zise el. Numai că puteai să vezi prin ele – care e cuvântul?

– Evident, răspunse ea. Și fiindcă nu înțelese, ea-și dădu ochii peste cap spunând: Transparente.

– Transparente, repetă el. Și nu mai existau oameni. Iar eu făcusem ceva foarte rău, dar nimeni nu știa de asta.

– Poate era o viziune a viitorului, spuse ea sarcastică. Un viitor în care în sfârșit te duci să trăiești în sălbăticie, alături de o groază de creaturi sălbatice, păroase și pline de bale dezgustătoare, așa cum ai visat dintotdeauna.

El ridică din umeri și-și puse adidașii.

– Nu-mi place să mă gândesc la viitor. Fie ce-o fi, spuse el. Oricum nu putem face nimic.

Ea îl lovi puternic în umăr.

– *Urăsc* când oamenii vorbesc așa. întotdeauna se poate face *ceva.*

– Nu întotdeauna.

– *Ba da,* întotdeauna.

– Nu crezi în destin? întrebă el, ridicându-se în picioare. Nu crezi că toate viețile ne sunt planificate dinainte?

– Știu ce e ăla destin, tâmpitule, zise ea. Și mi se pare o prostie.

– Tu crezi că multe lucruri sunt prostii, spuse el, zâmbind ușor.

– Iar tu te crezi foarte isteț, replică ea. Acum du-te până să-și iasă tata din minți.

Ea îi întâlni privirea pentru o clipă și imagini cu animale fioroase din junglă îi răsăriră în minte. Se cutremură, iar el se întoarse și ieși din cameră.

Afară tuna și ploaia începu să cadă.

ÎN URMĂ CU TREI ANI...

Am simțit mereu că sunt împărțită în două
O parte care mă place pe mine
Și una care te place pe tine...

– Ce asculți? întrebă Gus.

Vocea fetei părea nepământeană, semăna cu o voce de elf din *Stăpânul inelului*.

– Glumești, nu-i așa? zise Becky, întorcându-se să-l privească. Nu ai recunoscut-o pe Venus?

– Este *mereu* dată la radio, spuse Lisa, legănându-se și lovind ușor spătarul scaunului surorii sale. Becky o adoră.

– Am auzit de ea, zise Gus.

Toată lumea o știe – are paisprezece ani (exact vârsta lui Gus), a scos două albume de muzică și a câștigat un milion de premii. Dar el nu prea era interesat de muzica pop.

– Trebuie s-o vezi în concert, Lisa, zise Mark, prietenul lui Becky, încetinind, pentru că se apropiau de un semafor. Are ceva special. Toată lumea se îndrăgostește de ea cum o vede.

– În urmă cu un an, am spus că va fi următoarea stea a muzicii, zise Becky. Nu-i așa, Mark?

– Da, dragă. Ca de obicei, ai dreptate mereu.

Becky îl îmbrânci ușor, iar mașina devie puțin de la drum.

– Hei, protestă Lisa, aveți grijă, e gheață pe jos.

– Prăpăstioaso, zise Gus, dându-i un ghiont în coaste.

Lisa chicoti.

– Vrei să-ți împrumut CD-ul? întrebă Mark. Mie și lui Becky ne place să convertim oamenii la gusturile noastre.

– Sigur, zise Gus.

Becky scoase CD-ul din aparat și i-l întinse, în timp trăgeau mașina pe alee.

– Se pare că e lumina stinsă. Părinții tăi nu te așteaptă de obicei?

– Ba da, zise Gus, aplecându-se să privească prin parbriz. Iar Andrew nu se duce la culcare niciodată înainte de miezul nopții. E ciudat.

– Poate sunt plecați undeva, spuse Lisa, ridicând din umeri.

– Vrei să așteptăm? îl întrebă Mark.

– Nu, e în regulă, răspunse Gus. De fapt, ar cam fi vrut să îl aștepte, dar Mark era cu trei ani mai mare decât el și Gus nu voia să pară un copilaș speriat în fața lui. Ne vedem mâine, Lisa.

Ea se aplecă și îl sărută pe obraz, iar el se înroși.

– Noapte bună, îi șopti ea.

Gus închise portiera și se îndreptă spre casă. Unde era toată lumea? De ce era casa atât de întunecată și liniștită? Deschise ușa și se întoarse să le facă cu mâna celorlalți, care porniseră mașina. În casă era frig. Traversă camera până la termostat, lovindu-se la genunchi de măsuța de cafea și înjurând în întuneric, și-l deschise.

– E cineva acasă? strigă el. Am venit.

Oare dormeau?

– Mamă? Tată?

Aprinse lumina din sufragerie, apoi pe cea de pe scări și urcă la etaj, unde erau dormitoarele lor.

Nu era nimeni.

Merse până în capătul holului unde se afla dormitorul lui Andrew, dar nici acolo nu era nimeni. Merse apoi din cameră în cameră, aprinzând toate luminile din casă.

„Nu te mai gândi la ce s-ar fi putut întâmpla. Nu te mai gândi la criminali sau răpitori, la accidente sau hoți înarmați."

Cu cât încerca mai mult să nu-și facă griji, cu atât mai multe imagini îi răsăreau în minte.

Când plecase mai devreme de acasă, tatăl lui curăța jgheaburile. Gus râsese de pălăria lui pleoștită de pescar și de mănușile mult prea mari de grădinărit, iar tatăl spusese în glumă că nu ar fi

trebuit să facă el aceste munci istovitoare când are doi tineri în casă. Pe vremea *lui*...

– Mergeai desculț la școală prin zăpadă? Și trebuia să urci și să cobori un deal de două ori în fiecare zi ca să ajungi la școală? completase Gus, iar tatăl lui rânjise și bălmăjise ceva despre respect și copiii din ziua de azi.

Acum era imposibil ca Gus să nu se gândească că poate tatăl lui alunecase pe scară și se izbise de pământ, cu mâinile prinse sub corp, iar mama și Andrew îl duseseră de urgență la spital.

Sau poate mama lui se tăiase din greșeală în timp ce pregătea cina – fusese întotdeauna de părere că ea toca legumele mult prea repede și mult prea neatent – tăia cartofi și morcovi pentru friptură, cu părul arămiu, ca al lui, venindu-i peste ochi și cu șorțul de bucătărie pe care scria: ATÂT DE MULȚI BĂRBAȚI ȘI ATÂT DE PUȚINE REȚETE i se dezlegă.

Și mai era și Andrew, a cărui cameră era o adevărată încâlceală de fire și computere dezmembrate. Poate se electrocutase, atingând ceva ce nu trebuia la momentul nepotrivit și flama albastră i-a zguduit trupul. Gus își duse mâinile la ochi, încercând să oprească imaginile.

Dacă ar fi plecat undeva, nu ar fi lăsat un bilet? Chiar dacă ar fi plecat de urgență la spital, nu ar fi trebuit să existe un bilet sau un mesaj?

Ledul de la robotul telefonic nu anunța nici un mesaj, iar de magneții de pe frigider nu erau agățate decât obișnuitele liste de cumpărături sau biletele mai vechi. Pe telefonul lui Andrew a răspuns direct căsuța vocală.

Se întoarse în sufragerie și puse CD-ul cu Venus. Vocea acesteia se strecură în cameră, izgonindu-i din minte imaginile de dinainte și calmându-l. Se ghemui în canapea, înfășurându-se într-o pătură. Exista sigur o explicație. Se vor întoarce curând. Totul era în regulă.

Albumul se relua a treia oară, când soneria ușii îl trezi.

– Bună, Gus.

Shannon, prietena lui Andrew, stătea pe verandă, aplecându-se peste balustradă, de parcă nu ar fi putut să stea în picioare fără ajutor. Părea că plânsese. Gus clătină din cap, încercând să se trezească. Ce căuta ea acolo în miezul nopții?

– Gus, zise ea cu o voce tremurândă. Gus, a avut loc un accident.

– Unde e Andrew? întrebă el.

Încercă să se concentreze asupra lui Shannon, dar lacrimile acesteia făceau ca totul să pară ireal. Părea că se îndepărtează de el plutind.

– E la spital. M-a rugat să vin să te iau.

Ea se întinse spre el, dar părea că mâinile i se mișcă cu încetinitorul și că aerul din jurul lor se preschimbase în apă. Nu putea să mai respire. Simțea ca și cum ceva i-ar fi secționat pieptul și tot ce se afla sub acesta ar fi fost aspirat în neant.

„Chiar trebuie să aleg, cânta Venus, *între a fi iubită și a fi liberă, dar ce avem noi doi înseamnă ambele."*

Nu-și amintea cum a ajuns în mașina lui Shannon, dar s-a trezit că se holba la propriile picioare, dându-și seama că se încălțase cu ghetele lui Andrew. Îi erau atât de largi! Andrew avea picioarele foarte mari. În vârful ghetei stângi era o ciupitură, de la o bucată de decor pe care Andrew și-o scăpase pe picior.

– În mijlocul drumului era un bărbat, spunea Shannon agitată; Shannon avea obiceiul de a vorbi necontenit, de aceea era amuzant că ea și tăcutul Andrew erau îndrăgostiți. Se întorceau de la magazinul de închirieri de casete video când le-a apărut în față de nicăieri și au virat brusc ca să-l evite – încercau să-i salveze viața, Gus.

Gus închise ochii, iar ea se opri din vorbit.

„Nu e în regulă, îi răsuna încă în minte lui Gus vocea lui Venus. *Nu e în regulă și nici nu va fi vreodată, și, dacă tot trebuie să ne luăm rămas-bun, atunci nu ar trebui să existe minciuni, și totuși aș vrea să rămâi al meu acum".*

ÎN URMĂ CU UN AN...

Soarele strălucea intens deasupra templului, trimițând raze de lumină ce se răspândeau ca o iederă prin gaura din acoperișul acestuia.

Profesoara Emerson suspină.

– Nu înțeleg, spuse ea. Gardienii au patrulat toată noaptea în jurul sitului. Am mai avut probleme cu vandali sau hoți de morminte până acum, dar nu am mai văzut niciodată așa ceva.

Își dădea seama că polițistul egiptean nu o înțelegea, dar cunoștințele ei în materie de limbi străine se limitau la limbile moarte. Se întoarse nerăbdătoare către translator; adolescentul privea în jur cu curiozitate.

– Spune-i că nu a dispărut nimic. Lucru în mare parte adevărat. O singură amuletă de aur nu însemna nimic în comparație cu comorile rămase în templul pe care încercau să-l scoată la lumină. V-am chemat doar pentru *asta* – și arătă cu degetul noua gaură din tavan, unde un bloc de piatră de exact nouă sute de centimetri pătrați fusese îndepărtat și prin care lumina soarelui pătrundea acum în voie.

Translatorul începu să vorbească cu polițistul în limba lor. Profesoara Emerson se uită nemulțumită la partenerul ei.

– Trebuie să grăbim lucrările, mormăi ea. Tot ce se află în templu se va degrada mai repede acum că a fost expus luminii soarelui.

– E atât de ciudat, adăugă Angus, cu accentul lui cântat scoțian. Unde a dispărut blocul de piatră? Dacă hoțul l-a îndepărtat pentru a putea intra, atunci cât de mic trebuie să fi fost hoțul? Dacă cineva a intrat și a ieșit, atunci de ce nu a furat mai mult? Este cel mai ciudat caz pe care l-am întâlnit.

– Ferice de noi, zise ea disprețuitor. Vom începe deci prin a angaja un lot nou muncitori. Evident, nu ne mai putem încrede în cei de până acum. Făcu un pas, dar se întoarse: Ah, dar păstrează bucătarul. Gătește minunat, iar fiul lui e un bun translator.

Angus încuviință, dar cu greu. Era ceva în legătură cu acel băiat care-l făcea să nu aibă încredere în el... dar poate că până la urmă privirea vicleană a băiatului sau licărirea ca de aur ce se întrevedea de sub cămașa lui erau doar în închipuirea sa.

ÎN PREZENT...

Cu o zi în urmă

Vineri, 21 Decembrie 2012, Ora 6.02 a.m.
New York

Niște ochi o priveau din întuneric.

O săgeată de lumină a lunii aluneca printre frunze, iluminând, într-o mare de umbre, un petic de umbră mai închis, unde ceva strălucea asemenea unui pumnal de argint între falduri de mătase neagră...

Kali se trezi exact înainte să se lovească cu capul de castronul cu cereale. Copacul din fața ferestrei – ultimul copac rămas în Brooklyn, cum obișnuia mama ei să-l numească – foșnea, ca și cum ar fi râs de ea. Și nici măcar nu *avea* frunze în această perioadă a anului.

În fața ei, la masa din bucătărie, un chip micuț o privea curios.

– Hei, Amy, fetițo, zise Kali, frecându-și ochii tare, de să și-i înfunde în cap. Dacă tot te trezești înainte să răsară soarele, nu ar trebui să mă ajuți și pe mine să rămân trează?

– Tu obosită, zise surioara ei mai mică.

„Surioară vitregă", își spuse Kali, și nu păreau nici măcar pe sfert înrudite. Toate cele trei surori vitrege ale ei erau delicate și blonde, ca mama ei, deși Amy moștenise temperamentul liniștit al lui Bill, Beth ochii lui căprui-deschis, iar Josephine părea destul de autoritară, astfel că ar putea să se facă polițistă într-o zi. Numele le fuseseră date după surorile March din *Little*

Women, dar personalitățile lor nu se potriveau cu cele ale personajelor din carte.

Cel puțin pe Kali nu o numiseră Meg. Nu exista altcineva care să semene mai puțin cu vreunul dintre personajele Louisei May Alcott decât ea. Lui Kali îi plăcea să-și imagineze că seamănă cu tatăl ei, care era undeva în lume: înalt, cu pielea de culoarea mierii brune, cu trăsături bine conturate și ochi mari migdalați. Tot ceea ce știa despre el era că venea din India, dar mama ei nu vrusese să-i spună nimic despre cum s-au cunoscut sau de ce a dispărut înainte să vină Kali pe lume. Singurul lucru pe care li-l lăsase fusese un pandantiv de os pe spatele căruia era gravat numele lui Kali și pe care aceastea îl purta la gât mereu.

Dintr-odată Amy se apropie de genunchii lui Kali și-i cuprinse fața cu mâinile ei mici, într-o stranie imitație a mamei.

– Du-te înapoi în pat, spuse solemn micuța de cinci ani.

– *Tu* ar trebui sa fii în pat, zise Kali, stând în picioare și luând-o în brațe pe Amy dintr-o mișcare. *Eu* trebuie să plec la serviciu.

O purtă în brațe pe Amy până în dormitorul fetițelor. Cel puțin Kali avea camera ei, chiar dacă era o încăpere minusculă din podul apartamentului lor din cărămidă din Brooklyn.

Kali o așeză pe Amy în pătuțul ei încet, ca să nu le trezească pe celelalte două fetițe. Amy o prinse de mână până să apuce să se depărteze.

– Poate în curând nu va mai trebui să lucrezi, zise Amy. Poate azi va veni tata acasă.

Kali se încruntă. Nu o va ierta niciodată pe bona aceea idioată care îi spusese lui Amy că Bill e plecat într-o călătorie de afaceri ultima oară când acesta fusese internat în spital. Acum, după aproape un an, Amy încă mai întreba în fiecare dimineață dacă în acea zi va veni tata acasă, oricât de mult Kali și mama s-au străduit să-i explice ce înseamnă „mort".

– Nu te încrunta, zise Amy, punându-i degetul pe frunte.

– Culcă-te, îi șopti Kali. Le vei trezi pe surorile tale.

– Vei veni devreme diseară? o întrebă Amy, în timp ce Kali o învelea. Poate mai trecem pe la magazinul de animale.

Cum nu mai erau decât patru zile până la Crăciun, imagini cu cățeluși începuseră să-i zburde prin minte.

– Mai vedem, răspunse Kali, știind deja că nu era posibil. Am foarte mult de lucru.

„Și tâmpitul ăla de metrou pe care îl iau de obicei nu merge după 11 noaptea, așa că trebuie să schimb mai multe mijloace de transport și voi face cu o oră mai mult până acasă." O sărută pe Amy pe frunte și ieși din cameră, închizând ușa în urma ei.

Fetele erau drăguțe și voia să aibă grijă de ele, dar în preajma lor se simțea mereu atât de mare și înspăimântătoare. Sora cea mare, înspăimântătoare și întunecată, machiată și cu multe piercing-uri și cu o cameră în care nu aveau voie să intre. Se simțea de multe ori ca un dragon într-o curte de păsări.

Când trăia Bill, Kali nu era răspunzatoare de fete. Pe atunci obișnuia să se ascundă în camera ei (dacă cumva Bill observa și altceva ciudat la ea) sau încerca să fugă. Pe atunci, ceea ce câștiga era numai al ei. Își economisea toți banii pentru a pleca în India să-și caute tatăl, ca să nu mai aibă de-a face cu tot felul de bădărani care încercau să-i controleze viața și să se dea drept prietenii ei. Cel puțin atunci mai putea spera la libertate.

Însă după ce Bill s-a îmbolnăvit, nu a mai putut „evada". Mama ei nu ar fi putut să întrețină copiii de una singură. Cine s-ar fi gândit că însăși prezența lui Bill era o formă de libertate, până la urmă?

Dar acum el nu mai era lângă ele. Mama avea grijă de fete, iar Kali muncea pentru a le putea întreține. Poate într-o zi va avea destui bani pentru a putea călători sau pentru ceva încă și mai nebunesc: pentru colegiu. Sigur. Poate atunci când fetele vor fi destul de mari ca să se întrețină singure. Jo-Jo avea opt ani, așa că în zece ani, cu puțin noroc... până la urmă douazeci și opt de ani nu era o vârstă *prea* înaintată pentru a merge la colegiu. Dar zece ani în care a servit, a dactilografiat, a scris și a preluat mesaje

pentru niște oameni care nici măcar nu-și aminteau cum o cheamă sau nu-i puteau pronunța numele ar fi îmbătrânit-o mult mai mult.

„Nu te enerva", își spuse. Inspiră. Expiră. Exact cum te sfătuiesc acele cărți de autocontrol pe care mama le ținea împrăștiate prin casă. „Foarte drăguț și subtil din partea ta, mama!"

Erau două moduri posibile de a face față evenimentelor stranii care aveau loc în preajma lui Kali. Asta îi spusese mama lui Kali în urmă cu șapte ani, atunci când i-a dăruit *Carnețelul Întâmplărilor Stranii,* pe care îl păstra încă de când Kali avea doi ani. Kali adunase acolo articolele pe care le considerase importante, asigurându-se că mama nu le va vedea niciodată.

Mama îi spusese lui Kali, când aceasta avea unsprezece ani, că, dacă-și folosea farmecul, vor ieși din orice încurcătură. Mama perfecționase această metodă: o privire inocentă distrăgea atenția de la Kali, iar fraza: „Oh, Dumnezeule, sărmanul meu copil a suferit atât, micuțul îngeraș, pot s-o iau acasă acum?" rostită cu emoție câștiga simpatia polițiștilor, pompierilor, detectivilor și oricui ar fi putut deveni suspicios în legătură cu numărul mare de incendii sau accidente care păreau că au loc în preajma acestui copil.

Dar Kali nu avea să se folosească de farmecul ei propriu, deci nu-i mai rămânea decât să oprească evenimentele până să aibă loc.

Așa a ajuns Kali să aibă pe noptieră cartea *Controlul furiei și Tu*. Și totuși, nu prea mergea.

Simțea că trebuie să „evadeze" din acel loc, că trebuie să plece în India, să-și caute tatăl. Visa la jungle și tigri, și smaralde, și pumnale ce lucesc în întuneric.

Simțea că înnebunește în New York.

Los Angeles, California, 8.14 a.m.

Gus se plictisise ascultând deja de cincisprezece minute cearta dintre Andrew și plasatorul din parcare. „Cum adică nu am voie

să parchez aici, de ce nu, vezi vreo altă mașină parcată aici, îți arăt eu regulile, prietene, trebuie să parchez aici, trebuie sa descărcăm reflectoarele, vrei să vorbesc cu..." bla-bla-bla. Într-un târziu Gus deschise ușor ușa din spate a camionului, luă două reflectoare și se dădu jos din el.

– Hei, Andrew, o să le duc mai întâi pe astea înăuntru, zise Gus și pleca înainte să-l poată opri cineva.

– Gus, strigă Andrew, dacă ea e acolo să nu-i vorbești! Mă asculți?

În ciuda a tot ce Andrew i-a spus despre Venus, lui Gus îi venea greu să creadă că era atât de irezistibilă încât să nu se poata abține să intre în vorbă cu ea. Gus nu vorbea cu străinii dacă nu era nevoit. Asta însemna că nu și-a făcut foarte mulți prieteni de când s-a mutat în California anul trecut, dar asta nu-l deranja din moment ce oricum prefera să-și petreacă timpul cu Andrew.

Mai ales că acum era și plătit pentru asta. Tot ce trebuia să facă era să transporte niște reflectoare și să evite să intre în vorbă cu prințesa lui, noua stea a muzicii pop. Oricum era puțin probabil ca ea să fi venit atât de devreme. Împinse ușa cu umărul ca să intre și se trezi în întuneric. Era în culise? Nu ar fi trebuit să lase măcar o lumină de control aprinsă? Clipi, pentru a putea desluși ceva în întuneric. Aha! În fața lui se afla o cortină neagră – probabil împiedica lumină să pătrundă pe scenă. Bâjbâi ceva vreme până să descopere intrarea prin cortină și pătrunse într-un spațiu vast și liniștit, deloc asemănător cu culisele teatrului din școala sa.

Privi mirat în jur. Totul strălucea de curățenie. Pârghiile cortinei aveau apărători roșii de plastic și inele de metal strălucitoare, nu ruginite de nefolosință. Contragreutățile aveau toate etichete și erau aranjate unele peste altele într-o parte. Însă totuși parcă avea aerul unui teatru adevărat. Gus sprijini reflectoarele de un zid și-și trecu mâinile de-a lungul unei frânghii.

Știa că trebuia să se întoarcă să mai aducă reflectoare, pentru ca toate să fie descărcate până să apară trepădușii lui Venus. Dar

mai întâi ar fi vrut să încerce să găsească accesul spre pasarelă. Îţi puteai da seama cât de scump era un loc după cât de bună era pasarela de deasupra spectatorilor. Pe cele de la şcoala lui mergeai mai degrabă târâş, erau acoperite cu azbest şi, dacă cumva vreun adolescent păşea greşit, scândurile şubrede cedau pe loc şi acesta sfârşea pe jos.

Gus auzise că locul acesta avea podiumuri pe care chiar puteai sta în picioare. Voia să le încerce până să apară ceilalţi, care cu siguranţă, făcând pe grozavii sau motivând că sunt mai mari, aveau să-i interzică să urce acolo din motive de siguranţă.

Însă erau atâtea uşi şi holuri care porneau din culise! Nu voia să rişte să se întâlnească cu cei de la pază sau şi, mai rău, să nimerească în cabina lui Venus în timp ce aceasta se pregătea de concert. Andrew nu l-ar ierta *niciodată* pentru asta. Andrew încercase odată să intre în vorbă cu Venus, în culise, în timpul unei repetiţii, data trecută când fusese în L.A, însă aceasta i-a închis gura atât de repede şi totuşi atât de politicos, încât, spunea el, a fost ca şi cum i-ar fi căzut în cap o tonă de cărămizi strălucitoare de aur.

Desigur, Gus adora muzica ei. Dar asta nu însemna că îşi şi dorea să o întâlnească, sau să intre în vorbă cu ea, sau să descopere cât de superficială şi plictisitoare, şi încuiată e în realitate. În ciuda a tot ce-i spusese Andrew despre ea, Gus tot nu credea că ar putea fi măcar pe jumătate atât de interesantă pe cât ţi se părea atunci când o ascultai cântând.

Se uită în direcţia holului ce se afla într-o parte a scenei, încercând să descopere vreo scară, dar văzu numai uşi. Însemna atunci că una dintre ele trebuia să ducă la vreo scară sau la vreo altă cale de acces către podiumuri. Observă că pe una dintre uşi era lipit strâmb un poster. La o privire mai atentă, îşi dădu seama că era de fapt coperta primului album al lui Venus, *Naşterea lui Venus*. Tocmai discutase cu Andrew despre el chiar în urmă cu o săptămână.

În imagine, Venus ieșea, parcă plutind, dintr-o scoică, înconjurată de valuri ce se spărgeau de marginea acesteia. Avea ochii închiși, ca și cum ar fi sărit din ocean direct spre cer. Ținea mâinile întinse și depărtate de o parte și de alta a corpului, având pumnii strânși. Era îmbrăcată într-un costum din piele neagră, mulat pe corp și cu fâșii ce îi înfășurau mâinile și picioarele, iar părul despletit semăna cu o mantie aurie.

Andrew dăduse peste CD-ul lui Venus în timpul curățeniei lunare, pe care o făcea, fără plăcere, în sufragerie. Ca de obicei, Gus stătea pe canapea și se uita la emisiuni science-fiction care fuseseră populare înainte ca el să se nască.

– Amice, zisese Andrew, holbându-se la copertă. Ce e cu imaginea asta de Isus?

– Ce? răspunsese Gus.

– Credeam că Venus e o zeiță greacă, zisese Andrew. Așa că de ce imită poziția lui Isus pe cruce?

Andrew credea că una dintre responsabilitățile lui ca gardian al lui Gus era să vorbească despre ce studia acesta la școală. Alesese în acest semestru cursul de istoria artei, din moment ce cu aritmetica și clasicii americani nu progresaseră foarte mult. De obicei însă Gus reușea să aducă discuția înapoi la subiecte mai plăcute, cum ar fi Tolkien sau Alan Moore.

– Dar nu încearcă să-L imite pe Isus, răspunsese Gus, ci reproduce acel tablou, știi, al tipului ăluia italian. Vermicelli sau Botticelli, sau cam așa ceva. *Nașterea lui Venus*, exact numele albumului.

– Pe bune? zisese Andrew, înclinându-și capul. Păi, atunci nu ar trebui să fie... dezbrăcată sau cam așa ceva. Știam că tipa din tablou avea o figură cu adevărat inocentă și drăguță și... ei bine... era dezbrăcată.

– Omule, nici o vedetă nu o să apară dezbrăcată pe coperta albumului ei. Ca să nu mai vorbim de faptul că avea doar treisprezece ani când a scos acest album.

– Ei bine, acum mă simt ca un bădăran, zisese Andrew, lăsând din mână albumul.

– Cred că ideea din spatele acestei imagini e că ea este asemenea zeiței grecești a iubirii, dar mult mai puternică decât ea. înțelegi? Toate copertele ei de albume au ca sursă de inspirație tablouri celebre înfățișând femei dezbrăcate, numai că ea apare îmbrăcată în haine la modă și făcând ceva rebel. Așa că în cazul de față, în loc să plutească liniștită pe ape, în scoica aceea, pare că va țâșni spre cer. Vezi? De parcă ea s-ar crea singură, cred. Este simbolic, știi? Și mai e o imagine, în care Adam și Eva sunt alungați din Grădina Edenului, exact ca tabloul din Capela Sixtină. Doar că pe coperta albumului ei, ea pleacă de bunăvoie. Ceva de genul: „Iată, Doamne, că pășesc în lume, pe curând".

– Deci pe coperta aceea ea e Eva?

– Pai, da.

– Dar credeam că o cheamă Venus. Își schimbă numele la fiecare album?

– Nu, tâmpitule, o cheamă mereu așa. Ăsta e *numele* ei. Copertele albumelor vor doar să transmită un mesaj.

– Cred atunci că are noroc cu un geniu așa ca tine care să-i aprecieze simbolistica, spusese Andrew, continuând să facă curățenie.

Gus tocmai voia să încerce să deschidă una dintre uși când auzi un bocnet puternic în spatele lui. Alergă înapoi și descoperi că ambele reflectoare pe care le adusese fuseseră dărâmate. O fată măruntă, cam de aceeași vârstă cu el, stătea pe podea, ținându-se cu mâinile de tibie și înjurând de mama focului.

– Vai, spuse Gus, mirat că avusese curajul să deschidă gura. Îmi pare rău, te-ai lovit?

Aceasta se uită în sus și privirile li se întâlniră. Gus simți că se sufocă. Credea că lucruri de genul ăsta se întâmplă doar în romanele pe care le citea prietena lui Andrew. Era emoționat, dar nu neapărat din cauză că fata era frumoasă. Era îmbrăcată într-o pereche de blugi și cu o flanelă mult prea mare pentru ea,

având mânecile suflecate deasupra coatelor. Părul ei blond-roşcat atârna în şuviţe răvăşite, de parcă atunci s-ar fi trezit din somn, faţa îi era acoperită de pistrui, nasul era roşu, ca ars de soare, iar pielea palidă ca lumina lunii. Era ceva însă în legătură cu acei ochi verzi care-l făceau să se simtă plutind în mijlocul oceanului, undeva la graniţa dintre beatitudine şi o oarecare certitudine că va fi mâncat de rechini.

– *Tu* ai lăsat astea aici? izbucni ea.

– Pledez vinovat! zise el. Îmi pare cu adevărat rău!

– Nu ţi-a trecut prin cap că poate oamenii vor trece pe aici?

– Imposibil – echipa tehnică nu apare de obicei decât pe la 9 dimineaţa, de aceea venim mai devreme să aducem restul reflectoarelor închiriate. Eu căutam podiumurile, ştii cumva cum aş putea ajunge la ele?

Ea se holbă la el o vreme. Gus îşi închipuise, datorită felului cum era îmbrăcată, că face parte din echipa tehnică şi că trebuia să cunoască toate cotloanele culiselor, însă din privirea ei pricepu că nu are habar despre ce vorbeşte.

– Ştii, pasarelele de unde atârnă electricienii reflectoarele.

– Credeam că podiumurile sunt acele scene pe care defilează manechinele, zise ea.

– Nu, acestea sunt mult mai interesante şi sunt situate mult mai sus, zise Gus, după care adăugă, până să-şi dea seama ce spune: Vrei să mă ajuţi să le găsesc?

Figura ei era destul de sceptică, exprimând parcă gândul: „Cred că eşti un psihopat". El îi întinse mâna, simţindu-se timid, dar, în acelaşi timp, ciudat de curajos.

– Haide, pun pariu că sunt în direcţia asta. Dacă nu ai mai fost niciodată în partea de sus a unei scene, n-ar trebui să ratezi ocazia asta.

Fata ezită, părând încă confuză.

– Hai repede, până să ne prindă vedeta şi echipa ei, adăugă el.

Ea îi acceptă invitația și-i întinse mâna ca s-o ajute să se ridice. Mâna fetei părea atât de mică în mâna lui și, dacă el ar fi observat mai devreme manichiura îngrijită, și-ar fi dat seama că nu face parte din echipa tehnică. Gus se întreba dacă nu cumva fata era rudă cu Venus. Semăna într-adevar puțin cu fata de pe copertele albumelor, dar era puțin mai mică, mai palidă, nu chiar de-o frumusețe perfectă, având părul mai creț și nasul nu chiar atât de drept. Poate era vreo soră mai mică sau vreo verișoară, sau ceva de genul ăsta. Ar fi totuși ciudat s-o întrebe, plus că nu voia s-o sperie și să fugă de el.

Acum că nu mai era singur, curajul îi sporise, așa că Gus încercă primele două uși din hol. Una din ele era o cabină de probă, iar cealaltă un fel de birou. În spatele celei de-a treia uși descoperiră însă o scară în spirală. În clipa următoare se găseau pe o pasarelă îngustă de lemn, fiind despărțiți de plăcile care formau tavanul auditoriumului doar de o balustradă subțire.

– Nu-i așa că e grozav? îi șopti Gus. Ceva din acel întuneric sau spațiu îl făcea să vorbească în șoaptă. Îmi place să văd ce e în spatele lucrurilor. Mereu am avut probleme pentru că intram în locuri unde accesul era interzis, în muzee sau în alte clădiri.

– Poate se gândesc că ai putea strica obiectele expuse, îi șopti ea, iar el rânji. Nu credeam să fie atât de grozav aici sus, adăugă ea.

– Vezi acele țevi? Acolo agățăm noi reflectoarele, spuse el.

– Serios?

Se apropie de el ca să se uite peste balustradă. Gus simți atingerea brațului ei și parfumul de flori de liliac. Totul i se părea ciudat. Nu mai reacționase până acum așa în preajma vreunei fete; nici măcar în preajma singurei lui prietene, Lisa, care se despărțise de el chiar după moartea părinților lui, pentru că era prea deprimant să stai pe lângă el – nu că ar fi recunoscut vreodată că acesta a fost motivul despărțirii. Bine că Andrew a primit slujba aia în L.A. și s-au putut muta anul care a urmat.

Și acum se entuziasmase în legătură cu o fată, al cărei nume nici măcar nu-l știa, o fată care probabil că nu avea voie să socializeze cu tehnicienii, pentru că aceștia puteau vinde tabloidelor povești despre sora ei.

– Cum poți ajunge la acele țevi? întrebă ea. Sau sunt prea îndepărtate?

– Ei bine, nu am mai lucrat aici, spuse el, dar bănuiesc că trebuie să te apleci, sprijinindu-te cu burta pe balustradă, și să te întinzi cât poți de mult. Cel puțin așa făceam la mine la școală.

Îngenunche pe podium și merse cu mâinile lipite de tavanul fals, până ajunse la bara despre care vorbise ea.

– Ai grijă, îi șopti ea în momentul în care Gus se întinse mult prea mult în afară și era să cadă.

– De obicei, ne asigură cineva.

– Cum, așa? întrebă ea și îngenunche ca să îl țină de picioare, zâmbind aproape imperceptibil în acea lumină pală.

– Exact, zise el, sperând ca ea să creadă că s-a înroșit din cauză că stă cu capul în jos. Și acel tip care ne asigură ne ajută apoi să ne urcăm la loc pe podium.

– Ce păcat că nu-i un asemenea tip acum aici, zise ea, ignorându-i mâna ce i se zbătea, încercând să se ridice înapoi pe podium. Nici urmă, zise ea, uitându-se în jur prin labirintul de podiumuri goale. Nici urmă de vreun tip drăguț care să te ajute. Poate de-aia tehnicienii nu au voie să hoinărească de unii singuri prin culise.

– Încerci să mă înveți minte? zise Gus, gâfâind.

Îl cam luase amețeala. Găsi până la urmă o porțiune solidă verticală a balustradei, însă nu reușea să se se așeze în unghiul potrivit pentru a se ridica.

– Of, bine, zise ea, eliberându-i picioarele și apucându-l dintr-o singură mișcare de mâini. Norocul tău că nici eu nu sunt un mare fan al regulilor.

Îl azvârli înapoi pe podium cu o putere surprinzătoare pentru o persoană atât de mică.

Stătu acolo întins o vreme, trăgându-și sufletul, iar ea se așeză cu picioarele încrucișate lângă capul lui. O simțea studiindu-l chiar dacă avea ochii închiși.

Exact când își făcuse curaj s-o întrebe cum o cheamă, un zgomot metalic, ascuțit îi zgârie timpanul. Fata tresări și începu să se scotocească prin buzunare. Gus băgă de seamă că sunetul era un ton de apel cu una dintre melodiile lui Venus. Se întreba cum se simțea oare fata când fiecare apel al telefonului îi amintea de celebritatea surorii ei.

De fapt, și el voia să descarce de pe internet acel sunet de apel, imediat ce Andrew i-ar fi cumpărat telefonul mobil pe care i-l tot promitea.

– Cum? se răsti fata în telefon.

Din receptor se auzea o voce agitată, ca un lătrat. Părea că fata vorbește la o adunare de căței terrieri scoțieni.

– Îți bați joc de mine? Doug, asta e cea mai proastă idee pe care am auzit-o, zise fata.

Și iarăși, alte lătraturi. De data aceasta fata îl întrerupse până ca vocea să termine de vorbit.

– Serios acum, Doug, folosește-ți creierul, zise ea, ridicând tonul. Vorbim totuși despre *mine*. Doar știi cum sunt când nu mă aflu pe scenă. Chiar vrei ca întreaga Americă să mă urmărească în viața mea de zi cu zi? Nu vreau să fiu una dintre acele celebrități care agasează oamenii cu aparițiile lor.

Dacă nu ar fi fost întins la pământ, cu siguranță că Gus ar fi căzut de pe podium în acel moment.

Era chiar Venus. Acea Venus. În tot acest timp, el a stat de vorbă, a glumit și a flirtat cu Venus – ba chiar a și început să se îndrăgostească de ea, de Venus, superstarul pop, regina topurilor de muzică.

– Doug, zise Venus, spune-le că nu accept sub nici o formă. Aș vrea măcar să am impresia că mai am o fărâmă de intimitate, te rog!

Fata se ridică în picioare și începu să se plimbe pe podium. Gus se ridică încet și el și începu s-o privească, încercând să nu se holbeze prea tare. Cum de nu a recunoscut-o? Doar chipul ei se găsea pe coperta oricărei reviste. Dar nemachiată, fără hainele la modă, lumina reflectoarelor sau retușurile fotografice ea arăta ca oricare altă fată. Părea atât de reală!

Până la urmă Andrew avusese dreptate. Avea ceva care te făcea să vrei să-i vorbești. Acel ceva care îl făcea pe Gus să creadă ca e mai mult decât lasă să se vadă.

– Știu... bine... Doug... am înțeles... *știu*. Da, același lucru l-a spus și mama. Dar, uite, o să mă mai gândesc, bine? În regulă. Vorbim mai târziu.

Închise telefonul și își îndreptă privirea către Gus.

– Urăsc emisiunile de reality TV, tu nu? La ce înălțime crezi că ne aflăm? întrebă ea.

– Um, mormăi el, de parcă îi înghițise pisica limba, eu... eu... nu știu...

– Destul de sus cred, spuse ea și își aruncă telefonul printr-o deschizătură a tavanului fals, relaxată, ca și cum s-ar fi jucat frisbee.

Urmă o pauză, în care amândoi ascultau tăcuți, și apoi un sunet satisfăcător al aparatului izbind podeaua.

„Ei bine, gândi Venus, a fost o oprire drăguță în Orașul Viselor." De foarte mult timp nu se mai întâmplase ca cineva să nu o recunoască. Se uită la băiatul de la personalul tehnic, care nu mai avea întipărită pe chip acea expresie prietenoasă ce o convinsese mai mult decât alt argument să se urce acolo sus.

El era cam de vârsta ei, poate puțin mai mare. Părul lui drept și castaniu îi venea mereu în ochi. Ochii lui verzi o priveau confuzi de după ochelari.

Ea își trecu mâna prin păr și își înfășură brațele în jurul trupului. Îi era mereu atât de frig! În ultimii patru ani de când devenise „Venus, Superstarul International" simțea că îngheață de frig în fiecare minut.

Nu trebuia să fie așa. Nu-și imaginase așa celebritatea. Pentru că vedea acum că nu însemna mereu numai că schimbi ceva prin muzica ta sau să ajungi la inimile oamenilor. De fapt, celebritatea avea și o strânsă legătură cu politica, trebuia să fie fermecătoare chiar și atunci când nu avea chef, să fie de acord cu niște oameni pe care de fapt nu-i plăcea sau să suporte atitudinea autoritară a mamei ei, care o bătea permanent la cap, deși din banii câștigați de Venus se întrețineau amândouă, ba chiar și încă o parte din familia extinsă a mamei.

Lui Venus îi plăceau zilele de început, când cariera ei era în plin avânt și oamenii păreau să o placă pentru ea însăși, și nu pentru imaginea ei. Îi plăcea într-adevăr să fie adorată. Iubea sentimentul de a fi aclamată de mii de oameni, de a fi cea mai îndrăgită și mai populară fată de pe întreaga scenă muzicală. Dar îi plăcea, de asemenea, și să fie singură. Adora giganticele și impersonalele camere de hotel din turnee care-i permiteau să se refugieze de mama ei, de impresar, de gărzile de corp și chiar de fanii ei și să se bucure de puțină intimitate, știind că măcar pentru o scurtă vreme nu avea s-o privească nimeni, așa că va putea sta îmbrăcata cum va vrea, mânca ce va vrea sau inventa cântece la duș. Nu înțelegea cum de putea adora să fie în mijlocul atenției a mii de oameni, dar în același timp să stea și complet singură, departe de ei. Probabil că nu ar ști ce să răspundă la întrebarea: „Ești introvertită sau extrovertită?“ dintr-un test de personalitate.

Nu avusese niciodată până acum ocazia de a sta cu o singură persoană – prefăcându-se că e o fată ca oricare alta ce tocmai a cunoscut un băiat care crede că e drăguță.

Ei bine, a ratat și această șansă. Băiatul ăsta arăta de parcă ar fi rupt-o la fugă până acum dacă ea nu i-ar fi stat în cale.

– Bine, spuse ea, încercând să pară mai senină și mai relaxată decât era în realitate. Cred că e vremea să ne întoarcem în lumea reală.

– Nu mi-am... se bâlbâi ei. Nu mi-am dat seama...

– Știu că nu m-ai recunoscut, zise ea. Nu aș fi venit cu tine dacă m-ai fi recunoscut. Ar fi fost ceva de genul: „Bună" și „cât mă bucur să-mi cunosc un fan", și „îmi iubesc *atât de mult* fanii", apoi: „gata, e timpul să plec, scumpule" și cam atât.

Fata ridică din umeri și se îndreptă spre casa scării. După o clipă îndelungată îi auzi ghetele tropăind pe scări în spatele ei.

Când ajunseră în zona culiselor, în locul în care ea se împiedicase de reflectoare, auziră o ușă trântindu-se și zgomotul unor pași grăbiți. Andrew și o gardă de corp, un neamț masiv, împinseră cortina la o parte și pătrunseră pe scenă.

– Gus, omule, zise Andrew ușor nemulțumit când îi văzu împreună. îmi cer scuze, domnișoară! I-am spus clar fratelui meu să nu vă deranjeze.

– Dar nu e nici o problemă, răspunse Venus, apelând la zâmbetul ei irezistibil. S-a comportat ca un adevărat domn. Iar Ivan trebuia să fie mai atent... nu-i așa, Ivan?

Și fata îi flutură zeflemitor prin față degetul arătător în semn de dojană.

Ivan părea nesociabil. Toate gărzile de corp ale lui Venus știau foarte puțină engleză și o displăceau teribil pe aceasta – părea că mama ei căuta doar aceste două calități la cei pe care îi angaja. Venus bănuia că acest fapt se datora clasicului film cu Kevin Costner și Whitney Houston care îi fusese recomandat, din păcate, mamei ei.

Din moment ce oamenii păreau să se îndrăgostească de Venus imediat ce o vedeau, mama ei credea că, fiind atât de ostili, acești tipi erau greu de impresionat; oricum ea le-ar putea face viața un iad dacă ar întrezări la ei vreun gest de prietenie sau chiar ceva de-a dreptul nebunesc, cum ar fi un zâmbet.

– Ce ziceți, băieți, ați vrea un autograf? zise ea. Din păcate nu sunt aranjată pentru fotografii, dar dacă aveți vreun album de-al meu în acel rucsac, vi-l semnez cu plăcere.

– Sigur, răspunse nerăbdător Andrew, iar Gus tresări.

Astfel se spulberă și ultima lui șansă de a părea calm.

Venus luă albumul din mâna lui Andrew, scoase coperta și își scrise numele într-o cerneală groasă peste cei trecuți la secțiunea de mulțumiri, cum făcea de obicei. Era gestul ei de revoltă împotriva mamei care o forțase să-i includă în acea secțiune pe toți acei oameni care, după părerea lui Venus, nu aveau nici un merit. Îi înmână zâmbind albumul lui Gus.

– Iată-l! Mi-a făcut *plăcere* să vă cunosc – și făcu o pauză, dându-și seama că nu-i reținuse numele. Cum îi spusese celălalt tip? Pete sau Amos, sau cam așa ceva? Nu mai conta oricum. Vă las acum să vă întoarceți la treabă.

Se întoarse și începu să se îndepărteze de ei. Venise mai devreme pentru a se obișnui cu acea scenă, iar acum se simțea oarecum frustrată pentru că încă nu reușise. însă Venus cea dulce și simpatică nu ar fi putut *niciodată* să se comporte ca o divă și să-i dea pe toți afară de pe scenă, mai ales dacă ar vrea să evite și mai multe bârfe de pe internet cu privire la „atitudinea" ei.

– Venus, îmi pare rău, zise Gus.

Ceva din felul în care i-a pronunțat numele a făcut-o să se cutremure. Îl pronunțase de parcă o cunoștea cu adevărat. „Ei bine, și-ar fi dorit să mă cunoască, gândi ea. însă până acum nu a văzut decât o versiune drăguță de-a mea și așa ar trebui să și rămână lucrurile."

– Nu-ți face griji, scumpule, zise ea.

Plesni din degete către Ivan și plecă țanțoș.

– Gus, omule, zise Andrew. Chiar vrei să mă dea afară? Te-am scăpat azi de școală pentru că aveam nevoie de ajutor, dar ți-am spus să ai grijă că se comportă ciudat cu cei care intră în vorbă cu ea. Mai cunosc oameni care au lucrat la spectacolele ei. Ei spun că poate fi când o prințesă de gheață furioasă, când dureros de dulce și drăguță. E mai bine dacă cei din echipa tehnică nu încearcă să vorbească cu ea. Andrew fornăi. Halal zeiță a iubirii! Iar *maică-sa* e și mai *fioroasă*...

– Dar nu a fost deloc fioroasă, protestă Gus. S-a comportat... normal, pentru o vreme.

– Da, sigur, zise disprețuitor Andrew. Gus, nici un om care e celebru încă de la vârsta de treisprezece ani nu poate fi normal.

„Mi-ar fi plăcut să stau mai mult de vorbă cu ea, își spuse Gus, să aflu cum gândește. Aș vrea să aflu cum de rostește întotdeauna cele mai potrivite cuvinte prin cântecele sale." Însă, mai presus de orice, i-ar fi plăcut să mai petreacă ceva vreme cu acea fată obișnuită. Ce idiot... căzuse în mrejele unei vedete, ca orice alt păpălău.

Andrew îl bătu ușor pe umăr, oarecum stânjenit.

– Hai să descărcăm reflectoarele.

SANTIAGO, CHILE, 12.07 P.M.

– Hei!

Tigre tresări când Vicky îl lovi în adidas, mai tare decât era nevoie ca să-i atragă atenția. Părea furioasă. Oare ce mai făcuse de data asta?

– Trebuie să vorbim.

În mod normal, el ar fi fost mult mai agitat, dar în ultima vreme ea rostea această frază cam o dată la două săptămâni. După doi ani de când erau împreună, el înțelesese în sfârșit că aceste trei cuvinte puteau însemna orice de la „această relație e un dezastru" la „m-am hotărât să nu mai mănânc struguri" și, cum nu exista nici o metodă de a prezice ce urma, se hotărî să nu se mai gândească la asta.

– Bine, spuse el resemnat, împachetându-și restul prânzului și înghesuindu-l în rucsacul de sub masă.

O urmă pe Vicky de-a lungul zidului ce înconjura curtea interioară, până ce ajunseră la o bancă de pe una dintre aleile școlii, acum pustie, deoarece toți erau la masă. Aici, el făcu greșeala de a se așeza pe bancă înaintea ei, iar ea rămase în picioare, în fața lui, încrucișându-și mâinile și fulgerându-l cu privirea.

Ar trebui oare să se ridice în picioare și să aștepte până se așează ea pe bancă? S-ar putea totuși ca asta să înrăutățească lucrurile, dacă altul ar fi motivul acelei priviri săgetătoare. Își ridică stânjenit privirea către ea. Era atât de înalt, încât rar era nevoit să privească în sus la cineva. Vicky avea o frumusețe rafinată, însă era rea.

– *Ce e?* izbucni ea.

– Ce să fie? zise el speriat.

– La ce te holbezi?

– Hm. La nimic.

Ea oftă nervoasă. El aștepta, gândindu-se că nimic din ce ar zice nu ar ajuta. Câteodată se întreba dacă nu cumva aceste discuții ar decurge mai bine în spaniolă, limba sa maternă, dar Vicky nu suporta spaniola și oricum în timpul orelor de școală trebuia să vorbească în engleză. Putea face față – sau cel puțin trebuia să poată, având în vedere toate emisiunile americane pe care le urmărea –, dar i se părea cumva artificial și probabil asta era o parte a problemei lor.

– Cred că ar trebui să ne despărțim, spuse Vicky.

Tigre clipi, iar gândurile i se adunau în cap mult prea repede pentru a le putea procesa. Chiar vorbea serios de data asta? Ce trebuia să spună? Oare cum se aștepta ea să reacționeze? Se holba la șuvița de păr blond pe care ea o răsucea pe deget.

– Tigre? Ai auzit ce am spus? Vreau să ne despărțim.

El încuviință din cap, crezând că era lucrul pe care ea îl aștepta, însă nu reuși decât să o enerveze și mai mult.

– Nu ai de gând să spui nimic?

– Ce vrei să spun?

– Nu e vorba despre *ce îmi doresc eu* să aud, îi strigă ea cuprinsă de un sentiment de frustrare. Chiar nu simți nimic? La capătul a doi ani?

– Ba da, bineînțeles. Ea ridică sprâncenele, cerând parcă o continuare. Adică, vreau să spun că... sunt... sunt întristat. Dar dacă asta îți dorești... Se îndepărtă abătut, atingând absent cu degetele

liniile scrijelite pe banca de lemn de atâția elevi de dinaintea lui: CE PORCĂRIE stătea scris cu litere zimțate albastre.

– Deci ești de acord.

– Dacă asta îți dorești, repetă el.

– Nu ai de gând să lupți pentru mine? zise ea, ridicând tonul.

El se cutremură, gândindu-se la toți copiii din curtea de după zid, care probabil că îi ascultau în acel moment. Oare credeau că era și timpul să-i dea papucii ciudatului obsedat de animale? Oare râdeau de el?

– TIGRE! țipă ea, iar el tresări.

– Ce e? răspunse el defensiv. Oricum nu te pot opri, nu?

– Înseamnă că nici măcar nu vrei să încerci?

Fata părea că va începe să plângă. Nici nu știa ce ar putea face în acest caz.

– *Tipic* pentru tine. Parcă nu ți-ar păsa de nimic.

– Dar îmi pasă, protestă el. Doar că oricum se va întâmpla și nu depinde de mine...

– Păi, e ca și cum te-ai da bătut, încheie ea.

– Nu aș spune chiar că mă dau bătut, mormăi el.

– Ba da, spuse ea, dându-și jos cerceii pe care el i-i dăruise și aruncându-i la picioarele lui. Ei bine, să vedem acum dacă îți convine, pentru că din acest moment eu renunț la tine.

Se îndepărtă cu pași nervoși, iar tunetele zguduiau cerul cenușiu și el se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să o întrebe motivul.

Nu că nu l-aș intui.

Lui Vicky nu-i plăceau lucrurile stranii, iar Tigre devenea tot mai ciudat.

În același timp ea adora să fie în centrul atenției, iar în ultimele două luni, încă din noaptea acelei furtuni groaznice, el nu se mai putea gândi la nimic, nici măcar la Vicky. Când aceasta începea să îi povestească picanterii din viața celebrităților pe care le auzise când trăia în SUA, gândul lui fugea inevitabil la bătrânul cu

pardesiu sfâşiat, întrebându-se iar şi iar ce s-a întâmplat cu adevărat, încercând să-şi alunge acele imagini din minte.

Nu fusese vina lui. Nu avea cum să fie vina lui. Doar nu avea nişte gheare lungi, secrete, ascunse sub piele. (Da, văzuse acel film – Vicky ura filmele science-fiction, dar făcuse o pasiune pentru actorul Shawn Ashmore şi ţinea morţiş să-i vadă toate filmele de început.)

Iată-l din nou, gândindu-se la acea noapte. Iubita lui tocmai se despărţise de el, iar el tot nu se putea gândi la altceva. Se înfioră când îşi dădu seama că parcă avea o presimţire că ceva straniu, rău avea să se întâmple, iar el ştia cel puţin cum va începe.

Nu mai păţise aşa ceva când era la şcoală şi, având în vedere posibilul final, se gândi că trebuie să plece de acolo.

Când se ridică în picioare, clopoţelul anunţă sfârşitul pauzei de masă, iar doamna Roseman apăru în cadrul uşii clasei ei, având colţurile gurii lăsate în jos dezaprobator. Ceilalţi elevi începuseră să se îngrămădească pe hol, iar după şuşotelile şi privile lor îşi dădu seama că vestea despărţirii începuse deja să se răspândească.

– Señor Montenegro, spuse doamna Roseman. Nu ai de gând să ne onorezi cu prezenţa, astăzi, la ora de engleză?

Chipul ei era palid şi părea parcă şifonat din cauza încruntării, astfel că faţa ei ridată părea la fel de brăzdată ca şi banca de dinainte. Îl cuprinse dintr-odată dorinţa de a scrie cu pixul exact de-a lungul acelor riduri, colorându-le în albastru şi adâncindu-le asemenea literelor scrijelite pe bancă.

Se simţi inundat de un sentiment de antipatie, iar afară se auzi încă un duduit de tunet.

– Mă întorc imediat, doamnă Roseman, răspunse el, cufundându-şi capul între umeri şi înaintând pe hol.

– Ai un minut la dispoziţie, tinere! strigă ea.

Dădu colţul şi începu să alerge. Simţea parcă un zbucium în pieptul său, ca un pelican care se zbătea să scape. Ce însemna asta?

Se întâmplau lucruri ciudate. Nu putea face însă nimic. Afară – trebuia să ajungă afară.

Ignorând chipurile şocate şi amuzate pe lângă care trecu, Tigre se năpusti asupra primei uşi care îi ieşi în cale şi ieşi în curte, apoi merse pe lângă zid şi ajunse în parcare. Ca de obicei, paznicii erau la poartă... se presupune, pentru siguranţa elevilor şi bineînţeles că unii elevi, cum ar fi copiii ambasadorilor, aveau nevoie de protecţie. Dar nu şi el; el intra în categoria celor pe care paznicii încercau să-i împiedice să chiulească. Din fericire, nu erau foarte pricepuţi la asta.

Stând lipit de zid, sub coroana copacilor, îşi luă avânt, se căţără pe zid şi sări de cealaltă parte a lui. Ceva din acea nelinişte care îi sălăşluia în piept îi dădea forţa să facă lucruri pe care în mod normal nu le-ar fi putut face.

Cum ar fi să omoare oameni?

NU.

Trecuse strada şi intrase în parc înainte ca paznicii să apuce să clipească. Iar aici putea alerga şi iar alerga, cu vântul şuierând pe lângă el, liber în spaţiul deschis, sau, mă rog, atât cât putea fi considerat spaţiu deschis în acel oraş. Ploaia începu să cadă, în timp ce el încerca să nu se gândească la ce va spune tatăl lui, la privirea mamei, la următoarea lună de detenţie care probabil că îl aştepta sau la privirea îngâmfată a lui Vicky. Nu exista decât clipa de acum, iar el plutea de încântare, era liber.

ALEXANDRIA, EGIPT, 6.22 P.M.

Crepuscul. Alei întunecate, bărăci cu covoare, lămpi luminând statuete de bronz, hipopotami albaştri, scarabei verzi...

Acolo! O siluetă uscăţivă îmbrăcată în alb, ce aleargă, escaladând zidurile, pierzându-se în liniştea unei moschei... dispărând.

Templele antice, luminate de razele apusului căzuseră în aşteptare.

E acolo. Dar e ceva...

În neregulă cu el. Se ascunde prea bine...

Ca și cum ar ști prea multe.

Dar e unul dintre ei?

Da.

Și poate fi... separat?

Poate fi separat odată cu ceilalți,
Dar nu credem că ar fi o mișcare înțeleaptă.
Este mult prea periculos.
Ceilalți ar trebui convinși să aleagă pe altcineva.

Este mult prea târziu pentru asta.
Trebuie să acționăm acum,
oricum decizia a fost luată în urmă cu mulți ani,
respectând regulile noastre.

Dar dacă nu-l putem supraveghea, cum vom ști...
cum vom putea judeca?

Nu contează. El este necesar.

Să înceapă separarea.

Separarea

Vineri, 21 Decembrie, 2012
Los Angeles, California, 8.50 p.m.
10 minute până la separare

– Venus, scumpo, te superi dacă te rog să te dai jos de pe scenă o clipă? Vrem să încercăm ceva cu luminile, iar tu... ne distragi puțin, îi rosti Carl în cască.

Acesta se afla în sală, împreună cu Doug și cu directorul de lumini, luând deciziile pe care ar fi vrut să le ia ea.

Venus privi mirată către scaunele cufundate în întuneric.

– Ei bine, atunci sper că nu voi *distrage* prea mult atenția de la reflectoare în timpul concertului, izbucni ea.

– Ah, nu, scumpo, știi...

Dar ea își închise microfonul și-și scoase casca din ureche, azvârlindu-le pe primul scaun ce îi ieși în cale în culise. Ar trebui să câștige astfel trei minute de liniște, până când s-ar decide cineva să vină să o caute. Atunci probabil că ar fi certată. Din nou.

Începu să-și maseze tâmplele, stând aproape de cortină, afară din calea vâlvei din spatele scenei. Însoțitorii ei de turneu fuseseră instruiți să nu-i stea în cale, vorbind în șoaptă de fiecare dată când ea se afla în culise. Aici, înconjurată doar de catifeaua neagră a cortinei, își putea închipui că asta era întreaga lume – nu mai exista nimeni care să o aștepte, nu mai existau pretenții, nici fani, impresari sau ziariști, nici un telefon sau bliț. Era ea

însăşi pentru o clipă, şi nu Venus, această ireală zeiţă a cântecului de dragoste.

Ceva se mişcă lângă zidul din spate şi-i atrase atenţia. Era acel băiat cu care urcase pe pasarelă în acea dimineaţă. Cum îl chema? Parcă... Gus? Era evident că i se spusese să stea deoparte, într-un colţ. Se întreba oare cum va reacţiona dacă se va duce să vorbească cu el. „Şi e o idee chiar foarte proastă, Venus. Exact aşa încurajezi hărţuitorii." „Hai, că nu pare a fi capabil de hărţuire, interveni imediat cealaltă jumătate a creierului ei. Părea drăguţ. Era plăcut să stai de vorbă cu el. Şi era evident că te place. Nu vrei ca oamenii să te placă?"

„Nu."

„Ba da, vrei. Aşa că poartă-te frumos."

Se putea preface că nu îl văzuse. Oricum, acesta părea că încerca să se contopească cu zidul. Şi, cam ce ar putea să-i spună? „Îţi mulţumesc pentru excursia pe tavan? Îmi cer scuze, dar nu mai am voie să vorbesc cu tine niciodată"?

Încercă să-şi treacă mâna prin păr, când îşi aminti de stupida năframă argintie pe care o purta. Leila şi Bruce şi-ar ieşi din minţi dacă le-ar strica coafura atât de atent construită. Dar de ce îi păsa? Oricum nu avea public în seara asta, şi poate nici camere de fimat. Însă mama ei şi Doug ţineau morţiş ca, şi în timpul repetiţiilor, ea să fie aranjată ca de concert, pentru a putea plănui în amănunt întreaga atmosferă.

Când a pierdut oare controlul? Nu cumva *ea* trebuia să ia toate deciziile? „Visuri", îşi zise Venus.

Gus ar fi vrut să poată spune ceva inteligent. Îşi dorea ca Venus să nu fie atât de intimidantă, îmbrăcată în piele neagră, cu lanţuri de argint şi cu acea coafură extravagantă. Îşi dorea ca ea să fi năvalit în cealaltă parte a culiselor.

De fapt, îşi dorea să nu o placă atât de mult.

Nici măcar nu visa că s-ar putea apropia mai mult ea. În câteva ore, repetiția avea să se sfârșească. Mâine, el va fi unul dintre numeroșii fani anonimi din public, iar apoi ea va pleca.

Va trebui s-o uite și gata. Abia dacă schimbaseră câteva vorbe, deci nu avea cum să fie ceva serios. Doar o pasiune adolescentină a unui fan.

Cel puțin între ei, în culise, se aflau destui oameni din personalul tehnic după care se putea ascunde pentru ca ea să nu-l zărească.

– Hei, puștiule!

Gus tresări. În timp ce se holba la Venus, un chelios enorm, cu tatuaje cu coioți pe brațe, îi apăru în față. Acesta îl apucă de umeri și-l zdruncină.

– Ia uită-te și înspre mine!

Nu așteptă ca Gus să reacționeze în vreun fel. Își puse mâna cărnoasă pe umărul lui și-l conduse printre ceilalți membri ai echipei tehnice până într-un loc cu vedere clară spre scenă – un loc la doar câțiva metri de Venus. Era doar în imaginația lui, sau Venus îi aruncă o privire?

– Fii cu ochii pe piesele mari care vor coborî, spuse uriașul. Eu voi fi aici în spate, manevrând frânghiile, așa că vreau să mă anunți dacă există vreun pericol să se prăbușească sau să lovească pe cineva. Apoi scoase un huruit înspăimântător, „un fel de chicot sau râs înfundat", gândi Gus. Ai înțeles?

– Da, domnule.

Hârrr! Hârrr! Uriașul se îndreptă greoi către panoul cu pârghii și scripeți. Gus îl privea, străduindu-se să-și învingă dorința de a se întoarce să o privească pe Venus. Însă ea era *chiar acolo*. Putea măcar să-i spună că-i place muzica ei, nu-i așa? Sau ar fi fost prea jalnic? Mai bine să nu spună nimic.

Și totuși, iată că, până să-și dea seama, se trezi iar vorbind cu ea.

– Mi se pare...

– Ascultă, zise ea în același timp, și se opriră amândoi, tulburați.

– Scuze, spune tu, zise el.

– Nu, zi tu. Ce voiai să spui?

– Doar că mi se pare o atmosferă destul de încordată, acolo pe scenă – adică, nu te scot din minți câteodată oamenii ăștia?

„Și încă cum", gândi ea, însă nu răspunse. În schimb, ridică din umeri.

– „A, sunt obișnuită. Ei sunt experții, nu?"

„Zâmbește. Și nu rosti mai mult decât ce ai vrea să apară în reviste."

– HEI! zbieră uriașul de lângă peretele din spate. Atenție la cochilie!

O cochilie imensă roz, ca aceea de pe coperta albumului *Birth of Venus,* cobora din tavan în centrul scenei. Mai avea totuși câțiva metri de coborât până să poată fi văzută în întregime de public. Gus îi făcu semn uriașului să continue coborârea.

– În fine, îmi cer scuze, îi spuse lui Venus. Nu am vrut să te deranjez. Ce voiai să spui?

Încercă în zadar să nu pară entuziasmat.

„Voiam să spun: Ascultă, scumpule, sper să nu crezi că sunt o persoană îngrozitoare, dar nu pot vorbi cu tine acum." Însă nu era ceea ce-și dorea.

– Nu știu, zise ea, gândindu-se cum putea să bată câmpii ore întregi când vorbea cu oameni precum Jon Stewart sau Dave Letterman, iar acum, în fața acestui tip absolut obișnuit, nu știa ce să spună. Poate... mulțumesc.

– Mulțumesc?

– Pentru că mi-ai arătat pasarela. A fost mult mai interesantă decât cea pe care pășesc manechinele.

Cu siguranță *își bătea joc* de el. Probabil că văzuse un milion de lucruri și locuri mult mai interesante decât pasarela pentru reflectoare a teatrului California. Încercă să-și mascheze rușinea privind înapoi la cochilie. Nu părea că își schimbase poziția, doar că acum se balansa ușor înainte și înapoi, ca un pendul. Îi făcu din nou semn uriașului, care acum se lupta cu niște frânghii.

– Vorbesc serios, zise Venus și făcu un pas către el.

Şi-ar fi dorit să poată coborî cortina în jurul lor şi să se izoleze de restul lumii.

– Um... oricând, se bâlbâi el şi tresări dându-şi seama cât de nătâng părea.

Venus îşi pipăi năframa, privindu-l şi întrebându-se ce naiba făcea. Nu putea fi prietenă cu el. Nu ar trebui să-i dea de înţeles că ar putea fi amici. Venus nu avea prieteni din lumea obişnuită... de fapt, Venus nu avea nici un prieten.

– Ar trebui să mă întorc la repetiţii, spuse ea.

Ea îl văzu întristându-se, dar îşi ignoră instinctul care-i spunea să rămână şi să se poarte frumos şi urcă repede înapoi pe scenă, sperând ca Doug şi Carl să nu-i ceară să coboare din nou.

– Da, în regulă, zise Gus. Oricum, nu avea nici un motiv să mai rămână de vorbă cu el. Ea trebuia să... stai – vedea cu coadă ochiului cum ceva se clătina – privi în sus şi ţipă: Atenţie! moment în care cochilia îşi începu plonjonul vertiginos către podea.

Fără să stea pe gânduri, Gus sări şi o apucă pe Venus de braţ, trăgând-o spre el. Colţul cochiliei lovi scena exact în locul în care se afla Venus înainte, şi întreaga podea se înclină puternic, izbind şi dărâmând o platformă mai joasă. Tot personalul din culise începu să strige, iar câţiva trecură în fugă pe lângă el, încercând să rearanjeze decorul.

– Ce coşmelie de teatru mai e şi ăsta? ţipă Venus.

Gus observă că încă îl mai strângea de braţ, iar mâinile îi tremurau. Gus privi înapoi, dar uriaşul chelios şi tatuat dispăruse.

Dintr-odată, podeaua se curbă sub ei şi începu să se ridice în valuri într-o parte. Venus fu aruncată în braţele lui Gus, care se străduia să o ţină să nu cadă. Întregul teatru se zgudui şi începu să bubuie, iar podeaua de sub ei se arcuia dintr-o parte în alta, asemenea unui vas pe timp de furtună. Pe scenă, ţipetele se amplificară, şi întreg personalul tehnic începu să fugă din calea obiectelor ce atârnau deasupra scenei.

– Cadrul uşii, ţipă Venus, dar cum încercau să ajungă la cea mai apropiată uşă, podeaua se înclina din nou, iar ei erau izbiţi de pereţi.

„Cutremur, gândi Gus, chiar că e exact ca acele fantezii stupide, eu și Venus, prinși în această clădire din cauza unui cutremur... trebuie să ieșim de aici, toate acele greutăți și reflectoare care stau agățate deasupra noastră, totul s-ar putea prăbuși, trebuie să ieșim de aici, trebuie să o duc undeva unde să fie în siguranță..."

Dintr-odată, când luminile se stinseră și pământul se cutremură, se simți străpuns de un fior, o senzație cum nu mai încercase până atunci. Exact așa își imagina că ar simți dacă ar fi lovit de fulger... însă dură doar o clipă, lăsându-i un sentiment de neliniște în stomac; apoi cutremurul încetă pentru un moment, iar Venus reuși să se ridice în picioare, trăgându-l și pe Gus lângă ea.

Acoperișul scrâșni înfiorător. Gus își întinse mâna liberă către cortina neagră, căutând ușa pe care venise mai devreme în acea zi. Podeaua începu din nou să se zgâlțâie violent, însă Gus găsi mânerul ușii și țâșniră amândoi afară.

– Doug e încă înăuntru – impresarul meu – încercă Venus să spună, însă Gus o smuci, îndepărtând-o de clădire.

– Da, la fel și fratele meu, dar sunt sigur că vor ieși prin spate, zise el gâfâind. Trebuie să ne îndepărtăm de ziduri... stau să cadă... întreaga clădire....

Ca o confirmare a spuselor lui, dinăuntru se auzi un trosnet puternic. Încă ținându-se de mână, începură să alerge către parcarea în aer liber, unde era spațiu deschis...

Mult prea mult spațiu deschis...

NEW YORK, 11.56 P.M.
PATRU MINUTE PÂNĂ LA SEPARARE

Kali simțea adeseori că și-a petrecut întreaga viață la metrou. Mergând cu metroul, așteptând metrourile, mergând de la un metrou la altul. Ce mod de viață cenușiu și claustrofobic! Iat-o din nou, pentru a patra oară pe ziua de azi, încercând doar să ajungă acasă, înainte ca întregul ciclu să înceapă din nou.

În timp ce cobora scările, văzu un metrou ce aştepta în staţie. Părea că acesta aştepta de ceva vreme. Avea timp să meargă până în capătul lui şi să se urce în ultimul vagon, care, cu puţin noroc, avea să fie gol.

Kali aruncă o privire rapidă oamenilor din vagoanele pe lângă care trecea, în vreme ce cizmele ei, lovind asfaltul, scoteau acel sunet: toc – toc, atât de satisfăcător şi al cărui ecou dădea impresia că vine din locuri mult mai îndepărtate. Toată lumea de pe peron părea extenuată, suspicioasă, palidă şi înfricoşătoare. O pereche se certa, vocile lor crestând liniştea de miazănoapte de la metrou. Vineri la miezul nopţii – de unde veneau toţi aceşti oameni? De ce nu erau acasă?

Ajunse la ultimul vagon şi se strecură înăuntru, aşezându-se pe unul dintre scaunele reci de un albastru pal. Poate că zumzetul fluorescent sau huruitul metroului în aşteptare vor acoperi vâjâitul din mintea ei. În vagon mai era un singur om – un tip în vârstă, îmbrăcat tot în negru, aşezat în colţul opus. Cel puţin era liniştit.

Nu fusese o zi bună. New Yorkul nu te ajuta să îţi păstrezi calmul şi liniştea. Toată lumea era atât de insistentă şi agresivă, şi în majoritatea zilelor îi venea să-i omoare pe toţi. Ziua de azi fusese extenuantă şi avusese chiar o dispută cu o persoană care o exasperase la culme.

Acum era într-una dintre călătoriile ei interminabile cu metroul în care se întreba de ce urăşte atâţia oameni – lucru care, să fim cinstiţi, nu era recomandat de cărţile de control al furiei.

Ura oamenii proşti, care încetineau înaintarea celorlalţi.

Ura oamenii uituci şi egoişti, care făceau tot posibilul să se urce în *acest* vagon *înaintea tuturor.*

Însă mai presus de orice ura oamenii înceţi, în special pe cei masivi. Imense baloane învechite şi trândave care se rostogolesc greoi în josul străzii, ocupând întreg trotuarul, urzind intrigi, mergând legănat şi trăncănind pe tonul lor nervos şi nazal.

„Ai *idee* cât de *încet* mergi? Chiar e necesar să fii atât de ameţitor de încet?“ Ar fi vrut să-şi înfigă unghiile în umerii lor şi să-i azvârle la o parte din calea sa, să-i arunce în vitrinele magazinelor, să-i izbească de pereţi. Ar fi vrut să le smulgă ţigările din mâini şi să le stingă pe degetele lor de la picioare, strivindu-le cu cizmele.

Spre exemplu, se gândi ea, o ura pe femeia care stătuse vizavi de ea, şi oricum nu a trebuit să îi asculte inepţiile decât pentru două staţii.

– Aşa că i-am spus, zise vocea agasantă, i-am spus să se întoarcă în ţara ei, din moment ce este evident mult prea incompetentă ca să lucreze aici. Şi ia ghici. Nu, ghiceşte. Of, bine, îţi voi spune eu: A început să plângă. Haide, acum serios, dacă nu eşti în stare să rezişti criticilor clienţilor, atunci probabil că postul de *responsabil serviciu clienţi* nu e chiar potrivit pentru tine, nu?

Femeia care vorbea avea părul drept, de un blond-deschis, ochi aproape incolori şi cute de grăsime sub bărbie. Se tot holba dezaprobator la tatuajele şi piercing-urile lui Kali, ca şi cum acestea ar fi reprezentat toate problemele lumii. Ocupase două locuri pe bancă, unul pentru eul ei măreţ şi altul pentru poşeta ei uriaşă din piele maro, pe care o trântise brutal lângă ea. Prietena ei stătea înghesuită într-un colţ al băncii şi aproba obosită din cap, neputând rosti un cuvânt.

Kali se uită la ceas. Iar întârziase, mulţumită acelei opriri de zece minute în tunel. Va trebui să alerge când va cobori din metrou.

Metroul scârţâi puternic şi se opri într-o staţie, iar cele două femei se ridicară, croindu-şi drum prin mulţime către uşă. Femeia blondă continuă să vorbească tare, ignorând privirile aspre ale celorlalţi călători. Kali încercă să le evite, dar oamenii îi blocau calea, astfel că, pe scări, rămase captivă în spatele femeii blonde. Cu... viteza... melcului. Kali simţea cum sângele începe să-i clocotească în vine. Dacă ar fi lăsat-o să treacă în faţa lor, acum ar fi ieşit deja de la metrou. Dar nu, amândouă pufăiau şi urcau treptele încet, una câte una şi una lângă alta, ca nu cumva să mai poată trece şi altcineva.

În acel moment, prietena tăcută făcu un pas înapoi şi se deschise un spaţiu în stânga doamnei blonde. Kali ţâşni, atingând în treacăt poşeta uriaşă, începând să urce câte două trepte deodată.

Deodată, simţi o smucitură şi era cât pe ce să cadă.

Înfuriată, se întoarse şi o zări pe femeia blondă care o apucase de o curea de la rucsac, ţinând-o pe loc.

– Scuză-mă, zise femeia, rânjind dispreţuitor, mi s-a părut mie sau m-ai *împins?*

Kali smulse rucsacul din ghearele femeii, observând mulţimea de oameni care se aduna în spatele lor, incapabilă să mai înainteze. „Nu te implica. Nu te implica."

– Vi s-a părut, răspunse ea, întorcându-se pentru a-şi continua drumul.

– EI BINE, răsună tot mai tare vocea în spatele ei, eu sunt destul de sigură că m-ai *împins.*

Kali simţi că femeia o apucă din nou de rucsac.

– De ce nu te întorci acolo de unde ai venit...

„Aş vrea eu", gândi Kali, răsucindu-se atât de rapid, încât femeia îi dădu drumul, căzând înapoi cu o treaptă şi înghiţindu-şi parcă cuvintele la vederea expresiei de pe chipul lui Kali.

– Nu ţi-a spus nimeni, rosti parcă şuierat Kali aplecându-se către ea, că e periculos să vorbeşti cu străinii?

Cu o mişcare rapidă, Kali smulse uriaşa poşetă de piele din mâinile femeii şi o azvârli cu o arcuire lină peste balustrada scărilor. O mulţime de farduri şi creioane săriră în toate direcţiile pe măsură ce poşeta se îndrepta cu o traiectorie spiralată către şinele de metrou de dedesubt, pe care şi ateriză cu o buşitură înfundată.

Ambele femei rămaseră cu gura căscată. Kali deja ajunsese în capătul scărilor şi ieşi din staţie până să poată reacţiona cele două femei.

Câteva ore mai târziu, Kali tot mai fierbea de nervi. „Cam asta a fost şi cu tehnica păstrării distanţei, gândi ea, frecându-şi ochii. Cam asta fost şi cu exerciţiile de autocontrol."

Ei, măcar adu-ți aminte că putea fi și mai rău. Cel puțin nu am prăbușit întreaga stație pe ea. Și nici părul nu i-a izbucnit în flăcări. Bravo mie!"

Lui Kali îi plăcea să-și imagineze orașul pustiu, fără picior de om. Visa la străzi largi, deschise, fără gunoi sau mucuri de țigară pe jos, eliberate de hoardele leneșe. Visa la furtuni năprasnice care să măture totul în calea lor și la râuri umflate care să inunde străzile. Îi plăcea să-și imagineze că într-o zi când va ieși din stația de metrou va găsi totul curat și pustiu, în sfârșit.

Dar în general era atentă să nu-și imagineze prea intens... doar ca măsură de siguranță.

Hohote de râs năvăleau din tunel, urmate de chicote vesele și voci pițigăiate ce concurau pentru atenție. Ooh, adolescente care au putut să-și trăiască adolescența. Kali închise ochii, sperând ca ele să dispară.

– Uite! UN METROU! A VENIT UN METROU! Repede, ALERGAȚI, o să-l pierdem.

– EEEEEEEI, așteaptă, nu ne lăsa, așteaptă-ne!

– Haide, Katie! Metroul va pleca!

– Doamne, fetelor, dar încă stă. Dumnezeule, vă purtați ca niște copii.

– Taci din gură!

Și mai multe chicoteli și voci pițigăiate. Capul lui Kali deja zvâcnea de durere. Își imagină că toate se evaporă în sclipiri mici de praf. Era un gând frumos, liniștitor. Răpusă de frustrare și oboseală, își imagină că un val de energie mătură peronul, spulberându-i pe toți.

Dintr-odată zgomotul încetă. Kali deschise ochii, cu o oarecare suspiciune, luminile din vagon începură să pâlpâie, iar apoi se stinseră, odată cu huruitul metroului. Pentru o clipă crezu că dorința i s-a îndeplinit, dar se dojeni repede pentru acest gând stupid. Nu avea o putere chiar atât de mare. Iar metrourile oricum se opreau mai mereu.

Oare era defect? Puteau măcar să fi anunțat călătorii, nu?

Apoi, luminile fluorescente de pe peron începură și ele să se stingă una câte una. Doar câteva mai pâlpâiau. Așa ceva chiar nu mai văzuse până atunci.

Observă că bătrânul din colțul vagonului nu mai era acolo. Totuși, nu-l auzise plecând... ciudat. Se ridică de pe scaun să se uite pe geamul ușii și văzu că și celălalt vagon era gol.

Nu era totuși plin de oameni atunci când a trecut pe lângă el?

Se opri în cadrul ușii și ascultă. Peste tot domnea o liniște stranie. Ar fi trebuit să se audă măcar ceva din zarva străzii, chiar dacă se afla la metrou, sau cel puțin alte metrouri. Însă acum totul era cufundat în tăcere – acea tăcere surdă ce se instalează atunci când zgomote pe care nu le sesizezi inițial dispar brusc.

Ceva era diferit. La început șovăi, dar apoi coborî din vagon, tropăitul cizmelor sale răsunând și mai tare. Ce era diferit oare?

Stai puțin.

Desenul graffiti?

Fusese oare acolo?

În depărtare, pe zid, stătea inscripționat cu litere uriașe argintii ce luceau în lumina fluorescentă slabă a câtorva becuri rămase: SFÂRȘITUL A VENIT.

Pe fiecare coloană de pe peron se puteau zări simboluri argintii de forma cifrei opt, însă cu bucla inferioară turtită.

Cum de nu observase asta până acum?

Se trezi întrebându-se cele mai nesemnificative lucruri cum ar fi: „Vopsea argintie? Nu e cam scumpă pentru un artist de graffiti? Și de ce *sfârșitul a venit*, și nu *sfârșitul se apropie*? Dacă sfârșitul deja a venit, cine ar fi fost cruțat ca să scrie asta?

Chiar nu voia să se gândească la asta.

Kali era pe punctul de a se întoarce în vagon, când ceva se mișcă în depărtare pe peron și-i atrase atenția. Ceva mic, ce sclipea în lumina slabă.

Ce...

Poate ar trebui să investigheze. Oricum metroul nu părea să plece nicăieri.

Se îndreptă încet către acel loc, trecând pe sub luminile ce pâlpâiau, aşteptându-se parcă să fie atacată de ceva din umbră. Şi următorul vagon era gol... şi la fel şi cel ce urma după el.

Unde dispăruseră toţi?

Oare adormise?

Oare a dormit tot timpul cât ceilalţi au coborît din vagoane?

Se uită la ceas. Miezul nopţii. Linişte. Nu se scursese nici o secundă de când se aşezase pe scaun în vagon. Duse ceasul la ureche şi ascultă. Ceasul părea să meargă. Deci orice s-ar fi întâmplat s-a întâmplat iute ca gândul.

Se apropie încet de mogâldeaţa care sărea.

Arăta... ei bine... arăta ca un peşte de fapt.

Era chiar un peşte. Un peşte adevărat, care se zbătea şi căsca gura, încercând să respire, lucind, de parcă ar fi fost încă ud.

Avu e revelaţie. Figurile de pe coloane nu reprezentau cifra opt, ci peşti aşezaţi vertical.

Era o glumă?

Poate ar fi amuzant dacă nu ţi-ar da totuşi fiori.

Ei bine, nu. Nu era nimic amuzant la un peşte apărut din senin care se zbătea să moară într-o staţie pustie de metrou. Era chiar prea ciudat şi pentru acele emisiuni TV de demult, de genul: *Cât de stupid te putem face să arăţi pentru bani?*

Kali simţi cum peronul trepidează din nou. Era o nouă trepidaţie, ca şi cum metroul s-ar fi apropiat de staţie, numai că mult mai violentă. Vântul puternic îi smulse agrafele din părul lung, care acum îi flutura liber. Privi în sus, când o picătură de apă căzu din tavan, apoi încă una.

Asta era diferit la acest vânt – vuia, ca valurile oceanului, şi era umed, încărcat parcă de o ceaţă fină.

Dintr-odată, un sentiment copleşitor de panică o cuprinse. Acel vuiet se apropia. Picăturile din tavan se înteţeau şi putea vedea cum între şinele libere de lângă metrou se formau băltoace, iar din tunelurile întunecate se revărsau adevărate izvoare.

Se întoarse şi fugi către scări.

SANTIAGO, CHILE, 1 A.M.
SEPARAREA S-A ÎNCHEIAT

Alerga iute ca fulgerul. Era imens și puternic. Făcu un salt în față, scoțând un răget feroce și simți cum ceva se prăbușește sub el... ceva trosni și bubui... apoi sânge, era sânge peste tot...

Șuuuuu!

Trop-trop trop-trop...

Tigre tresări și se trezi. Stranii zgomote. Sau le-a visat doar?

Totul părea liniștit acum.

Stătea culcat în frunze, ascultând, însă tot ce putea auzi era foșnetul întunecat al copacilor și bătăile puternice și repezi ale inimii sale. Înseamnă că a fost doar un vis. Un alt vis.

Acea goană urmată de leșin nu fusese un vis totuși, oricât de mult și-ar fi dorit asta. Se rostogoli și se ridică în picioare gemând. Îl durea întreg corpul. Simțea că nu ar mai vrea să se miște niciodată. Ultima oară îi trebuiseră două săptămâni să-și revină, și atunci durerea îi dispăruse dintr-odată, peste noapte. Întotdeauna se întâmpla așa.

Întreaga pădure din jurul său mustea de apă, iar copacii fremătau, ca electrocutați. Aerul era umed și aveai impresia că o să plouă din nou, iar cerul încă părea încărcat electric, de-abia stăpânindu-și forța. Totul din jurul lui purta urmele unei furtuni năprasnice.

Și totuși, el nu era deloc ud.

Își frecă tâmplele încercând să-și amintească. Nu-și putea aminti nimic din momentul când a sărit gardul școlii până acum. Se întreba oare unde fugise de data aceasta și pe cine să sune acum, din moment ce Vicky nu mai voia să audă de el.

Era oare vremea răspunzătoare de ce i se întâmpla? Trebuia să fie vreo legătură. Neliniștea, exploziile neașteptate de energie, golurile din memorie... și de fiecare dată își venea în fire în locuri departe de casă, chiar când furtuna trecuse, el fiind în mod misterios neatins de ploaie.

Prima dată a trăit o asemenea experiență la vârsta de doisprezece ani. A încercat să le spună părinților, dar nu a făcut decât să le confirme părerea că e ceva în neregulă cu el. Oricum, din punctul lor de vedere, era destul de rău că nu se ridica la perfecțiunea surorii lui mai mari – când culmea, *ea* era cea adoptată. Își petrecea majoritatea timpului alături de animale, și nu în compania oamenilor, trăind aceste experiențe ciudate din când în când. Astfel că l-au trimis la terapie la un psihiatru și apoi au încercat, în mare, să se intereseze cât mai puțin de el.

După aceea, singura persoană căreia îi spusese fusese Vicky. Trebuia să spună cuiva pentru că avea nevoie de o persoană care să vină să-l ducă acasă atunci când fugea prea departe, iar ea putea să-și convingă tatăl să facă orice, fără să-i pună prea multe întrebări. La început, îl susținea – bine, „susținea" poate nu e cel mai potrivit cuvânt. Era *interesată*. Îi plăcea imprevizibilul situației care îl făcea mai puțin plictisitor decât se aștepta ea.

Dar apoi, acum un an, atacurile se înrăutățiseră. Schimbarea care se producea în el coincisese cu o serie de furtuni intense care au măturat Chile de-a lungul anului. Golurile de memorie se prelungiseră, distanțele pe care alerga erau mai lungi, iar locurile unde își venea în fire erau mai înspăimântătoare. Nu era de mirare că Vicky nu mai putea face față. Bineînțeles că detesta toanele și faptul că era mereu dificil să dea de prietenul ei atunci când voia să facă ceva normal, cum ar fi să meargă la film. Și el nici măcar nu-i spusese ce se întâmplase acum două luni, în timpul celei mai mari furtuni pe care Santiago a văzut-o vreodată...

Pardesiul sfâșiat. Stația de autobuz. Bătrânul.

Tigre se cutremură. Știa ce văzuse. Doar că nu știa ce făcuse. Nu trebuia să se mai gândească la asta.

Se chinuia să se ridice în picioare când auzi din nou:

Ușuuu!

Trop-trop trop-trop...

Se ascunse în umbra unui copac și așteptă, ascultând. Șuieratul venea de sus, însă tropăitul se auzea de pretutindeni. Și, cu toate

astea, nu vedea nimic, chiar dacă luna își arunca lumina fantomatică peste pădure. Cum naiba o fi găsit o pădure adevărată? Evident, nu mai fusese niciodată în acel loc.

Acolo! E ceva...

Nu mai e.

Nu, stai, era ceva.

Ceva mic și viu se ghemui în copacul de pe partea cealaltă a luminișului. Ceva scânteia în lumina lunii ca niște ochi.

Aproape că arăta ca o ființă umană. Însă era prea mică pentru a fi un om și prea mare pentru a fi vreo specie de maimuță sud-americană.

Dintr-odată, în stânga lui, un țipăt ascuțit dinspre pădure sfredeli liniștea nopții. Altul îi răspunse imediat din dreapta lui. Îți dădeau fiori și erau complet neomenești. Simțea cum ace reci se năpusteau asupra lui din toate părțile. Se lipi îngrozit de copac. Să fugă? Încotro? Nu putea spune din ce direcție veneau sunetele – dacă ar fi fugit chiar înspre ele? Orice ar fi fost acele ființe.

O siluetă întunecată, mai mare decât un om sau un leu, sări în luminiș. Din locul său nu chiar foarte bine ascuns, Tigre putu zări doar că silueta semăna cu o panteră enormă. Aceasta se ridică în două picioare, iar din spate i se desfăcură două aripi zimțate ca de liliac. Aripile loveau aerul cu repeziciune, ca și cum ființa s-ar fi chinuit să-și ia zborul, însă erau evident mult prea subțiri și firave ca să poată susține greutatea unei asemenea creaturi masive.

Pantera zgârie aerul pentru un minut, mârâind. Apoi coborî din nou în patru labe, își strânse aripile, dădu capul pe spate și scoase din nou acel țipăt ascuțit și înfuriat. Tigre simți țipătul în oase, ca și cum demonii lui lăuntrici ar fi urlat să fie lăsați liberi.

Era atât de mirat de bizara creatură, încât aproape că uitase că trebuie să-i fie frică. Cum de nu descoperise nimeni până atunci acest animal? Cine n-ar fi auzit acel țipăt dacă s-ar fi aflat la o distanță chiar de cincisprezece kilometri? Acest fapt îi spori teama. Dacă nu era nimeni pe o rază de cincisprezece kilometri? Doar

nu s-ar fi putut îndepărta chiar *atât* de oraș. Cel mai mult alergase aproximativ treizeci de kilometri, însă Santiago era mai mare decât atât.

Pantera înaripată sări înapoi în copaci. Tigre aproape că vru s-o urmărească, să găsească o modalitate de a se apropia de ea și de o studia. Animalele erau mai lesne de înțeles decât oamenii. Însă partea rațională a creierului său, aceea care ținea destul de mult să supraviețuiască, învinse.

Tigre aşteptă un minut întreg înainte să se mişte. Ţipetele se îndepărtaseră în tot acest timp, scufundându-se în întunericul ce îl înconjura. Ieși ușor în lumina lunii de la adăpostul umbrei.

Uitase complet de creatura asemănătoare unei maimuțe.

Alexandria, Egipt, 6 a.m.
Separarea s-a încheiat

Amon știa încă dinainte să se trezească. Simțise în somn schimbarea ce cuprindea întreg pământul. Zâmbi și se întinse.

Dimineață se va pregăti pentru călătorie. America era departe, și nu mai fusese niciodată acolo... însă vânturile îl vor călăuzi. Întotdeauna s-au supus puterii lui.

În primul rând se va întoarce în templul de unde furase amuleta – locul unde noii lui parteneri îi vorbiseră pentru prima dată acum un an. Înainte să facă ceva, voia să se asigure că se vor ține de promisiune și că își va primi recompensa. „Se poate ca ei să creadă acum că dețin controlul, gândi el pe măsură ce se cufunda din nou în somn. Dar mai vedem noi."

New York
Separarea s-a încheiat

Toate vagoanele metroului pe lângă care Kali trecuse fugind către scări erau pustii. Vântul se intensifica, vuietul creștea în intensitate, iar peronul îi părea că nu se mai termină, exact ca în zilele când

întârzia. Cel puțin acum nu mai avea hoarde întregi de mulțimi în calea ei... „Unde era toată lumea?"

O rafală de vânt străbătu tunelul, aproape dărâmând-o în momentul în care ajunsese la scări. Le urcă grăbită, câte două trepte deodată, ținându-se strâns de balustradă, pe măsură ce vuietul se auzea din ce în ce mai tare și mai aproape, iar dintr-odată un val uriaș de apă se revărsă din tunel, înghițind metroul în care ea se aflase în urmă cu câteva clipe, năvălind furios pe scări, smulgând-o din loc și spărgându-se apoi de peretele placat cu faianță al stației de metrou.

Încercând disperată să ia o gură de aer, dădea agitată din mâini, începând să urce următorul set de scări, alunecând și împroșcând apă peste tot. În stația de sub ea, apa continua să se adune, cuprinzând treptat scările pe care ea le urca.

În capătul scărilor se afla o ieșire – putea să scape pe acolo. Când intrase la metrou, văzuse un bărbat în cabina de la intrarea în stație; putea să-i spună de ciudata inundație. Dar poate că acesta deja știa... poate de aceea toată lumea fusese evacuată. Ea de ce nu? Nu auzise cumva vreunul din acele stranii anunțuri bruiate din stația de metrou?

Acolo – barele de trecere de la metrou! Sări peste ultimele două trepte și alergă, lăsând în spate apa care șuiera și bolborosea.

„Nu, poarta, când au încuiat poarta?" Poarta era coborâtă, blocând barele de trecere, lumina era stinsă în cabina de la intrare, iar ea își spunea: „Îmi vine să omor pe cineva!" Putea vedea o altă poartă, mai departe, care dădea în stradă. „Porți peste tot, stupid, pur și simplu stupid, dacă știau că va fi o inundație, nu ar fi fost mai logic să lase porțile deschise pentru ca oamenii să poată scăpa; porțile nu vor opri apa oricum, ci doar mă vor ține pe mine captivă aici..."

Putea vedea că porțile erau închise și în celălalt capăt al tunelului slab luminat de cele câteva lumini fluorescente rămase aprinse pe peron. Dar metroul nu trebuia să fie mereu deschis?

Nu cumva asta era ideea de „oraș care nu doarme niciodată"? Întotdeauna exista o cale de ieșire pe undeva. „Ce se întâmplă?"

Din teama ce o cuprinse, observă același desen graffiti de mai devreme: un pește argintiu și cuvintele ACESTA ESTE SFÂRȘITUL ce străluceau de-a lungul zidului în umbra întunecată.

Nu era chiar cel mai liniștitor gând în acel moment.

Oare încăpea printre barele porții? Era puțin probabil. Apa creștea constant, îndreptându-se spre ea, plescăindu-i în jurul gleznelor. În câteva minute întreaga stație avea să fie înghițită de ape, iar ea se va îneca.

Își trecu mâna de-a lungul unui zid de care era *sigură* că nu se afla acolo acum o săptămână. Oare blocaseră vreo ieșire mai veche? Dacă își aducea aminte corect, în spatele zidului erau șanse să fie niște scări... oricum părea destul de șubred pentru un zid...

Își aminti tot ceea ce mama ei îi spusese legat de a fi o fată ca oricare alta și de a-și controla furia.

Ei bine, ar fi frumos să poată fi o fată obișnuită, însă nu și dacă asta ar însemna să-și piardă viața. Astfel că a ales să fie ciudată, dar vie.

Era timpul să distrugă ceva.

Dărâmă primul coș de gunoi care-i ieși în cale și se chinui să-i dea jos capacul. Azvârli apoi furioasă metalul în zid, încercând să-și creeze în minte imaginea zidului prăbușindu-se și a scărilor ce apăreau de după el. Apa îi ajungea la genunchi acum.

De-a lungul plăcilor ce alcătuiau zidul începură să apară fisuri. Era evident o porțiune nouă de zid și mult mai fragilă decât restul. Lovi din nou zidul cu capacul de metal și câteva plăci se crăpară și se prăbușiră. Simți o strângere de inimă pentru că vor trebui să reconstruiască acea porțiune de zid, dar apoi, se gândi că, dacă nu ar închide oamenii la metrou când tunelele ar fi inundate, atunci ei nu ar fi nevoiți să recurgă la asemenea metode de salvare, așa că bine le-a trebuit.

Ridică coşul de gunoi, care în mod misterios era gol, şi-l azvârli în zid cu toată puterea fiinţei ei, rugându-se ca în spatele zidului să existe acele scări.

O întreagă porţiune de plăci se prăbuşi, scoţând la iveală un spaţiu întunecat în spatele zidului. Năvăli înăuntru şi începu să pipăie în întuneric. Da – scări! Într-adevăr *erau* scări acolo. Îşi croi drum prin întuneric, urcându-le cât putea de repede, în spatele ei apa se aduna, ca şi când ar fi fost furioasă că-i scapă, trăgând-o parcă de hanoracul cu glugă, de păr sau de rucsac. Cel puţin nu era apă rece; de fapt, era chiar ciudat de caldă.

Lumina stelelor! Deasupra ei se aflau nişte gratii, un grătar masiv de metal ce acoperea vechea intrare la metrou. „Dă, Doamne, să nu fie sudat", gândi ea, întinzându-se şi împingându-l cu mâinile. Grătarul se mişcă puţin, însă refuză să se ridice. „Haide, haide." Se întoarse cu spatele la scări, privind apa care creştea constant, acoperind treptele şi calea pe unde venise, şi împinse gratiile de metal cu umerii şi spatele, cu toată puterea şi furia ce o cuprinsese.

Metalul protestă zgomotos, scârţâind şi zăngănind pe măsură ce se ridica cu doi centimetri... apoi cu patru... „Haide"... închise ochii şi se concentră cât putu de mult. Grătarul se ridică, scoţând un trosnet puternic, se răsuci şi se prăbuşi într-o parte.

Kali se dezechilibră, alunecând pe spate şi izbindu-şi braţul de ciment. Durerea îi cuprinse umărul, dar reuşi să se târască afară din apă, pe trotuarul rece al New Yorkului. Acum cineva o va ajuta... cineva îşi va da seama ce se întâmplase... i se învălmăşeau în minte o groază de gânduri trecătoare despre cum va apărea ea la ştiri şi cum va da în judecată administraţia oraşului şi va primi bani pentru colegiu... Căzu în genunchi, uitându-se după ajutor.

Străzile erau pustii şi întunecate.

Majoritatea stâlpilor de iluminat erau stricaţi, iar becurile lipseau sau erau sparte.

Toate clădirile erau cufundate în beznă şi linişte, iar vântul şuiera prin ferestrele sparte.

O lună strălucitoare, aproape plină, lumina trotuarul gol.

Pustiu. Totul era pustiu.

Exact ca în visele sale.

Kali se târî până la adăpostul celui mai apropiat perete, departe de metrou. Nu se putea să fie adevărat. Trebuie să fie vreo pană ciudată de curent. Probabil că toți oamenii așteptau în casele lor să treacă. Trebuia doar să găsească un telefon, da, să-și sune mama și să-i spună ce să facă și totul va... totul va fi bine. Da.

Se ghemui pe prag și leșină.

Las Angeles, California
Separarea s-a încheiat

Gus se opri brusc din alergat, astfel că Venus se lovi de el.

– Vai, țipă ea, eliberându-și mâna din strânsoarea lui.

– Mașinile, se bâlbâi el, unde au dispărut toate mașinile... de ce nu sunt... nu cumva aici erau clădiri?

Venus se uită în jur. Cutremurul se stingea, acum nu se mai puteau simți decât replici mărunte, ca pașii unui uriaș ce se îndepărta țanțoș. Nu fusese la fel de puternic precum cel de 8,7 grade din 2009. Dar Gus avea dreptate. Toate mașinile dispăruseră. Parcarea era pustie. Iar peste drum, pe locul unde înainte se găseau birourile, acum nu erau decât grămezi de moloz.

Venus se hotărî să se așeze.

– Ce...? zise Gus. Cutremurul a făcut asta? Nu ar fi trebuit să auzim ceva? Nu am auzit nici un zgomot atât de tare ca prăbușirea unei clădiri. Tu? Se duse înapoi și încercă ușa, însă se blocase în urma lor, astfel că se întoarse în locul unde Venus stătea jos. Și unde e mașina lui Andrew? Cutremurele nu fac mașinile să dispară. Hoți de mașini? Chiar în timpul unui cutremur?

– Vorbești mult când ești agitat, nu-i așa? zise Venus, apăsându-și ochii cu mâinile, sperând că atunci când îi va deschide totul va reveni la normal.

Nici vorbă. Puțin neclar, dar totul arăta încă destul de rău.

Gus o privi, distras și îngrijorat din cauza lui Andrew. Venus se ridică în picioare și îl atinse ușor pe umăr, iar el, deși cuprins de neliniște, se înfioră.

– Haide! Hai să mergem să vedem dacă toți ceilalți au ieșit pe cealaltă ușă. S-ar putea să fie nevoie să chemăm o ambulanță sau ceva de genul ăsta.

O lăsă pe ea să-l conducă departe de parcare și pe lângă clădire, însă presimțea că Venus nu-și dădea seama cât de straniu era totul. Era mult prea calmă. Pe când el se simțea rău, ca și când râuri de lavă fierbinte i-ar bolborosi în vintre.

Ajunseră în fața teatrului, unde două reflectoare din șase încă funcționau, și descoperiră bucăți mari de beton împrăștiate prin întreaga curte. Cu o figură nedumerită și încruntată, Venus începu să se cațăre pe ele. Din exterior, clădirea părea intactă. Deși arăta mai întunecată decât își aducea el aminte, ca și când ar fi fost acoperită cu o pătură de funingine. Iar curtea fusese cumva rearanjată, lăsând la o parte blocurile de beton ivite.

– Nu e nimeni aici, spuse Gus.

– Trebuie să fie toți încă înăuntru, zise Venus cu o voce nepăsătoare. Probabil că nu a fost un cutremur chiar atât de mare până la urmă. Hai să vedem.

Trecu rapid peste o altă grămadă de beton, îndreptându-se spre ușă.

– Stai! strigă Gus. Dacă clădirea stă să cadă dintr-o clipă într-alta?

– Atunci cu atât mai mult trebuie să-i scoatem pe oameni afară, nu? răspunse ea.

Da. Într-adevăr, avea dreptate. Se uita la lanțurile argintii de pe costumul ei de scenă în timp ce Venus escalada grămezile de moloz și se trezi rostind în gând: „Isteață, hotărâtă, cu inițiativă", ca și cum, dacă i-ar inventaria calitățile, ea ar deveni a lui.

Peste tot domnea o liniște sinistră. Nu auzise prăbușindu-se nimic. Nu mai văzuse nici un om de când au reușit să iasă din teatru. Nici măcar nu putea auzi mașini sau sirene. Totul era încremenit și întunecat, mai puțin locul din jurul clădirii.

Îl trecură fiorii. Nu era chiar ce-şi imaginase atunci când îşi dorise să poată petrece mai mult timp singur cu Venus.

În timp ce era frământat de asemenea gânduri, Venus năvăli peste grămada de moloz, întorcându-se furioasă.

– Cred că vreun idiot a legat cu lanţul uşa. Îţi vine să crezi? Probabil că acum sunt blocaţi acolo! Mai este o poartă mare în faţă.

– Serios?

Gus răsuflă uşurat. Iată o explicaţie perfect normală de ce nu erau şi ceilalţi afară cu ei.

– Da. Venus se uita în jur, cu mâinile puse în şold. Trebuie să găsim ceva pe aici cu care să spargem uşa, nu crezi?

– Să spargem uşa? Vorbeşti serios?

– Nu cumva aia e o statuie nouă? întrebă ea, arătând cu degetul. Nu-mi amintesc s-o fi văzut mai devreme.

– Ummm, nici eu, zise Gus. Probabil că pur şi simplu nu am observat-o. Însă se simţea oarecum tulburat. Nici el nu-şi amintea s-o mai fi văzut şi totuşi îi părea familiară.

Venus se căţără pe statuie şi începu să îi cureţe baza de buruieni. Tocmai când Gus voia să se aşeze în genunchi lângă ea, Venus tresări şi făcu un pas înapoi. Din instinct, Gus sări şi el înapoi, însă nu se întâmplă nimic. Statuia rămăsese în aceeaşi poziţie, arătând cât de poate de comună şi inocentă. Cu toate astea Venus o privea şocată.

– Ce este? Ce s-a întâmplat? o întrebă el, reuşind să se abţină să adauge: Nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă rău.

– E cumva o *glumă?* strigă ea furioasă. Se învârti, scrutând cu privirea întunericul. Aţi ascuns camere de luat vedere pe undeva? Aţi făcut toate astea pentru un stupid show TV? Îi înşfăcă mâna lui Gus, îl trase lângă ea şi îi şopti: Vezi vreun om prin jur? Vezi vreo cameră de luat vederi?

– Nu, spuse el, privind chiorâş prin beznă. De ce crezi că ar fi?

– Acolo, spuse ea, arătând spre statuie.

Spre surprinderea lui, Gus văzu că Venus aproape începuse să plângă. „Bineînțeles că și celebrităților plâng, se mustră el. Are numai șaptesprezece ani, ca și mine." Acest lucru o făcea să se asemene mai mult cu fata pe care o cunoscuse în acea dimineață și și-ar fi dorit să aibă curajul să o îmbrățișeze.

Se uită mai atent la statuie. Reprezenta un om în picioare, însă marmura era atât de măcinată, încât era greu să distingi detaliile, mai ales în lumina aceea slabă. Observă că buruienile din jurul ei aproape că îi acopereau soclul, așa că nu putea fi chiar nouă.

Îngenunche și dădu frunzele la o parte, scoțând lanterna pentru a putea citi înscrisul de pe placă.

AICI ODIHNEȘTE
VENUS
MULT ÎNDRĂGITA FIICĂ
ȘI CÂNTĂREAȚA CELEBRĂ.
DEȘI PĂMÂNTUL A ÎNGHIȚIT-O,
MUZICA EI ÎNCĂ DĂINUIE.

Pe placă mai era trecută o dată. Data de *azi*.

Se ridică rapid în picioare, se împiedică și căzu pe spate.

Nu era de mirare că Venus era îngrozită. Acum Gus recunoștea statuia: o întruchipa chiar pe Venus, așa cum apărea pe coperta primului ei album, cu pumnii încleștați și cu toate celelalte detalii.

Își întoarse privirea către Venus cea reală, care în acel moment își atingea părul, ca și cum ar fi vrut să-și treacă mâna prin el. Fu cuprins de un val de furie straniu care îl făcea să-și dorească să-i sfâșie cu violență beregata celui care îi făcea asta lui Venus.

Gus clipi. Nu știa de unde venise acea pornire. Nu obișnuia să-și rezolve problemele prin violență.

– Poate că e un fel de test, spuse Venus. Poate că e un fel de Camera Ascunsă sau ceva în genul ăsta. Sau poate vreun truc pentru publicitate. Poate Doug este în spatele acestei povești.

– Nu, zise Gus, clătinând din cap. Uită-te la acele clădiri în ruină. Eu cred că e ceva mai mult decât vreun truc pentru publicitate.

Venus se cutremură și începu să-și frământe mâinile. Videoclipul ei pentru melodia *Lost* avusese ca temă sfârșitul lumii. Echipa ei restricționase accesul publicului pe o zonă ce cuprindea câteva cartiere, astfel că în videoclip părea că se plimbă printr-un loc pustiu. Pentru unele cadre instalaseră chiar și niște cortine într-un depozit, pe care proiectau imagini cu așezări în ruină create pe computer. Imaginile de acum însă păreau la fel de ireale ca și cele din videoclip – false, reci și îndepărtate. Nu se putea gândi însă la nimic din ce se întâmpla acum. Gândurile îi fugeau către propriile amintiri.

– Hai să plecăm de aici, zise ea.

Orice se întâmpla, nu voia decât să se îndepărteze cât mai mult posibil de acea statuie. Și voia să rămână lângă Gus (parcă așa îl chema, nu?). „Nu fi prea prietenoasă", îi spunea o parte din ea, însă se gândi că, în acea situație, putea face o excepție.

– Poate ar trebui să mă întorc la hotel, zise Venus, cu răsuflarea întretăiată.

– Ce e? zise Gus.

– Hotelul meu... era chiar aici. Știu că era foarte aproape de teatru și puteam foarte repede să fug dintr-un loc în celălalt, însă abia acum mi-am dat seama... a dispărut. „Și cu el au dispărut și toate lucrurile mele, cartea mea de identitate, cărțile mele de credit, fotografia tatălui meu pe care o țineam ascunsă în buzunarul secret de la valiza mea..."

Gus începea să-și dea seama că toate clădirile înalte din zonă se prăbușiseră. Liniștea însă făcea ca totul să pară greu de crezut. Dacă se întâmplase ceva groaznic, nu ar fi trebuit să se audă țipete și sirene?

– Eu... eu cred că ar trebui să încerc să mă întorc acasă, spuse Gus. Poate că am leșinat sau ceva de genul ăsta și toată lumea a plecat acasă... sau în vreo altă parte.

Începu să se îndepărteze încet. Nu putea înțelege cum Andrew îl putuse lăsa acolo, dar poate în toată acea confuzie a cutremurului...

Venus se întoarse și îl privi, tremurând. Acei fiori reci care îi străbateau de obicei trupul se intensificaseră acum mai mult decât oricând. Era o noapte destul caldă, dar totuși nu era bine îmbrăcată. Tot ce voia era să-și schimbe acei pantaloni stupizi de piele cu unii de stofă. Dar hotelul dispăruse – împreună cu toate lucrurile ei – unde s-ar fi putut duce acum?

Către est! îi răsună clar din senin o voce în gând. Venus tresări.

Chiar auzise asta? Se încruntă și scutură din cap.

– Nu, sigur că nu, zise Gus, interpretându-i greșit reacția. Nu ar trebui să vii cu mine acasă. Ar trebui mai degrabă să te duci la un spital sau ceva de genul ăsta, să-i asiguri pe toți că nu ești de fapt, că nu ești...

– Moartă, spuse Venus. Da.

Clătină din nou din cap. Acum se simțea destul de prost că aruncase acel telefon mobil. Știa că trebuia să găsească vreo urmă de civilizație și să ia legătura cu Doug, însă era atât de furioasă din cauza statuii, atât de convinsă că nu era decât un truc pentru publicitate aranjat de el, încât nu-și dorea în mod special să dea de el. „Prefer să stau cu Gus, își spuse. Cel puțin nu cred că e implicat în toată șarada asta."

– Aș vrea să te însoțesc la tine acasă, spuse ea dintr-odată, luându-l de mână apoi dându-i drumul repede, realizând că ar putea interpreta greșit spusele ei. Adică, aș vrea să o sun de la tine pe mama, dacă nu te deranjează.

– Sigur, spuse el, zâmbind.

„Vine la mine acasă!" Chiar dacă imediat ce ar ajunge la el acasă ar sosi și ambulanțele și limuzinele să o ia de acolo, el tot ar fi fericit pentru că a fost singur cu ea tot drumul.

– Nu-ți face griji, spuse ea. Sunt sigură că trebuie să existe o explicație rațională pentru tot.

El încuviință.

– Bine atunci. Hmm! Pe aici. Nu e chiar aproape, dar nu ar trebui să ne ia foarte mult timp.

Venus deja își dorea să fi fost încălțată cu tenișii. Cizmele pe care le purta erau destul de confortabile pentru dans, dar nu erau potrivite pentru a parcurge pe jos distanțe lungi. Când ieșiră din parcare, Venus își dădu jos năframa. Devenea deja evident că era puțin probabil să mai întâlnească pe cineva.

SANTIAGO, CHILE
SEPARAREA S-A ÎNCHEIAT

Pe măsură ce Tigre pășea în lumina lunii, ceva greu țâșni dintre copaci, doborându-l. Brațele îi fură imobilizate la spate. Niște bufnituri anunțau sosirea și mai multor animale.

Se zbătu, lovind cu picioarele și înjurând, însă niște mâini micuțe îl țintuiau locului, multe mâini micuțe, timide și alungite. Arătau ca niște mâini mici de copil, însă alungite, parcă de pe altă planetă, strălucind în nuanțe de albastru și verde în lumina lunii și terminându-se cu niște unghii negre ascuțite. Putu zări siluete acoperite cu blană gri sau maro, dinți ascuțiți, ochi mari, încețoșați, însă îi treceau fulgerător prin fața ochilor, încât nu putea deslușI nimic clar.

– Încetează cu acesssssssste țipete, sssssssstranie ființă, rosti sâsâit în engleză o voce din copaci.

Tigre se potoli, fiecare clipă fiind pură agonie, și se uită în sus către ființa care vorbise.

La față și la corp semăna cu un babuin, însă picioarele erau mai lungi și mai subțiri. Acum putea vedea clar că hoarda de animale se deplasa doar cu ajutorul picioarelor, nefolosindu-se de mâini precum maimuțele. Se deplasau permanent, chiar și cele care îl țineau jos. Își schimbau locul una cu cealaltă și fugeau până la copaci și înapoi, făcând acel zgomot – *trop-trop* – pe care îl auzise mai devreme. Chiar și ochii erau disproporționați față de restul corpului și mult mai mari decât ai unui babuin – erau de culoare

neagră şi acoperiţi de o pieliţă cenuşie. Nu arătau neapărat înspăimântători până nu zâmbeau... dacă îi puteai spune zâmbet.

Fiinţa care îi vorbise mai devreme din copaci se strâmbă la el. Gura îi era plină de dinţi ascuţiţi, ca nişte ţepi, aproape prea mulţi pentru a încăpea acolo. Tigre putu vedea cum gurile creaturilor sângerau, dinţii începând a creşte în toate direcţiile, străpungându-le faţa. Vorbeau cu ajutorul limbilor despicate, ca de şarpe, pe care le strecurau printre dinţi, sâsâind chiar şi atunci când nu rosteau nici un cuvânt.

Nu fusese în viaţa lui atât de îngrozit.

– Cine sunteţi? Ce... ce vi s-a întâmplat? se bâlbâi Tigre, nefiind sigur ca asta voise să întrebe.

Fiinţa care îl ţinea pironit la pământ îi sâsâi direct în ureche:

– *Noi* punem întrebările, ciudăţenie! Ce eşti?

Exista oare un răspuns greşit la această întrebare? Ştiau oare de existenţa oamenilor?

– Eu? Eu sunt un om... ştii tu... un simplu tip...

Sâsâitul din jurul lui se intensifică şi o parte din animale se traseră înapoi, ca şi cum ar fi fost contagios. Însă fiinţa din copac râse, scoţând un şuierat puternic:

– Esssste imposssssibil. Toţi oamenii au dissspărut.

Tigre simţi acel fior ciudat de-a lungul şinei spinării. O rafală de vânt biciui copacii. Furtuna revenea.

– Cum adică au dispărut? Omenii nu au dispărut. Oamenii există de secole, sunt peste tot. Poate nu sunt chiar în locul acesta, dar...

– Îţi putem *arăta,* mârâi fiinţa din spatele lui.

– Da, arătaţi-i, arătaţi-i, şuierară ceilalţi.

Simţi că e ridicat şi răsucit ca un covrig, cu braţele prinse sub corp. Creaturile îl ridicară deasupra capului şi începură să fugă, cărându-l printre copaci, *trop-trop, trop-trop.* Se gândi să încerce să se elibereze din strânsoare, însă fiinţele se mişcau atât de repede, încât îi era frică să nu fie aruncat în vreun copac – şi oricum păreau că

au mai multă forță decât arătau. Așa că se gândi că ăsta era momentul să-și satisfacă curiozitatea și să vadă unde îl duc.

Coborâră iute un deal, îndreptându-se către o fâșie de spațiu deschis. Încercă să-și ridice capul și zări în față, nu foarte departe, clădiri înalte. Până la urmă nu se îndepărtase chiar atât de oraș.

Priveliștea îi era oarecum familiară, însă ceva era schimbat. Nu exista nici o pădure atât de întinsă așa de aproape de Santiago și în nici un caz nu exista vreuna care să adăpostească asemenea creaturi. În mod sigur cineva ar fi observat aceste gigantice maimuțe cu grai înfiorător.

Dintr-odată simți că mâinile care îl țineau captive se descleștară și căzu la pământ. Fu străpuns de o durere ascuțită. Zbuciumul dinlăuntrul lui se intensifică, iar cerul păru să freamăte.

– Vezi, neputinciosssule intrusss?

Se ridică nesigur în picioare. Se aflau într-o suburbie a orașului Santiago – știa asta pentru că avea niște veri care locuiau acolo. Însă nu așa arăta locul când îl vizitase duminica trecută. Toate casele erau complet întunecate, unele aveau acoperișurile distruse, iar altele erau brăzdate de fisuri mari pe mijloc. Geamurile erau sparte și printre crăpături se iveau acum plante stranii – uriașe, cum nu mai văzuse până atunci. I se părea că aceastea cresc chiar în timp ce le privea, cucerind treptat orașul, agățându-se de tot ce le stătea în cale, distrugându-l.

Rămase cu gura căscată.

Cum se întâmplase una ca asta? Blestemă golurile de memorie care nu-i dădeau nici cel mai mic indiciu despre cât timp pierduse. Totul părea să se fi degradat într-un timp mult mai îndelugat decât câteva ore sau chiar săptămâni.

Fusese oare Santiago atacat? Ori poate oamenii plecaseră dintr-odată? Să fi fost oare evacuați din cauza vreunei iminente erupții vulcanice? Însă era prea pustiu. Dacă orașul ar fi fost atacat, nu ar fi trebuit să fie mașini abandonate pe drum sau ceva care să indice o întrerupere neașteptată? Toate mașinile care rămăseseră erau parcate însă atent în garaje. Ușile caselor erau închise, totul era

liniştit, ca şi când oamenii s-ar fi decis într-o zi să părăsească oraşul şi pur şi simplu să plece.

– Nu mai sssssunt oameni, creatură. Acesssst loc esssste al nosstru acum.

Fulgerele străbăteau văzduhul, iar el simţea cum presiunea creştea şi înlăuntrul lui. Putea împiedica oare ca acea furtună să-l controleze?

Voia oare acest lucru?

Poate ar trebui s-o lase să ia controlul asupra lui. Poate că ar face acestor fiinţe exact ce i-a făcut şi acelui bătrân. Nu şi-ar aduce aminte, însă asta nu ar fi neapărat mai puţin satisfăcător.

– Ce înseamnă asta? întrebă el furios. Ce le-aţi făcut oamenilor? Unde sunt?

Creaturile care se aflau cel mai aproape de el făcură un pas înapoi, simţind probabil pericolul.

– Nu am făcut noi asssta. Pur şi sssssimplu aşa e.

– Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat?

Creatura se zburli, develindu-şi dinţii:

– Nu suntem aici pentru a-ţi răspunde la întrebări.

– Ei bine, v-aş sfătui să o faceţi...

Tigre făcu un pas către creatură şi simţi cum ceva înlăuntrul lui explodează. Era o senzaţie groaznică şi îi venea să urle la gândul că nu dorea să fie controlat în acel fel. Nu voia să se trezească peste câteva ore plin de sânge, confuz şi misterios de periculos.

Mai bine să o ia la fugă. Să o ia la fugă şi nu se oprească.

Se întoarse şi o luă la fugă în josul străzii, lăsând în urmă un cor de urlete şi sâsâituri.

Ultimul gând venise ca de nicăieri, o voce străină şoptindu-i: *NORD. CĂTRE NORD. ALEARGĂ.*

Separarea s-a încheiat

Avem o problemă. Un participant

Neanticipat.

Nu e ceva ce nu poate fi rezolvat.

Aşa spui tu.

Am dori să reclamăm
că participantul nostru a întâlnit deja
hazarde disproporţionate faţă de eveniment
şi vrem totodată să ne exprimăm grija
că cei care au controlat această situaţie
au dorit ca ea să moară
şi nimic mai prejos.

Haideţi acum, cu toţii ştiam riscurile.

Balanţa e delicată. Credeai că o să fie uşor?

Plângerea s-a consemnat.

Din moment ce nu a murit nimeni

Vom continua conform planului.

Aşa că acum aşteptăm.

Da, aşteptăm.

A Doua Zi

New York

– *Ea...*

– *Ea...*

– *Ea care...*

– *Ea care...*

– *Ea care...*

– *Creează...*

– *Distruge...*

– *Creează...*

– *Distruge...*

– *Ea-care-creează-distruge-scapă-dărâmă...*

Kali începu să se trezească de zgomotul șoaptelor. Prin minte îi zburau imagini cu străzi pustii și stații de metrou inundate. Poate că totul fusese doar un coșmar. Poate că acum era întinsă într-un pat de spital, iar mama ei se afla lângă ea și...

Doar că vocile nu păreau a fi ale doctorilor.

Iar suprafața rece și dură pe care stătea nu părea a fi un pat.

Se întoarse pe o parte și se rostogoli, încercând să stea pe jumătate ridicată fără să deschidă ochii. Durerea îi străpunse brațul stâng, iar ea se prăbuși din nou. Șoaptele îi dădeau ocol și erau multe, prea multe, ca o sută de șoareci care alergau în cerc.

– *Trebuie să mergem...*

– *Trebuie să ne ascundem...*

– *Nu mai avem timp...*

– *Să ne grăbim...*

– *Să ne grăbim...*

Kali deschise ochii și îi închise imediat la loc. Soarele răsărea chiar în fața ei. Își acoperi fața cu mâna dreaptă, încercând să ignore durerea din cealaltă mână. Ce se întâmpla? Dormise oare ore bune? De ce nu o ajutase nimeni?

Eh, ce întrebare prostească! Era totuși în New York.

Însă nu putea ignora liniștea din jurul ei. Nu se auzea nici o mașină, nici un om mergând, vorbind sau certându-se; nu se auzea nimic în afară de acele șoapte care dispăruseră subit sau foșnetul gunoaielor de pe stradă măturate de un vânt ușor, ce se arcuia în vârtejuri încet, liniștitor, ca și cum ar avea la dispoziție o mie de ani pentru a curăța locul și nici un motiv să se grăbească.

Se ridică și clipi. Nu vedea pe nimeni în jur care să fi rostit acele șoapte de mai devreme. Orașul arăta exact cum îl lăsase noaptea trecută.

Abandonat. Pustiu. Străzile erau complet goale, ferestrele – sparte, ușile – blocate. Nu erau decât ea, vântul și soarele.

Mai observă că era straniu de cald pentru luna decembrie, fapt care explica de ce nu a murit degerată dormind afară, pe stradă, întreaga noapte. Aerul semăna cu cel de primăvară sau toamnă timpurie. Miji ochii să-și verifice ceasul, care în mod uimitor arăta ora 5.39 a.m. Nu putea fi așa. Soarele încă nu răsărea așa de devreme. Pesemne că ceasul i se stricase din cauza apei, ceea ce însemna că acum orașul îi datora, pe lângă compensații pentru traumele emoționale și plățile de spitalizare, și un ceas.

Rucsacul ei zăcea ca o mogâldeață mototolită lângă ea. Kali se uită înăuntru și toate erau la locul lor – portofelul, cheile, ochelarii de soare, totul, inclusiv *Carnețelul Întâmplărilor Stranii*, pe care îl avea mereu la ea. Atinse marginea decorată cu flăcări a carnețelului să vadă dacă nu a fost udat de apă. Nu se gândise

niciodată ce s-ar întâmpla dacă cineva ar vedea vreodată acel carneţel şi, din moment ce nimeni nu o făcuse până atunci, nu avea de ce să-şi facă griji acum. Se ridică cu grijă în picioare, aranjându-şi rucsacul ca să nu o lovească peste mâna rănită.

„Ce s-a întâmplat?

Bine. Un telefon. Găseşte un telefon, sun-o pe mama, asigură-te că ea şi fetele sunt bine."

Dacă îşi amintea correct, la o stradă distanţă era un telefon public. Înainte erau peste tot telefoane publice, asta până când telefoanele mobile le-au transformat de-a dreptul în ceva de modă veche. Îşi dorea în acel moment – şi nu era prima dată – să-şi fi putut permite un telefon mobil.

Merse în josul străzii, căutând vreun semn de viaţă. Nu putea să dispară pur şi simplu întreaga populaţie a unui oraş, nu?

„Poate doar în visele mele", îi şopti o voce în minte. Se cutremură şi începu să meargă mai repede. Nu se putea să aibă vreo legătură cu toate astea.

Ajunse lângă telefonul public şi ridică receptorul, punându-l pe umăr pentru a căuta ceva mărunţiş în rucsac. Telefonul nu avea ton, dar poate trebuia să introduci vreo monedă ca să-l poţi folosi.

Vârî monedele în telefon şi aşteptă, apăsându-şi urechea cu receptorul. Nimic. Nici un sunet. Apăsă nişte taste, dar nu se întâmplă nimic. Trânti la loc receptorul şi-şi recuperă monedele, de altfel singura surpriză plăcută din acea zi.

Ce să facă acum? Mai mergea oare vreun metrou? Ar decapita mai degrabă o capră decât să se mai întoarcă acolo.

VEST, îi comandă o voce în minte, atât de puternic şi tare încât crezu că se aude de undeva din spatele ei.

Se învârti să vadă dacă e cineva.

Nu era nimeni.

Începuse acum să şi audă lucruri care nu existau? Ce naiba însemnau toate astea?

Poate că New Yorkul în sfârşit a făcut-o să-şi piardă minţile. Poate că de fapt stătea la colţul unei străzi foarte aglomerate şi oamenii treceau pe lângă ea, ferindu-şi privirea de la fata nebună care aude voci şi mormăie cuvinte de neînţeles. Poate că totul nu era decât o halucinaţie oribilă.

Ei bine, cel puţin un lucru era real: durerea din braţul ei. Ar trebui să caute un spital. Însă tot ce voia era să ajungă acasă, să vadă dacă familia ei e bine.

Kali îşi dădu jos tricoul şi-l răsuci, transformându-l într-un bandaj ciudat, blestemând că trebuia să facă totul ajutându-se doar de o mână. Cel puţin cealaltă mână nu o va mai durea atât acum dacă va fi susţinută de bandaj.

Se îndreptă către est, înspre Brooklyn. Mai erau câteva intrări la metrou pe această stradă; le va verifica pe măsură ce se va ajunge lângă ele să vadă dacă nu au fost şi ele inundate. Şi ar putea încerca şi alte telefoane publice dacă ar găsi. Dacă nu, ei bine, a mai mers pe jos până în Brooklyn şi înainte. Podul Williamsburg o va duce până aproape de casă.

Soarele era acum pe linia orizontului, învăluind strada în lumină. Era ciudat să priveşti răsăritul de aici, din Manhattan. De obicei, se grăbea prea tare ca să-l mai observe sau erau prea mulţi oameni care blocau priveliştea.

Totul părea mai mare şi mai curat acum fără maşini şi oameni. Străzile se întindeau falnice în jurul ei, vaste, strălucitoare, curate şi părăsite. Era exact cum îşi imaginase. Ce ar fi putut cauza una ca asta? Era mult prea linişte pentru a fi înspăimântător şi totuşi se simţea oarecum vinovată pentru că savura acel calm.

Mersese patru străzi când a auzit un sunet. începu cu o rafală de vânt. Kali rămase nemişcată în mijlocul străzii. Rafala de vânt şuieră pe lângă ea, azvârlindu-i părul în ochi.

În acelaşi timp auzi un sunet ca de mii de clopoţei de cristal sau ca acela pe care îl fac clopoţeii de vânt pe timp de furtună. La început zgomotul fu slab, îndepărtat, însă foarte repede a

devenit mai puternic şi s-a apropiat cu viteza unui tren ce goneşte către ea.

Se repezi spre prima clădire care îi ieşi în cale. Uşile îi erau încă intacte, deşi toţi pereţii din jur erau dărâmaţi, iar pe jos era plin de cioburi. Aproape că era să intre pe uşă, însă s-a strecurat până la urmă printre zidurile în ruină. Păşi într-un hol de marmură imens, căptuşit cu uşi reci de lift, calm şi tăcut. „Ca un cavou", gândi ea.

Clinchetul se auzea venind acum chiar din faţa clădirii. O umbră imensă plutea deasupra străzii, întinzându-se de la un trotuar la celălalt. Kali se aplecă să privească afară şi spre cer şi rămase cu gura căscată, uitând complet de durerea din braţ.

Un fel de pasăre uriaşă zbura deasupra străzii, cu aripile întinse dintr-un capăt în celălalt. Ghearele păsării se încleştară, ca şi cum ar înşfăca ceva. Capul i se mişca înainte şi înapoi, scrutând cu privirea trotuarele pustii. Avea un cioc lung şi ascuţit, cu nişte dinţi mici şi tăioşi ce străluceau când gura i se deschidea. De fapt întreaga pasăre strălucea în lumina soarelui. Parcă era făcută din sticlă, din sute şi mii de cioburi minuscule ce reflectau lumina.

Era frumoasă.

Era înspăimântătoare.

Kali îngheţă, sperând ca pasărea să nu o observe. Oare asta trebuia să facă? Poate ar trebui să fugă. Cât de bine văd păsările? Cumva dinozaurii erau cei care te vedeau doar dacă te mişcai? Existau cumva nişte reguli atunci când aveai de-a face cu creaturi gigantice de sticlă, aproape ireale? Încercă să-şi aducă aminte câteva din documentarele de pe Discovery Channel pe care obişnuia să le urmărească împreună cu Bill, însă în timp ce detaliile îi zburau fulgerător prin minte, pasărea de cristal trecu pe deasupra ei şi dispăru în josul străzii, înconjurând o clădire mai înaltă, după care se făcu nevăzută.

Căzu în genunchi pe podeaua rece de marmură, încleştându-şi mâinile.

„Ce se întâmplă?"

Los Angeles

– Deci, zice Venus, când ai spus: „Nu foarte departe", bănuiesc că ai vrut să spui: „Nu mai departe decât Noua Zeelandă".

Gus se întoarse să-şi ceară scuze şi observă că lui Venus i se făcuse pielea de găină pe braţe. Părul ei, acum despletit, era un adevărat dezastru, fiind tot ciufulit în jurul feţei, de el atârnând chiar câteva fire argintii rămase de la năframă. O făcea să arate mai puţin ca o vedetă intimidantă şi mai mult ca o soră mai mică a ei, cu care crezuse la început Gus că făcuse cunoştinţă. Îl încercă un sentiment de vinovăţie, mai ales că o bună parte din cele trei ore de când mergeu, mai exact patruzeci şi cinci de minute, au petrecut-o mergând, din nefericire, în direcţia greşită, mulţumită simţului său teribil de orientare.

– Cred... cred că nu mi-am dat seama că e aşa de departe. Uit mereu cât de mare e Los Angelesul pentru că niciodată nu mergem pe jos. Hm! Ţi-e frig?

Ea îi aruncă o privire care putea să însemne ori *bineînţeles că mi-e frig,* ori *du-te naiba.*

– Uite, zise el, descheindu-se la cămaşă. Nu am nevoie de ea şi ţi-ar putea fi de folos – adică... vreau să spun dacă nu te deranjează că am purtat-o eu înainte. Tresări, gândindu-se mai bine la cum au sunat spusele lui. Bine că măcar tricoul pe care îl avea pe sub cămaşă era negru simplu şi nu avea scris nimic pe el de genul: „Cât de departe e Alpha Centauri?" sau „Celălalt tricou e din mithryl[1]".

[1] Mithryl – denumire a unui metal fictiv ce apare în scrierile lui J.R.R. Tolkien. (n.tr.)

– Oh, zise Venus timidă, când acesta îi întinse cămașa... Poate că nu ar trebui... Dacă ar vedea cineva...

– Cine să vadă? spuse el.

Mergeau deja de câteva ore și tot nu întâlniseră pe nimeni. Venus bănuia că trecuse deja de miezul nopții. Totul era întunecat și înfricoșător și nu era lumină la nici o casă. Majoritatea luminilor de pe stradă erau stinse sau pâlpâiau și scânteiau. Cel puțin în această zonă mai erau clădiri în picioare, deși toate erau foarte murdare și crăpate. Nu păreau a fi urmările unui cutremur.

„A fost drăguț din partea lui că ți-a oferit cămașa, îi șopti o voce lăuntrică. Ar trebui să accepți."

„Să-i port cămașa? Nu cumva ar putea fi interpretat ca un flirt inadecvat?"

„Nu și dacă servește instinctului de conservare."

„Tabloidele ar fi în al nouălea cer."

„Dar gândește-te și la sacrificiul lui – nu îl poți refuza."

– Te rog, acceptă cămașa, zise Gus, văzând că ea ezită. Sunt convins că impresarul tău nu ar vrea să îngheți de frig doar de dragul modei.

„Se vede că nu-l cunoști pe Doug", gândi Venus.

– Bine, spuse ea. Mulțumesc.

Întinse brațele pentru ca el să-i poată pune cămașa peste lanțuri. Aproape înota în ea, însă era caldă încă de la corpul lui, așa că și-o strânse pe trup pentru câteva clipe, simțind că acei fiori reci dispar.

– Îți vine bine, o tachină Gus.

O parte din Venus adora felul în care el o privea, ca și cum acea uriașă cămașă șifonată din flanel o făcea și mai atrăgătoare, însă celaltă jumătate a ei era neliniștită. Își întoarse privirea de la el, trecându-și mâna prin păr.

– Ce e aia? întrebă ea, încercând să-i distragă atenția.

Traversă strada și-și vârî degetul într-o za de la un gard din sârmă ce înconjura un parc.

– Lacul de bitum Tar Pit La Brea, spuse Gus, venind lângă ea.

Era un parc destul de ciudat, chiar în mijlocul Los Angelesului cu un lac plin cu bitum, unde arheologii au găsit multe oseminte din timpuri preistorice. Gus mai fusese aici de câteva ori, pentru că el și Andrew locuiau în apropierea acelui loc, dar de obicei trecea pe lângă el fără să ia seama la el.

Venus îl privi încurcată.

– Ăia de acolo sunt mamuți?

Pentru o clipă, Gus crezu că se referă la mamuți adevărați. Apoi își aminti de statuile din parc: un mamut prins în lacul cu bitum, înecându-se, și alți doi mamuți privind de pe mal. Statuile era slab luminate de un stâlp de pe stradă, iar asta le făcea să pară însuflețite într-un mod cu adevărat înfiorător.

– Oh, da. Gus privi chiorâș prin gard. Am citit odată plăcuțele explicative. Cred că prinsă în groapa cu bitum este mama mamut, iar tatăl cu puiul stau neputincioși pe mal. Cred că lucruri de genul ăsta se întâmplau mai mereu, știi tu, în timpurile preistorice. Au găsit o grămadă de oseminte aici, concluzionă el oarecum incoerent, având sentimentul că nu a explicat destul de bine.

– Hmmmm, zise ea, sprijinindu-se din nou de gard. După o clipă adăugă: Este foarte trist.

– Trist? răspunse Gus amuzat.

Erau doar niște statui într-o băltoacă cu bitum. Și nici măcar nu aduceau a mamuți adevărați.

– Vreau să spun... să zicem că ești persoana care amenajează pentru turiști aceste bălți cu bitum pline cu fosile. Te gândești să reconstitui o scenă preistorică cu mamuți. Pentru numele lui Dumnezeu, ce te-ar face să alegi o scenă în care o mamă mamut se înecă într-o asemenea băltoacă, în timp ce puiul ei privește totul? Serios acum!

– Ei bine... poate nu le-a venit în minte nici o scenă veselă cu aceste băltoace.

Venus îl privi suspicioasă, să vadă dacă nu cumva încerca să o tachineze.

– Bine, încuviință ea. Dar dacă tot vrei să creezi ceva, nu ar trebui să înalțe spiritual privitorul, să fie cumva frumos? Scena asta spune doar: „Nimic nu scapă din băltoaca cu bitum!" Iar acel pui de mamut va trebui să stea acolo pentru totdeauna, privind cum mama lui se îneacă. Și, știi ceva, tatăl nici măcar nu pare supărat. Nemernicul!

Gus nu mai petrecuse niciodată atâta timp uitându-se la statui cu mamuți. De fapt, nu mai petrecuse atâta timp uitându-se la *orice fel* de statui, cum ar fi cele care trebuiau să întruchipeze arta sau ceva în genul ăsta. Se sprijini de gard, încercând să se gândească la un răspuns. Venus cam avea dreptate: tatăl mamut avea o privire îngâmfată.

– Poate că... spuse el rar. Poate trebuie să fie așa de trist pentru că și faptul că aceste animale nu mai există acum e trist. Poate că ar trebui să ne răscolească vina subconștientă pe care o avem față de speciile pe cale de dispariție ca atunci când plecăm de la muzeu să ne spunem, în gând, la naiba, nu vreau ca animalele din lumea *mea* să ajungă statui.

– Sau noi, murmură Venus, iar el simți cum greutatea acelor străzi pustii, pe care le străbătuseră, îl lovește.

Continuă să vorbească, încercând să uite de ideea de extincție:

– De asemenea, poate că ne spune că nu poți ignora sau evita lucrurile care te întristează – ele vor exista oricum, însă important e să nu te arunci și tu în lacul de smoală. Acel pui cu acea teribilă dorință de viață *îți ridică moralul*. E exact ca muzica ta, tristă, dar în același timp te umple de bucurie. Sau poate, concluzionă Gus, tatăl mamut a împins-o de fapt pe mama mamut în lac, iar astfel este înfățișată prima crimă din lume.

Ea râse.

– Bine atunci, deşteptule, zise ea. Aşa-mi trebuie dacă încerc să găsesc o fărâmă de morală într-o scenă cu mamuţi. Mai avem mult până la tine acasă?

– Nu. Suntem doar la câteva străzi distanţă. Promit.

Ea surâse şi îşi văzură apoi de drum. Acel tumult violent dinlăuntrul lui Gus se domolea ori de câte ori vorbea cu Venus, însă revenea când între ei se instala tăcerea. Acest lucru îl neliniştea; i se părea că vede ceva mişcându-se printre umbre. Nu era încă gata să facă faţă dispariţiei tuturor oamenilor. Credea că o să se întoarcă acasă şi o să-l găsească pe Andrew şi apoi lucrurile o să capete sens.

Cel puţin nu era singur. Cel puţin era cu *ea*.

– Am ajuns, spuse el într-un târziu, intrând pe o alee şi apropiindu-se de treptele din faţa casei. Locuinţa mea e cam mică, spuse el în timp ce scoase cheile de la intrare, şi probabil e multă dezordine înăuntru... Îmi cer scuze. Hei, ştiu: o poţi pune pe seama cutremurului.

– Nu contează, zise ea, ridicând din umeri.

Apoi rămase tăcută cât timp merseră, astfel că el spera ca ea să nu regrete că l-a urmat.

De fapt, ea se gândea la mama ei, întrebându-se dacă e îngrijorată din cauza ei. În urmă cu două zile avuseseră din nou o ceartă groaznică pentru că Venus voia să plece după Crăciun într-o mini vacanţă, întrerupând astfel pentru o scurtă perioadă turneul şi înregistrările. Mama ei era convinsă că orice întrerupere sau schimbare a orarului va însemna sfârşitul carierei ei şi nu părea să-i pese deloc de cât de obosită se simţea Venus. A doua zi mama sa zburase până în Tennessee să-l viziteze pe unchiul ei, iar Venus sperase să nu o vadă pentru cel puţin o săptămână.

Cu siguranţă ce se întâmplase aici nu afectase şi Tennessee-ul. Mama ei era probabil în siguranţă. Venus ştia că ar fi fost normal să se panicheze şi să încerce să ia legătura cu mama ei, dar acest sentiment pur şi simplu nu exista. Mama sa o trata mai mult ca pe

o focă de la circ decât ca pe o fiică și se comporta așa de ani de zile. Poate după ce va ieși din starea de șoc, Venus va fi mai tulburată.

Gus deschise ușa cu umărul și o conduse pe Venus pe scările întunecate, până la etajul trei al clădirii, unde se afla apartamentul lui. Nu se putu abține să nu-și închipuie că Venus probabil nu mai fusese în viața ei într-un loc atât de sărăcăcios, sau cel puțin nu de când devenise celebră. Totuși, nu părea să fie deranjată de asta; se uita împrejur, ca și cum totul ar fi fost foarte interesant. Ajunseră în fața ușii apartamentului său, iar Gus începu să-și scotocească buzunarele după chei, recunoscător că obișnuia să care în buzunar tot felul de nimicuri. Inima începu dintr-odată să-i bată mai rapid. De ce credea că Andrew ar fi acasă, din moment ce întreg orașul era pustiu? „Pentru că ne-am promis că întotdeauna vom încerca să dăm unul de celălalt. Știe că îl caut."

Gus deschise ușa.

– E cineva? strigă el, întinzând mâna pentru a aprinde lumina care, în mod miraculos, funcționa.

Nu răspunse nimeni.

Păși înăuntru și se opri șocat.

– Ce este? îl întrebă Venus. Ce s-a întâmplat?

Apoi aruncă o privire în sufragerie.

Sufrageria lui era complet goală.

Toată mobila, canapelele și covorul dispăruseră, rămânând doar podeaua de gresie rece. Totul era pustiu, ca și orașul, iar *Andrew* lipsea ca și ceilalți oameni; până și posterele acestuia cu *Războiul Stelelor, Stăpânul Inelelor* și *Spirited Away* dispăruseră, lăsând peretele palid și gol.

– Hm... bănuiesc că nu e mereu... așa? zise Venus.

Gus clătină nedumerit din cap. Asta era chiar ultimul lucru la care se aștepta. Dispariția lui Andrew ar fi putut fi cumva motivată – au evacuat oamenii, o urgență neașteptată –, dar dispariția lucrurilor lor? A mobilei lor? De ce? Cum?

Venus pătrunse și mai adânc în apartament, uitându-se împrejur.

– Eşti sigur că ăsta-i apartamentul, da?

– Da, spuse el. Cu siguranţă. Vezi acea gaură în tencuială? Andrew a făcut-o într-o zi când a crezut că, lovind peretele, se va înveseli.

– Şi a mers?

– Nu prea.

Venus îşi trecu degetele peste adâncitură.

– Ce îl înfuriase într-atât?

– Nimic.

Probleme financiare, taxe care au apărut la mult timp după înmormântare, după ce se mutaseră, în momentul în care compătimirea dispăruse şi nimănui nu-i mai păsa, dar nu era nevoie ca ea să ştie toate astea. Venus îşi înclină capul către el, dar nu-l atinse. Îşi continuă plimbarea prin apartament, scrutând cu privirea mica lor bucătărie (goală), deschizând uşa de la baia lor şi mai mică (şi goală) sau de la camera lui Andrew (de asemenea goală). Imaginea camerei goale a fratelui său era mai mult decât putea suporta. Se opri în prag, încercând să respire normal.

– Asta era camera părinţilor tăi? întrebă ea, gesticulând.

– Nu, asta era a lui Andrew. Suntem doar eu şi fratele meu. Părinţii mei... părinţii mei au murit... acum ceva timp. Andrew era destul de mare, aşa că el are acum grijă de mine, spuse el, încercând să pară relaxat, deşi îi era greu chiar să vorbească.

Cel puţin ea nu-i aruncă acea privire plină de milă. În schimb, încuviinţă înclinându-şi capul şi se întoarse către ultima uşă, deschizând-o.

– Oh, Gus priveşte!

Peste umărul ei, Gus îşi putu zări camera. Toate lucrurile lui erau la locul lor! În această lume pustie stupidă şi cu susul în jos, printr-un miracol, camera lui rămăsese intactă, exact aşa cum o lăsase de dimineaţă.

Sau... nu chiar.

Traversă încăperea până ajunse lângă birou şi-şi trecu un deget prin praful ce se strânsese pe etajera goală de deasupra lui.

– Computerul meu a dispărut, spuse el încurcat.

Primul lucru pe care îl făcea întotdeauna când intra în cameră era să se aşeze la birou şi să verifice dacă a primit vreun e-mail. Însă acum, acel monitor şleampăt, ce bâzâia permanent şi pe care Andrew îl construise pentru Gus, dispăruse. Cărţile şi proiectele pentru şcoală la care Gus lucrase cu o zi înainte încă înconjurau locul în care fusese monitorul, dar în mijlocul biroului se afla o gaură. Gus desenă absent în praf o spirală, simţindu-se pierdut. De ce i-ar lua Andrew computerul când ar putea să-şi construiască unul mult mai bun?

– E singurul lucru care lipseşte? întrebă Venus.

Încerca să afle pe cale diplomatică dacă nu cumva camera lui era de obicei aşa de goală. Pereţii erau goi – nu găseai nici un poster, vedere, tapet sau vreo ramă, nimic –, iar pe dulap era doar un casetofon şi un teanc îngrijit de CD-uri, dintre care trei, observă ea, erau albume de-ale ei. De jur împrejurul biroului, cărţile erau aşezate haotic în teancuri, iar în colţ se găsea un fel de construcţie din lemn care aducea a o încercare nereuşită de bibliotecă. Minuscula fereastră nu avea nici măcar draperii sau obloane. Îşi dădu seama cu tristeţe că acelea erau lucruri pe care numai o mamă le-ar fi putut remedia; doi băieţi adolescenţi nu se puteau gândi singuri la asta.

– Da, zise Gus. În rest, e exact cum am lăsat de dimineaţă.

– Dar aia? spuse Venus.

Gus se întoarse şi observă un dreptunghi alb ce zăcea pe pernă.

O scrisoare.

O scrisoare pe care scria: GUS.

Undeva în Chile

Tigre se simţea ca şi cum ar fi alergat vreme de ani buni, dar nu îşi putea aminti nimic clar. Capul îi era plin de imagini de coşmar: maimuţe cu dinţi, pantere cu aripi şi alte animale cu

coadă care se roteau în jurul lui, dispărând în vârtejul de întuneric ce îl înconjura în timp ce alerga. Inima îi bătea foarte tare, periculos de repede.

Se trezi când simți stropi de apă pe față. Ploaie? Se scutură, încercând să se dezmeticească, și se ridică încet, dându-și seama că era pe jumătate ud leoarcă.

Ah! Ocean. Se afla pe o plajă, iar mareea se instala, îmbrățișând nisipul de jur împrejurul său.

Pesemne că scăpase de creaturile acelea maimuță atunci. Dar o *plajă*? Cât de departe alergase?

Ah! Ar vrea să se trezească măcar o dată și să nu aibă acest gând *prima oară* în minte.

Oricum, era un cu totul alt mod de a te trezi, foarte diferit de cel din junglă, totuși. Soarele abia se ivea de după crestele munților din est, iar în vest Oceanul Pacific strălucea liniștit în lumina dimineții. Valurile spălau lin nisipul. Totul era sidefiu, liniștit și strălucitor. Era ca și cum s-ar fi trezit într-o cu totul altă lume.

O lume curățată de oameni, de violența lor, de poluare și zgomot.

Alungă acest gând. Nu putea fi adevărat. Nu se putuse întâmpla nimic rău părinților săi normali și plictisitori. Acum erau probabil acasă, urmărind fotbalul de la televizor, plângându-se de faptul că odrasla lor nereușită a petrecut iar o noapte afară. Rareori se întâmpla să-și irosească energia făcându-și griji când puteau, în schimb, s-o canalizeze către furie.

Și-ar fi dorit să fie însă cu ei acum, să fie certat, în loc să se găsească pe această plajă, întrebându-se dacă e ultimul om de pe Pământ.

Tigre se rostogoli pe genunchi și încercă să se ridice, dar aceștia cedară, astfel că se prăbuși pe nisip.

Bine. Poate că o să mai stea întins o vreme, *fără* să se gândească la maimuțe sau la cât de pustiu era Santiago. Nu era real. Nu putea să fie real.

Își simțea picioarele slăbite și amorțite, ca și cum nici nu ar fi fost legate de trup. Dacă într-adevăr a alergat câteva ore bune încontinuu – în acel ritm maxim în care începuse – ar fi plăcut surprins să vadă că ar mai putea merge vreodată. Inima lui încă bătea foarte tare, transmițând trupului semnale haotice care nu se potriveau cu împrejurimile calme.

Rămase întins pe plajă, simțind cum se afundă în nisip în timp ce privea cum cerul se lumina a ziuă și nori mici erau purtați pe deasupra-i. Nici urmă de avioane. Nici urmă de bărci. Nici urmă de oameni. Singurul zgomot pe care îl auzea era cel făcut de mare, simțind cum treptat pulsul i se domolește. Închise ochii și începu să se cufunde într-un somn adânc.

PLEOSC!

Un val imens se sparse peste el, udându-l din cap până-n picioare. Se ridică pe jumătate, urlând, încercând să stea în picioare, însă se prăbuși din nou. Se adună, sprijinindu-se în coate, și se târî departe de ocean, împroșcând cu apă sărată.

Uuuuupsss. Scuze, auzi cum îi șoptește în minte o voce răsunătoare și bâlbâită.

Tigre se întoarse și se trezi față în față cu un ochi uriaș, negru ca abanosul și mare cât un televizor. De jur împrejur ochiul avea pene verzi strălucitoare. Tigre îngheță. Încet, ochiul clipi. Tigre se târî înapoi încă vreo câțiva metri, dorindu-și ca picioarele să-i vină în simțiri.

Calmeaaaază-te, Tigre. Nu muuuuușc. Nu dacă n-ai aroooomă de peeește. Capul imens și acoperit de pene ieși din apă, provocând valuri ce izbeau în toate direcțiile, iar Tigre își dădu seama că era un fel de pasăre – cea mai mare pasăre pe care o văzuse vreodată. Ochiul îl studie cu atenție.

Ai cumva aroooooomă de peeește? Ciocul de un galben intens se deschise încet schițând un rânjet. Sau cel puțin asta părea că face.

– Ce ești? întrebă Tigre autoritar. Te avertizez că sunt... sunt mult mai înfricoșător decât par.

Hii hii, răspunse vocea. *Desiguuuur că ești. Deși, pooooate nu chiaaaar în aceaaaastă staaaare. Îți pooooți da seaaaama ce suuunt?*

Își arcui spatele și se ridică deasupra lui Tigre pentru ca acesta să-i vadă mai mult din trup, dezvelind astfel un pântec de un roșu orbitor și niște picioare cu trei gheare ce păreau prea mici pentru a susține atâta greutate. Arăta ca un super-papagal de mărimea unei balene. Un super-papagal cu aripi de un verde-albăstrui strălucitor și cu un rânjet mare de prostănac.

Tigre gemu și își acoperi fața cu mâinile. Nimic nu mai rămăsese normal în lume. Era evident că planeta fusese cucerită de animale și monștri ciudați. Ar trebui să se dea bătut și să-l lase pe Super-Tweety să-l mănânce.

Da, da, știuuuu, sunt preaaa fruuuumoooss pentru oooochii muritooorilor de râââând. Urmă încă un pleoscăit și un nou val se sparse în fața lui Tigre în timp ce creatura se așeza la loc, scuturând din aripi. *Este pooovaaaara meaaa eteeernăăă, aceaaaastă frumuseeeței a meaaaa. Suuunt blesteemaaaat! Blestemaaat, îți spuuun!* Și se vârî înapoi în apa mică, părând zăpăcit. Una din două propoziții suna ca un chicotit – un chicotit murmurat și bolborosit. Tigre observă că nu-și putea da seama dacă creatura vorbea în engleză sau în spaniolă; putea doar să înțeleagă ce spune, ca și cum acele sunete ar fi ocolit partea creierului său răspunzătoare cu limbajul. Iar creatura îi înțelegea spaniola fără probleme. Îi trecu prin minte că ar fi fost util să fie înzestrat cu o asemenea calitate mai ales atunci când ar avea de-a face cu fete precum Vicky.

Tigre se ridică și începu să se holbeze la pasărea gigantică.

Într-adevăr, *era* într-un fel frumoasă. Razele soarelui se reflectau în penele păsării, rezultând tonuri strălucitoare ca de pietre prețioase, iar coada îi era despicată și împodobită cu pene verzi ca smaraldul, de două ori mai lungi decât trupul. Pasărea le scoase din apă și le învârti prin aer ca pe niște panglici, împrăștiind perdele strălucitoare de stropi în toate direcțiile. Tigre observă că penele păsării aveau un luciu irizant, care făcea ca apa să alunece imediat de pe ele.

Nu eşti chiaaar cuum mi-am imaginaaat, fiiiiinţă omeneaaască.

– Ei bine, nici eu nu pot spune că mi te-am imaginat vreodată, răspunse Tigre.

Auzindu-l, pasărea, de bucurie, creionă cu coada în aer rotocoale sclipitoare.

Oamenii suuunt amuzaaaanţi. Nu ştiaaam astaaaaa. Hei, hai să mergeeeeem uuuundevaaaa! Îţi plaaace să călătoreeeeşti? Mie, daaaaa. Am văzut aproape tooooot.

– Bine, stai puţin. Tigre îşi lipi mâinile de cap. Lasă-mă să mă gândesc o clipă. Era şi aşa destul de ciudat că se găsea pe o plajă misterioasă, auzind în gând o voce de pasăre. Însă cum auzi pomenit cuvântul călătorie, în el se trezi din nou sentimentul că trebuie să meargă în nord pe cât de repede posibil. Şi asta chiar nu mai avea nici un sens. Ce trebuia să facă era să-şi caute părinţii. Dacă aceştia părăsiseră oraşul Santiago cu tot restul locuitorilor, nu îi lăsaseră un mesaj undeva? Poate că s-au dus la ferma bunicului său: era destul de departe de oraş ca să nu fi fost afectată de orice se... întâmplase acolo.

Oare Vicky şi tatăl ei se întorseseră în America? Înapoi în Connecticut? „Nu te mai gândi la Vicky, îşi spuse ferm Tigre. Ei nu i-ar păsa de ce s-ar întâmpla cu tine." Tigre tresări, ştiind că era adevărat.

Imagini vii a celor petrecute noaptea trecută îi trecură prin minte. Monştri şi străzi pustii, şi jungle cu plante care crescuseră peste tot. I se părea că s-ar fi putut să fi trecut în goana lui şi prin alte oraşe la fel de pustii.

Dar poate că numai Santiago fusese afectat. Sau poate numai Chile... aveau rude şi în Argentina, aşa că poate părinţii lui se duseseră acolo. Îşi frecă faţa, încercând să reflecteze la ce să facă. Avea nevoie să dea un telefon sau să trimită un e-mail. Claudia era în State, la Universitatea Columbia; ea i-ar putea spune unde îi sunt părinţii.

Se uită din nou la pasăre, care îşi scufundase capul în apă şi descria forme ciudate cu coada, încercând, fără folos, să păstreze liniştea.

– Hm, hei, zise Tigre. Pasărea se ivi de sub apă şi ţopăi până la el. Sunt un pic... un pic cam confuz. Poţi cumva... ştii cumva ce se întâmplă? Unde este toată lumea? Pasărea îşi înclină capul către el şi clipi printr-o explozie de pene verzi.

Mai întâi, prezentările. Eu sunt Quetzie. Ea – pentru că ceva din vocea păsării îl făcea să creadă că e o „ea" – pronunţă CHE-ţe. *Sunt un neoquetzal, cea mai avansată şi mai frumoaaaaaaaaasăăăă dintre toate speciile care au existat vreodată. Strălucitorii quetzali de pe vremuri erau şi ei destul de frumoşi, dar erau prea micuţi şi fragili.*

– Bine Quetzie, spuse Tigre. Auzise de quetzali, pasărea naţională a Guatemalei, însă era destul de sigur că nu măsura mai mult de jumătate de metru şi se întreba de ce vorbeşte despre aceste păsări la timpul trecut. Încântat de cunoştinţă. Eu sunt Tigre.

Tigre? Hmmm. Mie nu mi s-a spus că aşa te cheamă. Serios, chiar Tigre te cheamă? Ăsta e cu adevărat numele tău?

– E o poreclă – stai – ce ţi s-a *spus?* Ce vrei să spui?

Tigre se strădui să se îndepărteze. Nu ştia dacă să fie speriat sau furios, sau ambele.

Ei bine, bolborosi Quetzie. *„Spus" e un cuvânt aşa de puternic, ştii... care lasă loc pentru interpretări greşite...*

– Spune-mi ce ştii despre mine, Quetzie, spuse Tigre.

Oh, nimic. Doar dacă nu cumva numele tău real este Catequil, desigur.

Pasărea gigantică îl privi poznaşă.

– Ba da, strigă Tigre. Ura acest nume pe care i-l aleseseră părinţii, iar din moment ce nimeni nu-l putea pronunţa, folosea de când se ştia porecla pe care i-o dăduse sora lui. De unde ai ştiut cum mă cheamă?

Cine ştieee, spuse Quetzie prietenește. *Nu-i aşa că e o lume ciudată? Am primit un mesaj cuuum că trebuie să caaaaut un oooom pe nuuume Catequil pe o plajă din Chile şi să-l duuuuuc apoi uunde va dori. Sunt chiar* foaaaaaaarte *mândru de miiiine, ca să zic aşa, că te-am găsiiiit. Adică, ce să mai zic de cât de ambiiiiiguă a fooost întreaaaaga probleeeeemă. Aş fi putut hălăduiiii luuuuuni de zile în*

suuuusul și în joooosul țărmului. Oare o fi plaja asta? Nuuuuu! Dar asta? Nuuuuuu! Nu-i nimic, mai am doar vreo cinci sute de verificat! Sunt un neoquetzal destul de ocupat, în mod normal, și nu știuuuuu cine s-a gândit că aș aveaaaa timp de pierdut, căutâââând tigrișori[1]*. Am avut noroc că energia ta iese atât în evidență. Ești cu adevărat o ființă înțepată.*

– Stai, stai, oprește-te. Un mesaj de la *cine?* Cum?

Neoquatzalul scoase un oftat dramatic, desfășurându-și coada la lungimea maximă. *Oooooof, nu știuuu. Câteodată aud în gând niște voci. Știi? Și m-am gândit că ar rebui să faaaaac ce-mi spun. Nu pățim toți așa?* Și făcu niște ochi mari, inocenți către Tigre.

– N-aș prea zice asta. Deci nu ai nici cea mai mică idee despre cine te-a trimis aici?

E cumva bizzzaaaarr? Poate că e într-adevăr bizzaaaaarr. Dar mi-am zis că, din moment ce aud acele voci în gând, poate ar trebui să fac ce-mi spun, nu crezi?

NORD! izbucni o altă voce în capul lui Tigre, ca o aluzie. Tigre tresări. În mod sigur asta nu fusese vocea lui Quetzie. Era oare aceeași voce care o trimisese aici? Scutură din cap furios. În nici un caz nu se va duce în nord doar pentru că așa i-a spus o voce în gând. Nu până când nu va ști ce se petrece aici.

Nu vrei să mergi nicăieri? întrebă Quetzie plină de speranță, întinzându-și aripile cu un fâlfâit puternic. *Nu am mai încercat să port în spinare vreun om până acum, dar nu cred că e așa de greu. Pot zbura sau înota oriunde vrei tu. Neoquatzalii au evoluat, astfel că se simt bine și în aer, și pe sol, și în apă. Suntem creaturile cele mai adaptate și mai plăcute de pe planetă. Și sunt multe locuri de văzut!*

– Poți... poți să mă duci în cel mai apropiat loc unde sunt alți oameni? zise Tigre.

Pentru prima dată Quetzie luă o înfățișare solemnă. Și puțin vinovată.

---

[1] Tigre – tigru (în limba spaniolă în orig.)

Hmm. Știi, nu cred că e o idee preaaaaa bună. Nu ai vrea mai degrabă să vezi niște cascade? Sau, uite, Islanda are niște gheizere minunate în perioada asta a anului și ne-am putea opri în Panama, și ne-am întrece cu pterodelfinii pe drum sau...

– Nu, o întrerupse ferm Tigre. Vreau neapărat să găsesc și alți oameni în afară de mine. Dacă nu vrei să mă însoțești, e în regulă, doar arată-mi direcția cea bună.

Quetzie ridică o aripă și indică direcția. Nord.

Tigre aproape că izbucni în râs.

– Cât de departe în direcția aia? Peru? Oamenii au vreun motiv pentru care evacuează Chile?

Quetzie arăta îngrozitor de tulburată acum. Penele din coadă se unduiau când înainte, când înapoi, în linii neregulate.

Nuuuuu. Nu chiaaaar.

– Quetzie? Ce îmi ascunzi?

Neoquetzalul bătu din aripi nervos.

Oooooo, nuuu îți spuuun nimiiiic, nimiiiiic. Credeam că știi.

– Ce să știu?

Nuuuu mai există *oaaaameni. Aici. Pe aceeeest continent. Doar tuuuu ai mai rămas.*

Tigre rămase cu gura căscată.

– Doar *eu* am mai rămas? Dar nu e cu putință! Ieri existau milioane de oameni aici! Nu se poate să fi dispărut cu toții!

Quetzie era oarecum încurcat. *Micuțule om-tigru, poate că creierul tău are nevoie de odihnă. Sunt sigură că vei găsi răspuns la întrebările tale călătorind. Și, fiindcă tot veni vorba de călătorii, ți-am vorbit despre izvoarele termale?*

– Quetzie, zise Tigre.

Bine, bine. Îți pooooot spuuuune ce faaaac eu acuuum. Nu mai există oameni pe acest continent. Și nu erau nici aseară. Sau cu o noapte înainte. De ani de zile nu mai există oameni pe acest continent. Nu există decât juuuungle pline de animale straaanii – animale nenaturale. *Animale care nu ar fi trebuit să apară.*

Nu ca mine, desigur! Eu sunt punctul culminant al evoluției, concluzionă vesel Quetzie. *Am menționat vreodată cât de adaptabili suntem? Și când mă gândesc că strămoșii mei au fost la un pas de extincție!*

– Ani de zile?

Tigre simți din nou acea senzație îngrozitoare, ca o zbatere în piept. Respirația-i căpătă un ritm haotic, iar pulsul începu să-i crească alert. În același timp, nori negri se adunau pe cer, iar deasupra crestelor îndepărtate începu să fulgere. Quetzie își roti ochii către cer îngrijorată.

– Te înșeli. Sigur te înșeli! Doar ieri eram la școală! Tunetele îi bubuiau deasupra capului și încercă din nou să se ridice, dar picioarele îi erau încă slăbite. Nu e real! Nu are cum să fie real! Nu se întâmplă cu adevărat!

Gata, încetează cu asta imediat, se răsti Quetzie. Țopăi de-a lungul plajei până la Tigre, pe care îl dărâmă cu o lovitură de aripă, țintuindu-l în nisip. *Respiră! Chiar acum! Respiră adânc! Nu ai voie sub nici o formă să strici această minunată zi!*

– Ua... hei! Oprește-te! Dă-mi drumul!

Respiră!

– Nu ajută la nimic! strigă Tigre.

Începu să plouă. Voia să fugă, simțea că trebuie să fugă. Dacă nu, ceva teribil avea să se petreacă.

– Dă-mi drumul! Când furtuna se va înrăutăți, o voi lua razna pur și simplu, îți jur, nu mă pot controla! Mă determină să fac anumite lucruri, nu pot...

Nuuuu, cloncăni Quetzie. *Glumești? Nu furtuna îți face asta. Tu provoci furtuna, tigrișorule. Chiar nu ai observat că atunci când te superi sau te emoționezi începe să plouă? Coincidență? Nu, nu. Face parte din atitudinea ta înțepată. Mi-am dat seama de asta imediat.*

Așa că, dacă poți chema furtuna, la fel de bine o poți și trimite înapoi de unde a venit. Calmează-te și respiră. Îmi vreau seninul cerului înapoi. Și, pe lângă asta, cât de departe crezi că ai ajunge cu aceste picioare? Acum taci din gură și încearcă să te gândești la ceva

vesel. Pasărea îl acoperi complet cu aripile ei și se întinse lângă el, pe plajă, scoțând un zumzet liniștitor.

Tigre abia putea gândi, atât de multe lucruri i se învălmășeau în minte. Rămase nemișcat la adăpostul aripilor lui Quetzie, încercând să-și domolească pulsul. Gânduri vesele? Cum ar fi acela că părinții lui au dispărut? Că e singur pe un continent plin de monștri? Că singurul lui prieten e un quetzal gigantic și cam nebun, care e limpede că nu are noțiunea timpului?

Sau ce să mai zică de faptul că *el* cauza furtunile, și nu invers? Nu furtunile *îl făceau* să se comporte așa! El era cel răspunzător de ceea ce făcea! Asta însemna că bătrânul – se putea să fi fost vina lui până la urmă... Asta nu-l calma deloc. Afară turna cu găleata.

Se concentră pe felul cum lumina se strecura firav printre penele de pe aripa lui Quetzie, revărsând reflexe azurii și de smarald peste el. Se concentră asupra zgomotului făcut de picăturile de ploaie. Îi aminteau de excursiile cu cortul pe care le făcea cu doctorul Harris și cu Vicky, pe când era doar un copil, înainte ca toate astea să înceapă. Lacrimi începură să i se rostogolească pe obraji și, din moment ce nu-l putea vedea nimeni, nu mai era nici o Vicky ce ar fi putut râde de el, le lăsă să curgă până când, într-un târziu, adormi în nisipul îmbibat cu lacrimi.

Los Angeles, California

Gus se așeză pe marginea patului și, încruntându-se nedumerit, ridică scrisoarea, scuturând-o de praf. În timp ce o deschidea, Venus se urcă în pat și îngenunche lângă el, privind pe după umărul lui. Era atât de aproape, încât îi putea simți unduirile părului când respira și se întreba cum putea oare cineva să străbată pe jos jumătate din Los Angeles și să-și păstreze mirosul proaspăt de flori de liliac.

Scrisul era al lui Andrew.

„Dragă Gus" era tăiat, iar dedesubt scria „Hei, Gus, omule", dar și asta fusese tăiat. Apoi începea imediat scrisoarea:

Bun. Mă simt cam stupid scriind asta. Nu sunt sigur de ce mă mai străduiesc. Știu ce au să zică oamenii. Mă rog, au spus-o deja ori de câte ori au văzut că ți-am păstrat camera exact așa cum ai lăsat-o. În regulă, sigur că e stupid. Mă tot gândesc însă că poate te vei întoarce. Nu-i așa că e o nebunie? Pur și simplu nu pot să cred că ai murit. Vreau să spun, sunt sigur că s-a făcut o greșeală, fiindcă, Tu, Doamne, care Te ocupi de toate, nu-Ți amintești că tocmai i-ai luat la Tine pe mama și tata? Nu se poate să-l vrei acum și pe Gus, nu acum, nu încă! E ilogic!

Am un presentiment, știi? Am un presentiment cum că într-o zi cheile se vor răsuci în broască, iar tu vei intra pe ușă. Ca și cum te-ai fi ascuns undeva și dintr-odată te-ai fi hotărât să te întorci. Așa că am vrut măcar să te simți ca acasă, să-ți găsești lucrurile, chiar dacă pe mine nu mă vei mai găsi.

Aș vrea să pot rămâne să aștept, însă toți trebuie să părăsim Los Angelesul. A devenit mult prea periculos din cauza cutremurelor și vânătorilor. Cel puțin am putut păstra acest apartament fără a plăti vreo chirie. Nimănui nu-i mai pasă de proprietăți acum în Los Angeles. De fapt cred că nicăieri. Așa că am putut să-ți las camera intactă, în caz că te vei întoarce. Te vei întoarce? Gus, omule, sper că da!

Totul a fost groaznic de când ai dispărut. Ca și cum întreaga lume ar fi luat-o razna. Și totul se înrăutățește și nimeni nu știe de ce. Nu există nici un mod de a explica toate lucrurile rele care au avut loc. Simt că e ca și cum am fi făcut ceva greșit, iar acum trebuie să plătim pentru asta. Adică... ei bine chiar asta simt. Ca și cum aș fi dat-o în bară și i-am dezamăgit pe mama și pe tata pierzându-te pe tine, iar acum sunt pedepsit pentru asta, însă totul e la scară mondială. Știu, sună stupid.

Lăsând astea la o parte, am vrut totuși să-ți las o scrisoare. Vreau să știi că nu am plecat așa, pur și simplu. Am rămas cât am putut de mult, dar acum trebuie să plec. Ella a plecat de câteva luni. Ai fi

plăcut-o. Dar nu a putut înțelege de ce mai stau să te aștept. Nu a mai rămas aproape nimeni în oraș. Așa că nu știu de ce te-ai mai întoarce aici, oriunde ai fi, dar nu-mi pot imagina unde altundeva te-ai duce. Și nu am uitat de înțelegerea noastră, mai știi? Să lăsăm mereu un mesaj, oriunde am pleca. Să punem mereu lucrurile în ordine. Cum ar fi vrut mama și tata.

Aș fi vrut să nu te fi luat cu mine la teatrul ăla idiot. Câteodată îmi imaginez că nu ai fost acolo când a avut loc cutremurul. Am avut într-o vreme o fantezie cum că tu și Venus v-ați fi îndrăgostit în culise și ați fi fugit să vă căsătoriți în Las Vegas sau Aruba. Celebritățile obișnuiesc să facă lucruri de genul ăsta, nu? Însă știu acum că, dacă ar fi fost adevărat, te-ai fi întors până acum sau cel puțin m-ai fi anunțat cumva. Să știi că am făcut vâlvă mare în legatură cu monumentul comemorativ, ai fi fost mândru de mine. Adică, de ce să-i ridice doar ei o statuie, iar de tine să nu amintească nimeni? Dar nimeni nu ascultă de oamenii din culise. Știi prea bine.

În fine, cred că până la urmă camera asta va rămâne în amintirea ta. Și aș vrea să știi că mă gândesc la tine tot timpul, crede-mă. Mai mult decât se gândesc ceilalți la ea, pun pariu.

Eu plec undeva în Kansas. Se spune că e mai sigur în mijlocul țării. Știu, cine și-ar fi imaginat că noi am ajunge să locuim în Kansas? Însă acolo există o comunitate de oameni care încă nu și-au pierdut mințile, și câțiva colegi de serviciu mi-au spus că îi voi găsi și pe ei acolo. Deci, dacă cumva vei citi aceste rânduri, să știi că te voi aștepta acolo. Vreau doar să te revăd. Vreau doar să știu că ești în viață.

Te rog, fii în viață, Gus!

Ultimele propoziții erau mâzgălite și aproape de nedescifrat. În josul paginii, era scrisă, cu o altă culoare, ca un post scriptum, o adresă din Kansas și o hartă a străzilor desenată în grabă.

Venus simți că izbucnește în lacrimi. Bietul băiat și-a pierdut mai întâi părinții, iar acum și fratele. Ar fi dorit ca Andrew să

fie acolo cu ei, să-l poată îmbrățișa. „De parcă asta ar fi folosit la ceva."

Își dădu seama că terminase de citit scrisoarea înaintea lui Gus, pentru că acesta tresări puțin când ajunse la partea cu ei doi fugind la Las Vegas, deși nu spuse nimic. Cel puțin acum Venus știa că nu se înșelase în legătură cu numele lui. Gus. Se întreba cu cât timp în urmă muriseră părinții lui; această scrisoare dădea impresia că totul avusese loc chiar ieri. Poate că așa simți mereu când e vorba de părinții tăi. Tatăl ei era încă în viață, însă întrerupsese orice legătură cu ea de patru ani, iar ea îi simțea lipsa teribil. Se gândea dacă cumva mamei ei îi era dor de ea la fel de mult cât îi era lui Andrew de Gus. „Probabil că ducea doar dorul petrecerilor sau pungilor de cadouri primite de la emisiunile la care participa."

Gus așeză scrisoarea în poală și, o vreme, se holbă la ea. Venus nu era sigură ce să facă. Să încerce să-l consoleze? Nu era obișnuită ca toți cei din jurul ei să aibă sentimente sau chiar emoții reale, unele care chiar însemnau ceva și nu erau menite pentru lumina reflectoarelor.

Într-un târziu, băiatul își dădu jos ochelarii și-și șterse ochii cu dosul palmei, după care și-i puse la loc.

– Crezi că am murit? o întrebă fără să o privească. Credeam că mama și tata vor fi aici, dar poate că așa e de fapt.

– Nu fi prostuț, oamenii morți nu primesc scrisori de la cei vii. Ascultă, totul va fi bine. Cel puțin știi unde să îl cauți pe Andrew.

Gus încuviință, împăturind scrisoarea și apoi despăturind-o din nou.

– Hei, te superi daca o să fac ceva care o să pară un pic cam ciudat?

– Vai, dar aveam o zi așa de normală, încercă ea să glumească. Ce?

Gus se ridică de pe pat și traversă camera până ajunse lângă dulap.

– E un cântec de-al tău, pe care îl ascult ori de câte ori – ei bine, mă liniștește. Gus ridică puțin din umeri, părând rușinat. Dacă te vei simți jenată, te rog să-mi spui!

– Deloc, pune cântecul, spuse ea.

El dădu drumul casetofonului, ridică telecomanda și se întoarse pe pat. Venus își dădu seama că CD-ul ei era deja în casetofon și se întrebă cât de des obișnuia să-l asculte?

Gus derulă până la a cincea piesă, *Așa se va sfârși lumea,* și închise ochii când începu melodia, astfel că nu observă privirea surprinsă a lui Venus. Aceasta era și melodia ei preferată, însă nu mai întâlnise pe nimeni căruia să-i placă atât de mult ca și ei. „Prea trist, o descrisese o revistă pentru adolescenți. Parcă este despre divorț sau așa ceva." *Rolling Stone* scrisese: „Din punct de vedere melodic e o piesă interesantă, însă e exagerat de nostalgică și nu se potrivește în nici un chip acestei cântărețe visătoare". Nici o recenzie nu spusese nimic despre poemul semnat T.S. Eliot de unde și luase titlul cântecului. Doug îi interzisese să îl mai cânte în concert, după o reprezentație în Boston, în urma căreia publicul devenise mult prea melancolic pentru a mai cumpăra vreun material promoțional vândut la concert.

Îl privea pe Gus și simțea cum redescoperă motivele pentru care adora muzica. Gus avea exact acea expresie a feței pe care ea spera să o transmită atunci când compusese cântecul: era trist, dar în același împăcat cu gândul că totul se năruise.

– Nu am mai spus asta nimănui, zise Gus exact când începu refrenul, însă acesta e cântecul pe care îl ascultam când am aflat vestea despre părinții mei – despre accidentul de mașină.

Deschise ochii și întâlni privirea ei, iar Venus simți cum un fior ciudat îi străbate trupul, ca atunci când te uiți sub pat să-ți găsești o pereche de pantofi și dai nas în nas cu ursulețul tău de pluș preferat, pe care nu-l mai văzuseși de ani de zile.

– Vrei să știi un secret? spuse ea dintr-un impuls.

„Ce faci? urlă jumătatea ei rațională. Nu-i poți spune asta! Ziarele! Revistele!"

– Un secret? repetă Gus.

– Venus nu e numele meu real.

– Serios?

Gus avea o privire încurcată. Aproape că îl vedea cum își amintește de toate interviurile cu mama ei în care aceasta spunea întruna cât de minunat i se păruse numele de Venus pentru fetița ei, încă de când era bebeluș, și cum a știut dintotdeauna că Venus va fi o celebritate cu un asemenea nume.

– Că tot veni vorba de un secret bine păstrat, zise ea. Nici măcar – și se opri la timp, înainte să spună: fanii mei obsedați – nici măcar compania mea de management nu știe. Cu excepția lui Doug, desigur. El a venit cu idea de Venus. „Și mă va omorî pentru că am dezvăluit secretul, gândi ea, însă imediat își zise: Nu, nu mă va omorî. Nu are cum. Probabil că a murit până acum, oricând ar fi acest *acum.*"

– Dar toate... credeam că tatăl tău a spus...

Venus râse ușor sarcastic.

– Mama s-a oferit să-i cumpere tăcerea pentru a-mi păstra numele real secret. Asta s-a întâmplat cam la doi ani după divorț, când mama și Doug îmi clădeau „imaginea". Tata s-a înfuriat așa de tare, încât nu a mai vorbit cu nici una din noi. Venus ridică din umeri, continuând să se joace cu unghiile. Am fost botezată după mama lui, deci cred că de aceea s-a supărat. Îl înțeleg. Și eu urăsc numele Venus.

„Prea multe informații. Vreun tabloid idiot ar plăti și 1 milion de dolari pentru ele. Dar, totuși – ce tabloide? Poate că sfârșitul lumii are și avantajele sale."

– Și, până la urmă, care e numele tău adevărat?

– Diana. Gata, acum știi. Acum poți fi singura ființă din lume care mă va striga pe nume.

„Poate chiar ultima persoană din lume, punct. Poate că de aceea i-am și spus. Nu vreau să fiu Venus", imaginara regină pop, pentru ultima persoană de pe planetă în afară de mine.

– Diana, rosti el. Bine. Încântat de cunoștință, Diana!

Nimeni nu îi mai spusese aşa de foarte multă vreme, aşa că simţea ca şi cum ultima piesă din puzzle îşi găsise locul.

Îşi zâmbiră.

– Ascultă, zise Diana, ştiu că poate sună nebuneşte, dar cred că am pierdut cumva o groază de timp. Poate că ai avut dreptate şi am leşinat în timpul cutremurului şi nu ne-am dat seama. Poate amândoi am suferit de amnezie şi am rătăcit aşa o vreme, după care ne-a revenit memoria şi nu ne-am dat seama că timpul a trecut.

– Dar cât timp? zise Gus. Acea scrisoare vorbea despre... Cum a fost posibil să nu băgăm de seamă cum au trecut *lunile* sau poate anii? Unde am fost în tot acest timp? Ce am făcut? De ce nu ne-a observat nimeni, pe tine cel puţin?

– Ei bine, nu ştiu, spuse ea. Dar sunt sigură că există o explicaţie rezonabilă. Sunt sigură de asta.

– Călătoria în timp, spuse el.

– Nu, am spus rezonabilă. Călătoria în timp nu e posibilă. Nu există aşa ceva.

– De unde ştii? Doar pentru că nu ţi s-a întâmplat ţie? Dar stai, nu cumva tocmai ţi s-a întâmplat?

Ea îşi trecu degetele prin păr, gândindu-se la spusele lui. Dacă nu e călătorie în timp, atunci ce ar putea fi? Şi, dacă a fost într-adevăr călătorie în timp, atunci *acesta* era viitorul? Oare aşa ceva fusese pregatit pentru umanitate? Un Los Angeles în ruină şi abandonat?

– Întrebarea e cât de mult am mers în viitor, continuă el, ca şi cum vorbeau despre un subiect la ordinea zilei.

– Pot să-ţi folosesc puţin telefonul? întrebă ea.

– Desigur, fără îndoială.

Descurcă firul telefonului de pe noptieră şi puse aparatul pe plapumă, între ei.

– Ei, ca să vezi, zise ea ridicând receptorul, are ton.

Îşi dădu seama că nici el nu se aştepta să aibă ton. Ea formă un număr şi aşteptă.

– Pe cine suni? întrebă el.

– Pe impresarul meu. Of, zise ea, încruntându-se. Îmi spune că telefonul lui nu e conectat la rețea.

Ascultă în receptor pentru o secundă, pe chipul ei nedumerirea luând locul nemulțumirii. Apoi închise, având o privire îngrijorată.

– Ce s-a întâmplat?

– Era vocea aia enervantă de computer care te anunță când un telefon nu e conectat la rețea. Numai că nu spunea: „Acest număr nu e disponibil momentan", ci că întregul serviciu de telefonie a fost suspendat, iar compania se închide, așa că să nu mai încercăm să sunăm și la alte numere pentru că au oprit funcționarea definitiv. Ah, și ne mulțumesc pentru că folosim serviciile Sprint PCS.

– O să încerc să-l sun pe Andrew. El folosește compania AT&T.

– Da, în regulă. Încearcă.

Gus formă numărul, plin de speranță. Sună o dată și răspunse tot o voce de computer – cam același mesaj pe care îl auzise și Diana. Închise, scuturând din cap.

– Nici o șansă.

– Hmm.

Diana căzu pe gânduri.

– Ce zici de mama ta? întrebă el. Adică, e un pic ciudat că ți-ai sunat mai întâi impresarul.

Spera să nu fi sunat chiar atât de rău pe cât crezuse.

– Asta-i viața unei vedete, spuse ea ușor zeflemitor. De fapt încercam să-mi amintesc numărul de telefon al unchiului meu. Trebuia ca mama să fie la el, în Tennessee. Adică, vreau să spun că, ultima oară când... de fiecare dată când... în fine. Sau aș putea să încerc la fosta noastră casă în Oregon, dar nu am mai fost acolo de foarte mult timp, așa că am închiriat-o – oricum, cred că cei care stau acum acolo ar putea să-mi spună unde este. Ridică din umeri a nehotărâre și începu să formeze numerele ca și cum ar fi

aşteptat să-şi amintească ordinea corectă a cifrelor. Văd acum de ce băieţii îşi cară toate mărunţişurile în buzunare, în loc să aibă vreo poşetă sau ceva. Urăsc să nu am agenda la mine.

– Agendă? Credeam că celebrităţile au asistenţi personali pentru lucruri de genul ăsta, o tachină Gus.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Ei bine, nu. Agenda e asistenta mea personală. Acum, sper că nu te aştepţi să-mi amintesc şi numele ei, nu? Gus părea îngrozit, iar ea începu să râdă. Glumesc, Gus. Nu sunt de fapt genul de fată căreia să-i placă să aibă o asistentă personală.

– Da, aşa e, zise el. Um, nu vrei să încerci să suni la Informaţii? Poate îţi pot da ei numărul de telefon al unchiului tău din Tennessee.

– Sigur, se lumină ea. E o idee excelentă. Poate nimerim chiar şi un operator telefonic să ne spună în ce dată suntem.

Diana activă difuzorul de la telefon şi formă numărul pentru Informaţii. În timp ce telefonul suna, Diana se duse lângă oglinda de lângă patul lui Gus, strâmbând din nas când îşi văzu reflecţia. Nici că putea să aleagă o costumaţie mai urâtă, mai idioată şi mai incomodă pentru sfârşitul lumii. Oricum, se simţea mai bine. Telefoanele încă mai funcţionau. Telefoanele îşi păstraseră tenta de normalitate, erau reale. Poate că până la urma nu era vorba despre sfârşitul lumii. Îşi dădu părul pe spate, după care îl lăsă să revină cum era. Degeaba.

În colţul oglinzii se afla o fotografie în care era Gus, fratele lui şi doi adulţi zâmbind. Gus arăta de vreo treisprezece ani. Diana studie fotografia cu coada ochiului, gândindu-se că părinţii lui trebui să fi murit atunci în ultimii patru ani. Păreau toţi atât de fericiţi în acea fotografie! Ea nici măcar nu-i văzuse vreodată pe părinţii ei să stea atât de aproape unul de celălalt.

Telefonul încetă să mai sune. Era tăcere. Încruntându-se, Gus se întinse să ridice receptorul, dar până să apuce, o voce de computer se răsti dintr-odată:

CINE EŞTI CE FACI.

Gus îngheță. Diana se întoarse către telefon și rămase cu privirea pironită.

CINE EȘTI CE FACI NU AI VOIE SĂ FACI ASTA.

Diana se uită surprinsă la Gus. Ar trebui să răspundă? Ceva nu era în regulă. Vocea nu părea prietenoasă.

CINE EȘTI CE FACI NU AI VOIE SĂ FACI ASTA. COMUNICAREA NEAUTORIZATĂ TREBUIE ELIMINATĂ. ACTIVITATEA NEAUTORIZATĂ TREBUIE INVESTIGATĂ ȘI PEDEPSITĂ. NEAUTORIZATĂ...

Diana sări în față, ridică receptorul, după care îl trânti la loc. Gus se holba la ea.

– Nu ar fi trebuit... poate că ar fi trebuit să spunem ceva? Adică, poate e vreo nouă găselniță a celor de la Informații. Ea râse nervos, iar el clătină din cap. Sau, vreau să spun că poate dacă am fi explicat că de fapt căutăm pe cineva sau că nu știm ce s-a întâmplat... continuă Gus.

– Nu cred, Gus. Orice ar fi fost aia, nu cred că ne-ar fi ajutat. Și cred că trebuie să plecăm de aici. Cât mai repede.

– Repede? Acum? Chiar acum? Voia să-l caute pe Andrew, dar în același timp nu prea îi dădea ghes inima să-și lase camera, singurul lucru care nu-i era străin din toată treaba asta.

– Cu siguranță. Nu înțelegi? Oricine sau *orice* ar fi fost la telefon va depista locul de unde a fost făcut apelul. Trebuie să plecăm de aici până să vină după noi.

ALEXANDRIA, EGIPT

Amon stătea la marginea mării cu brațele depărtate. Totul era nou și curat. Totul era proaspăt. Își dădu capul pe spate, înălțându-și fața către soare.

Era adevărat deci. Toată lumea dispăruse. Un mod destul de drastic de a-și atinge țelul, dar poate că în timp va remedia situația.

O lume lipsită de oameni nu-i folosea la nimic până la urmă. Însă, pentru acum, se putea bucura de liniștea ce domnea peste tot.

Inspiră, lăsând aerul să-i străbată trupul. Pielea îi pulsa de energie. Își întinse mâinile, înșfăcând aerul, invocând vânturile. Acestea îl înconjurară, ridicându-l de la pământ.

Avea timp să facă un tur. Lucrurile încă se aranjau; nu avea de ce să se grăbească. Partenerii lui au simțit că totuși ceva nu funcționase cum trebuie, însă, orice ar fi fost, nu avea cum să-l afecteze. Lasă-i pe *ei* să-și facă griji. Avea să înceapă treaba pentru care fusese ales de îndată ce jucătorii se vor fi adunat, iar atunci va ști că e de neoprit.

Se înălță în aer printr-un salt. Mai întâi Europa... acei vânători din cristal păreau prea interesanți pentru a-i rata.

New York

Se aflau încă acolo.

Kali trase cu ochiul după colț. Nu păreau să plece prea curând.

Semne de viață: grozav. Chestii ca niște demoni mari, țepoși și de cristal: nu chiar atât de grozav.

Aceste creaturi arătau diferit față de pasărea imensă de cristal pe care o văzuse în urmă cu două ore, însă păreau oarecum înrudite. Și acestea erau din sticlă, însă nu aveau aripi și semănau mai mult cu niște insecte de mărimea unui om – asemănătoare cu călugărița, însă cu niște dinți foarte mari și ascuțiți.

Și se aflau chiar între ea și Podul Williamsburg.

De fapt, erau chiar *pe* pod, scrutând orizontul, ca niște paznici. Niște paznici mari, țepoși și de cristal.

Își lipi mâna teafără de frunte. Avea nevoie de medicamente sau de îngrijire. Durerea o amețea.

Ei bine, nu putea să aștepte acolo toată ziua. Ceasul ei arăta că era aproape ora 8 dimineața, deși soarele era mai sus pe cer decât în mod normal, reflectându-și razele în acele personaje negative.

Poate totuşi nu erau personaje negative. După două ore de mers, mâna îi pulsa de durere şi era gata să înfrunte orice numai să ajungă acasă.

Verificase toate staţiile de metrou de pe drum; toate aveau porţile închise, iar apa urca lin scările, venind de sub nivelul străzii, ca o maree. Încercase să sune de la trei telefoane publice, până când ultimul îi mâncă banii, astfel că decise să-şi păstreze monedele rămase şi să se gândească numai la cum va face să se întoarcă pe jos în Brooklyn. Şi, pe deasupra, nu mai întâlnise nici o altă fiinţă omenească.

Poate ar merita să încerce să vorbească cu creaturile. Mama ei pesemne că intrase deja în panică până acum (cu siguranţă Brooklyn-ul nu fusese afectat... cu siguranţă familia ei era teafără). Kali spera că mama ei ştie că ea încearcă să se întoarcă acasă... şi că nu i-a abandonat. Kali nu mai fugise de acasă de când murise Bill şi nu mai plănuia să fugă, însă câteodată o mai surprindea pe mama ei privind-o cu teamă, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să se evapore într-un nor de fum dintr-o clipă într-alta. Însă ea nu era aşa. Recunoştea diferenţa dintre a urî o responsabilitate şi a o ignora.

Se uită din nou pe furiş la monştri. Putea oare să fie mai rău dacă îi înfrunta? Ce i-ar putea face? În cel mai bun caz: ei erau doar în imaginaţia ei, astfel că va putea trece printre ei ca să meargă acasă. În cel mai rău caz: probabil ceva ce nici măcar nu şi-ar putea imagina.

Oftă, îşi ridică rucsacul şi-şi ajustă una dintre barete şi porni înainte. Dacă tipii ăştia erau băştinaşi din New York, atunci o vor ignora.

OPREŞTE-TE.

Nici vorbă! Kali încetini, dar continuă să înainteze. Cei patru se alăturară, blocând drumul.

OPREŞTE-TE.

Vocea electronică părea să vină de la toţi patru deodată.

– Scuzaţi-mă. Trebuie să trec acest pod.

Se apropie cât îndrăzni de mult și se opri. Cei patru o priveau impasibil, cu niște ochi purpurii strălucitori.

OPREȘTE-TE.

– Dar *m-am oprit.* Însă trebuie să trec acest pod sau voi trebuie să-mi dați un motiv foarte bun pentru care să nu o fac.

OPREȘTE-TE.

Kali ținti mica deschizătură între două creaturi din partea stângă a grupului și porni înainte, luându-și privirea ostilă și nervoasă de „nu vorbi cu mine că altfel îți smulg nasul" pe care și-o lua de obicei când mergea pe stradă.

OPREȘTE-TE. Deodată unul dintre ei se mișcă. Cel de la capăt o împinse puternic cu brațul. Kali zbură câțiva metri prin aer și se izbi de pământ, simțind o durere sfâșietoare în brațul rănit. După care înjură și blestemă de mama focului.

– Hei! țipă ea. Cine te crezi? în subordinea cui ești? Ce-ați făcut cu toată lumea? Cer să vorbesc cu... ăăă... conducătorul vostru, rosti ea nervoasă printre dinți, ridicându-se cu greu de jos. Acum simțea durere și în alte părți ale corpului. Vă *ordon* să-mi spuneți ce se întâmplă!

Creaturile continuau să se holbeze nemișcate la ea.

Prea bine. Le întoarse spatele și plecă în trombă. Mai erau și alte poduri. Plus că mai existau și tunele, și bărci, și multe alte opțiuni. Va părăsi această insulă chiar cu prețul vieții.

„Și oricum ai și metodele tale speciale, gândi ea. Aș vrea să le văd fețele când vor fi spulberați în mii de cioburi." De-ar exista măcar posibilitatea ca ea să fi provocat... ei bine nu voia să riște să se joace cu „puterea" ei nedorită, nu acum.

VEST! auzi din nou cum îi rostește o voce în minte, cum auzise de altfel cam toată ziua. Continuă să o ignore. Acum mai mult ca niciodată era hotărâtă să meargă oriunde altundeva, dar nu în vest. Dacă *își pierdea mințile,* cel puțin nu voia să se lase controlată de acele voci.

Pentru moment, putea rezolva cel puțin un lucru. Stomacul ei chiorăia de foame încă de când se trezise. Dacă va mânca, se va simți mai bine. O luă pe o stradă ce ieșea din câmpul vizual al acelor chestii de cristal, care nu dădură nici un semn că ar intenționa s-o urmărească. Pe colț dădu peste un mic magazin ce avea ușa deschisă și grilajul ridicat, ca și cum ar fi fost o zi oarecare de lucru. Nu înțelegea cum era posibil. Faptul că nu erau mașini și nici cadavre sugera că, oricum ar fi dispărut, oamenii avuseseră totuși timp să-și lase lucrurile în ordine. Însă toate magazinele rămaseseră deschise, fără să aibă grilajele coborâte, cum se aștepta. Putea foarte ușor intra în orice clădire din Manhattan.

Când păși peste prag, un clopoțel începu să sune și ea tresări. În magazin toate luminile erau stinse, însă frigiderele încă mergeau, strălucind în întuneric ca niște tuburi mari de neon. Locul era prăfuit și îți dădea fiori, iar în încăpere plutea un miros de putregai și aer stătut.

Simțea că face ceva greșit, cum ar fi să încalce o proprietate. Ei bine, cam asta făcea. Dar Kali ar fi dat orice ca un om să urle la ea acum și s-o certe pentru asta.

Păși înăuntru, trecând pe lângă rafturile cu bomboane, teancuri de ziare vechi și pungi strălucitoare de chips-uri. De unde să înceapă? Păi, era cam vremea micului dejun. Poate niște lapte? Privi dubios cutiile de lapte din frigider. Arătau destul de prăfuite și învechite. Oricum era ceva în neregulă cu laptele din New York. Nu-i plăcea faptul că acestea aveau o dată de expirare „pentru New York" care era cu trei zile mai devreme decât în mod normal.

Poate că ar trebui să încerce cera neperisabil. Ceva în conservă.

Scrută raioanele oftând. Erau atâtea conserve în magazinele din Manhattan pentru a ajunge cinci mii de vieți unei singure personae, dacă va fi atât de mult singură. Însă o fată chiar s-ar plictisi de atâtea porții de supă.

Însă va avea grijă să nu se întâmple asta. Cel târziu până mâine-dimineață va părăsi insula și-și va găsi mama și surorile. Alese de pe

raft o conservă de fasole neagră şi o punguţă de orez, agitându-le puternic într-o mână. Acum nu mai trebuia decât să găsească un mod de a fierbe orezul... ah şi trebuia să găsească şi un loc confortabil unde să doarmă. Corpul încă o mai durea după noaptea petrecută pe pavaj. Plus că nu ştia de ce chestiile alea de cristal o lăsaseră în pace mai devreme, însă nu voia să rişte să doarmă iar afară cât timp ele mişunau noaptea pe acolo.

Bun. Se împăcă cu gândul că trebuia să intre pe ascuns într-un apartament străin. Doar ca să folosească aragazul şi să doarmă. Până la urmă nu era *ea* vinovată de dispariţia oamenior *(nu?)*, aşa că nu o putea învinui nimeni pentru ceea ce făcea, fiindcă trebuia totuşi să mănânce şi să doarmă. Doar dacă ar cunoaşte pe cineva în Manhattan – i-ar fi mai uşor dacă ar intra într-un apartament pe care l-ar cunoaşte – însă fusese foarte atentă să nu-şi facă prieteni la şcoală sau în locurile unde lucrase. Prietenii ar fi putut pune întrebări sau observa vreun comportament bizar şi văzuse cum prietenii îţi pot face mai mulţi nervi decât restul persoanelor, şi nu voia să rişte asta. Mai ales că prietenii te pot şi turna la poliţie, lucru pe care nu te-ai teme că ţi l-ar face şi familia.

Va trebui, deci, să intre într-un apartament străin.

Deasupra magazinului se afla un complex de apartamente. Îndesă conserva, orezul şi o cutie de băutură energizantă Gatorade, plus încă vreo câteva sticle de apă în rucsac, şi luă din spatele tejghelei un flacon de Advil. O uşă din spatele magazinului care ducea direct în holul complexului era deschisă larg.

Se furişă pe scări. Razele soarelui se iveau de sub uşi şi străbăteau şi lucarna ce se afla câteva etaje mai sus de Kali, luminând particulele de praf ce se ridicau în jurul ei pe măsură ce înainta pe scări. Strănută şi îngheţă pe loc, amintindu-şi apoi că nu are de ce să păstreze liniştea. Cu toate astea, continuă să urce scările fără să facă zgomot, ca şi cum ar fi fost un invadator al vreunui templu sacru antic.

Kali păşi de-a lungul coridorului şubred ce scârţâia sub picioarele ei, verificând fiecare uşă. Cele mai multe erau încuiate; Kali se gândi că un locuitor al New Yorkului ar sta într-adevăr să-şi încuie casa chiar dacă ar trebui să o părăsească de urgenţă.

Însă la etajul patru, mânerul unei uşi se răsuci sub apăsarea mâinii ei, şi uşa se deschise. Pentru o clipă rămase fără suflare. Peste tot domnea o linişte deplină. Aruncă o privire furişă înăuntru: nici o mişcare sau vreun semn că alarma s-ar fi declanşat.

Apartamentul era micuţ, desigur, cum erau de obicei apartamentele în New York, deşi era probabil mult mai scump decât cel cu patru camere pe care îl închiriase familia ei în Brooklyn. Podelele din lemn erau lustruite fin. Cele câteva piese de mobilier masiv nu prea se potriveau: o canapea înflorată, fară o formă precisă, un raft alb de cărţi gol, o măsuţă de cafea neagră din lemn.

Kali păşi înăuntru şi închise uşa în urma ei, clanţa răsunând metalic în toată acea linişte. În dreapta ei se afla bucătăria decorată într-o cromatică palidă, cu faianţă mată de culoare albă şi galbenă. Nu era chiar cea mai curată bucătărie pe care o văzuse vreodată, dar se va mulţumi şi cu asta. Arăta de parcă ar fi trecut ceva vreme de când fusese abandonată.

Acel gând o făcu să se simtă ceva mai bine în legătură cu pătrunderea ei în acel apartament, deşi se întreba de ce a mai putut găsi câteva cratiţe, pahare, farfurii sau castroane în dulapuri. Încă un semn de întrebare într-o zi cu atâtea mistere şi nici un om care să o lămurească. Luă o cratiţă şi se duse să vadă ce era în frigider. Nici acesta nu era aşa de gol cum se aşteptase, deşi nu găsi nimic care să-i folosească în el – ci doar chestiile obişnuite, cum ar fi nişte muştar, nişte sos soia sau nişte cutii albe de mâncare chinezească. Judecând după grosimea stratului de praf din acel loc, îşi dădu seama că *de fapt* nu prea voia să ştie de când erau acele cutii în frigider şi nici ce era în ele. Oricum, asta însemna că nu era pur şi simplu un apartament gol: cineva trăise acolo şi îl părăsise. Însă pesemne că plecase cu mult înainte de noaptea trecută, aşa că nu putea să aibă vreo legătură cu ea... cu situaţia ciudată de acum, adică.

În regulă, e timpul să înceapă să pregătească ceva de mâncare şi să nu se mai gândească.

În mod miraculos, la robinet încă curgea apă. Se aştepta ca întreaga reţea de apă să fie închisă sau avariată, însă după câteva bolboroseli şi câţiva stropi tulburi de culoarea ruginii, la robinet începu să curgă apa normal. Şi cuptorul funcţiona încă, deşi trebui să scotocească după chibrituri într-un sertar şi să aprindă lumina. Umplu cratiţa cu apă şi o puse la fiert, chinuindu-se să se descurce folosindu-se doar de o mână, apoi plecă să verifice şi restul apartamentului.

Nu găsi mare lucru: o baie destul de neîngrijită şi un dormitor care în mod fabulos şi minunat avea un pat. Nici urmă de cearceafuri, însă era o saltea şi asta îi era de ajuns pe moment.

Cel mai mult se bucură când descoperi televizorul. Chiar dacă s-a întâmplat ceva în Manhattan, cel puţin aşa avea să afle. Găsi telecomanda pe noptieră şi sări peste saltea, deschizând televizorul. Uraaaa pentru secolul XXI şi obsesia lui pentru comunicare.

Televizorul porni. Nimic. Schimbă canalul. Tot nimic. Oftând descurajată, verifică toate canalele. Nu era nimic pe nici un canal. Suspinând, închise televizorul şi se întoarse în bucătarie. Oricine ar fi locuit acolo înainte pesemne că şi-a luat şi computerul când a plecat. Păcat! Ar fi fost frumos să intre pe site-ul Yahoo, la secţiunea de ştiri, de unde să citească titluri precum: ORAŞUL NEW YORK A FOST EVACUAT FĂRĂ PROBLEME PENTRU TURNAREA UNEI SCENE DINTR-UN FILM; NU VĂ FACEŢI GRIJI, TOATĂ LUMEA VA REVENI MÂINE. Poate după ce va termina de mâncat se va duce să caute un computer funcţionabil.

Amestecă în orezul ce fierbea pe foc cu una din cele două linguri pe care le putu găsi şi-i puse capacul. Avea nevoie de un plan. Cum să scape de aici, unde să se ducă, ce să facă mai întâi.

VEST! spuse imperativ vocea.

– Da, da, bolborosi ea.

Mai întâi va mânca, apoi se va duce din nou afară să mai cerceteze și alte poduri, poate chiar să „împrumute" și niște cearceafuri de la vreun magazin sau să vadă dacă poate dezlega misterul creaturilor de cristal.

Se uită pe fereastră ca să vadă poziția soarelui. Privirea i se opri pe stradă și scăpă lingura din mână.

Acolo văzu pe cineva.

Era într-adevăr o persoană, o persoană *reală*.

Omul se mișca încet, târându-și picioarele de-a lungul clădirilor, uitându-se nerăbdător către cer din când în când. Avea părul ciufulit și alb, iar pielea îi era foarte palidă, cum Kali nu mai văzuse până atunci. Se ghemui în umbra de vizavi de clădirea în care se afla Kali, holbându-se la alimentara în care intrase aceasta. Tulburată, aceasta se gândi la urmele pe care se poate să le fi lăsat în praf. Ar trebui oare să coboare și să-i vorbească? Omul părea puțin ciudat, dar oricum era singurul om pe care îl văzuse pe toată ziua. Kali nu era chiar un fan al umanității, dar...

Privirea omului insista asupra clădirii, studiind fiecare fereastră. Kali se feri să o vadă, ghemuindu-se din pur instinct. În aceeași clipă auzi zăngănitul ce vestea că pasărea mare de cristal se apropia. Oare omul știa despre ea? Va fi în siguranță?

Kali înjură încet. Oricine ar fi acel om, s-ar putea să știe ceva. Și nu putea lăsa ca singurul om care mai era prin preajmă să pățească ceva. Sări în picioare și țâșni afară din apartament.

În timp ce cobora iute scările, sărind și peste două trepte deodată, putea auzi cum afară vântul se intensifica. Întreaga clădire se cutremura. Sări și peste ultimele trepte, aterizând cu o bubuitură puternică ce îi trimise ace în întreg brațul, și deschise ușa.

Creatura scoase un țipăt nepământesc. Kali se clătina în lumina orbitoare a soarelui, clipind.

Omul nu mai era de găsit.

Pterodactilul de cristal se rotea pe cer, deasupra ei, scrutând străzile cu ochii purpurii și strălucitori. Kali îl privi aspru.

– Ce ești? strigă ea. Ce se întâmplă? Răspunde-mi!

Pasărea o întâmpină cu aceeași privire rece ca și călugărițele de cristal de mai devreme, apoi își luă zborul către orizont purtată de o rafală de vânt ce o răpuse pe Kali la pământ.

Cel puțin acum știa că nu mai era singură. Tot ce trebuia să facă era să-l găsească pe acel om pe care-l zărise înainte.

O PLAJĂ ÎN CHILE

„Așa e mai bine."

Învăluit în lumină, Tigre se trezi. Privi chiorâș printre razele orbitoare ale soarelui, în timp ce Quetzie își ridică aripa și țâșni înapoi în apa care inundase plaja pe o porțiune destul de mare, iar acum părea să se retragă. După poziția soarelui pe cer, se gândi că era aproape înainte de amiază.

Vezi? Nu e parcă totul mai frumos când e însorit?

Tigre se ridică, clipind către pasărea uriașă.

– Um, mormăi el.

Deci, m-am gândit și mi-au venit câteva idei geniale, cum se întâmplă de altfel cam întotdeauuuuna, despre locurile unde am putea merge, dar apoi m-am gândit că poate tu ai vrea să meeergi la aceste creaturi, la ceilalți oaaaaameni, și s-ar putea să fie destul de departe, dar neoquatzalii nu spun niciodată nu! Așa că vom călători cu atenție și ne vom mai și odihni din când în când și...

– Quetzie, zise Tigre pe un ton răgușit, dă-mi o secundă să mă dezmeticesc, te rog!

Sigur, răspunse ea veselă. Urmă o clipă de tăcere, cât Tigre se frecă la ochi. Pasărea se scufundă și apoi țâșni din apă, împrăștiind, dintr-o scuturare a cozii, stropi mărunți și sclipitori. *Gata? Ești gata de drum?*

– Ha. Da, sigur. Se ridică împleticindu-se, punându-și foarte prudent picioarele la încercare. Erau într-o stare mai bună decât

se aşteptase; putea chiar să stea drept în picioare fără să cadă. Nu voia totuşi să se gândească prea mult la mers. De fapt, nu prea voia să se gândească la nimic. Poate dacă pur şi simplu nu s-ar mai gândi la nimic, lucrurile s-ar aranja de la sine.

Murea de sete. Oare cât timp se scursese de când o tulise de la şcoală? Nu avea cum să afle sigur – nu obişnuia să poarte ceas de când pierduse vreo două în fugile lui nebune. Nu mâncase şi nu băuse nimic de la prânzul întrerupt cu o zi înainte.

– Quetzie, unde pot găsi nişte apă? o întrebă el.

Apă din belşug! Apă peste tot! Cât vezi cu ochii! Priveşte această apă minunată!

– Nu, adică vreau să spun, apă proaspătă. Apă de băut.

Ei bine, nici că se putea să fii mai norocos! Întâmplarea face să călătoreşti cu cel mai isteţ, ingenios, deştept neoquatzal din lume. Quetzie se înfoie. Lâncezeam pe aici, gândindu-mă la câtă ploaie minunată ai adus. Şi apoi mi-am spus, ei bine, pun pariu că atunci când o să se trezească va dori o parte din toată această apă.

– Mi-ai păstrat nişte apă de ploaie? zise Tigre.

Ei bine, am încercat. A trebuit să mă descurc cu ce aveam la îndemână, ştii? Şi arătă cu o aripă către nisip.

Trei mari cochilii era aranjate într-un semicerc şi puse pe spate, ca să strângă apa de ploaie. Recunoscător, Tigre se aplecă şi bău.

Deeeeci? Călătoriiim? Distracţieeee? Locuri îndepărtateeee?

– Bine, dar mai întâi vreau să-mi spui ceva, zise Tigre. Ai spus că undeva acolo sunt şi oameni, în nord. Ştii cumva exact unde?

Departe, în nord! Unde înainte era rece. Unde domnesc uriaşi sclipitori şi marea şi-a luat tribut părţi din oraş. Unde oamenii trebuie să stea ascunşi, neputând să plece de acolo, iar totul e întunecat şi strălucitor.

Tigre se holbă la ea. Quetzie îl privi sfioasă.

E poeziiiiiie! Şi oftă adânc. *Da, sunt poetă. Reprezint arta şi sufletul acestei lumi muribunde.* Quetzie chicoti brusc şi stârni un val imens de apă către Tigre. *Te-ai prins? Arta şi sufletul?*

– Foarte ingenios! zise Tigre, scuturându-și capul ca sa-și scoată apa din urechi.

Desigur că nu am avut până acum cui să împărtășesc toaaaate acestea, adăugă ea nostalgică. *Specia mea este atât de rară și splendidă, încât e foarte dificil să găsești vreun specimen. Așa că trebuie să mă mulțumesc câteodată cu pterodelfinul hoinar. Nu se compară deloc cu mine – mult mai mic, nu așa prietenos, nicicuuuuum așa de deștept, are niscaiva probleme de atitudine. Vorbesc cu pterodelfini doar când mă plictisesc de-a binelea.* Și îl stropi dând din coadă. *Ei acum, domnule, nu trebuia să plecăm undeva?*

– Bine, fie. Tigre zâmbi în ciuda situației. Lăsând la o parte faptul că Quetzie putea să comunice telepatic, ea îi amintea lui Tigre de câinii pe care îi îngrijise la Clinica Harris pentru Animale și la cât de încântați erau când îi ducea afară la plimbare.

Bău și ultimii stropi de apă din ultima cochilie și se ridică nesigur pe două picioare.

– Din descrierea ta, locul acela nu-mi amintește de nimic din ce am auzit până acum, dar dacă spui că poți ajunge acolo, sunt de accord.

„Trebuie să-i găsesc pe mama și pe tata. Trebuie să aflu niște răspunsuri."

Quetzie scutură voioasă din pene. *S-a făcut! Hai, hopa sus!*

Tigre înaintă încet și cercetă neoquatzalul. Hmmmm. Tigre era înalt, dar nu chiar *atât de* înalt.

– Ummm... ești puțin cam... mare – adică, nu știu sigur cum să... poate dacă ai fi un pic mai în larg în apă.

Siguuuuuur, zise Quetzie, țopăind înapoi în ocean.

Tigre înotă pe lângă ea până ajunseră la aproape cinci metri de mal. Aici a putut să se urce pe spatele ei, deși penele ei erau netede și alunecoase, trebuind să-și proptească genunchii în omoplații ei ca să nu alunece. La ceafă avea o creastă de pene țepene unde puful de culoare verde intens de pe cap se întâlnea cu penele de un

turcoaz pal de pe spate. Își îngropă mâinile în penele crestei, ținându-se cât putu de bine.

Hiii, hiii! Mă gâdili! Sus, sus și zburăăăăăm!

Aripile lui Quetzie se desfăcură complet și începură să bată în aer, ca ale unei adevărate păsări de apă ce decolează. Tigre închise ochii și se lipi și mai tare de ea. „Ce fac? gândi el. De ce las un animal ciudat să mă ducă în locuri total necunoscute?" Ca să spunem drept, era mai ușor așa decât să se gândească el la un plan.

În orice caz, era prea târziu să se mai răzgândească.

Quetzie își luă maiestuos zborul de pe apă, avântându-se în înaltul cerului.

„Spre nord, ei? gândi Tigre. Ei bine, nordule, păzea că vin. Cred că sunt la mâna destinului acum."

Los Angeles, California

„O avea ceva dacă iau și CD-urile ei cu mine? Va observa? Se va supăra?" Gus le pipăi neliniștit, după care îndesă trei dintre favoritele lui în micul sac de mână pe care îl scosese din fundul dulapului. Își împachetase deja fotografiile cu mama și tata și mica gorilă de pluș pe care i-o aduseseră din călătoria lor în Africa; nu-i păsa dacă Diana ar fi crezut că tot ce face e stupid, deși bănuia că nu va crede asta.

Era atât de obosit! Pesemne că era în jur de trei dimineața și se trezise foarte devreme în acea zi (azi? acum câți ani?) ca să ajute la montarea reflectoarelor. Nu „funcționa" niciodată la parametri maximi dacă nu dormea cel puțin zece ore. Plus că i se făcuse și foarte foame – pizza pe care o comandaseră în culise ar fi fost urmată în mod normal de un castron uriaș cu înghețată când ar fi ajuns acasă, poate și cu niște morcovi tăiați ca bețigașele, dacă și-ar fi băgat coada și Andrew.

Își împachetă niște tricouri, perechea de rezervă de ochelari și încă niște haine. Cum era vremea în Kansas? Să ia oare haine mai groase sau... *of. Trebuia* să nu se mai gândească atât. Nu era timp de șovăit. Diana ar fi furioasă dacă el nu și-ar termina de făcut bagajul înainte ca ea să se înapoieze.

Ușa de la intrare fu izbită de perete, iar el sări în sus trei metri.

– N-am avut noroc, zise Diana, dând buzna în cameră. Au mai rămas câteva mașini în parcare, însă sunt numai rable – cauciucuri dezumflate, baterii descărcate, rugină peste tot. Știi vreun service auto prin zonă?

– Cred că da, spuse din instinct Gus, întorcându-se către computer să caute pe internet până să-și dea seama că nu mai avea la ce computer să se uite.

Oare cum se descurca lumea fără internet?

– Păi, hai să mergem să-l găsim, spuse ea, ridicându-i rucsacul și punându-l în spate, făcând ca uneltele din el să zornăie.

– Mă simt dator să te avertizez că nu știu nimic despre mașini, zise el.

– Ei bine, atunci ai noroc că te-ai pricopsit cu mine, zise ea, în timp ce el o aproba în gând. Tatăl meu e mecanic auto, așa că am învățat câte ceva despre mașini uitându-mă la el – știi tu, până să ne părăsească. Nu sunt chiar un as în materie, dar sper să îi dau de capăt problemei până la urmă.

– Sunt impresionat.

Îndesă câteva perechi de șosete în traistă și închise fermoarul. „Am impresia că uit ceva!"

– N-ai nevoie decât de o periuță de dinți, ei? întrebă ea. Glumesc, adăugă ea repede în timp ce el se îndrepta către baie. Chiar dacă Andrew ți-ar fi lăsat periuța de dinți aici, gândește-te puțin cam în ce stare ar fi acum – ah, scârbos! O să facem rost de una pe drum.

– Cred că da.

Se opri, părând indecis, întrebându-se ce mai uitase să ia.

– Crede-mă, în momentul în care vedem un mall, o să mă schimb de hainele astea oribile de pe mine. Dacă aș mai putea să împrumut niște cămăși de la tine până atunci, ar fi grozav. Hiiii, un sac de dormit – o idee bună, zise ea, ridicându-l.

– Nu poți să știi niciodată, spuse el, simțindu-se stânjenit. Diana, ai vreo idee încotro mergem? Sau de ce sau de cine fugim?

Dintr-odată toată luminile din apartament se stinseră. Diana și Gus se treziră într-o beznă ca smoala. Pentru o clipă Gus simți că se sufocă.

– Sunt aici, șopti Diana, iar Gus aproape că izbucni în râs fiindcă totul semăna cu o scenă dintr-un film de groază. Simți cum un fior de panică aproape isterică își croi drum din stomac către gât, însoțit de o furie năvalnică. Dacă ar încerca cineva sau ceva să-i facă vreun rău Dianei, l-ar sfâșia în bucăți cu propriile...

O mână îi atinse umărul, apucându-l puternic de mânecă, iar Gus fu cât pe-aci să înceapă să lovească cu pumnii, când simți mirosul de liliac și înțelese că era de fapt Diana.

– Există cumva vreo ieșire de incendiu? îi șopti ea.

– De pe fereastra din camera lui Andrew, îi șopti el înapoi.

– Bine, ia-ți bagajul și arată-mi drumul.

Diana își coborî mâna de-a lungul brațului lui Gus împletindu-și degetele cu mâna lui. Gus trase adânc aer în piept, iar furia i se domoli, ca un clopoțel pe care el îl opri din sunat.

Bâjbâi cu mâna liberă după bagaj, pe care și-l aruncă pe umăr. Nici nu se îndreptară bine către ușă că de jos se și auzi un bubuit puternic. Diana îl strânse de mână și înghețară amândoi.

Trop trop trop trop trop.

Pocnet.

– Zgomot de pași, șopti ea. Mai mulți.

– Dărâmă ușile de la apartamente.

– Și nici măcar nu încearcă să nu facă zgomot, rosti cu vocea tremurând de spaimă. Parcă ar ști că nu avem scăpare.

– Hai, spuse el, trăgând-o după el în hol și traversând camera lui Andrew. Cei care-i căutau aveau câte cinci apartamente pe etaj și două etaje de acoperit, așa că s-ar putea să aibă suficient timp să iasă din casă până ca ei să spargă ușa.

Diana se repezi la fereastră, în timp ce Gus închise ușa în urma lor.

– Hai, șopti ea, lăsând să cadă sacul de dormit și împingând cu forță tocul vechi de lemn al ferestrei. Deschide-te, tâmpenie ce ești!

Auziră un nou pocnet, de data asta mai aproape decât cel de dinainte, iar Gus intui că intrușii se aflau deja la etajul al doilea. Gus se duse lângă Diana și începu și el să împingă în tocul ferestrei.

Fereastra se deschise cu un scârțâit înfiorător.

Zgomotele de jos încetară. „Ne-au auzit", îi trecu lui Gus prin minte până ca pașii să se audă din nou, de data aceasta îndreptându-se clar către ei. Diana ieși pe fereastră, târând după ea sacul de dormit. Coborâse deja jumătate din treptele șubrede până ce Gus ieși și el pe fereastră, iar când acesta o ajunse din urmă, ea se lupta deja de ceva vreme cu scara de fier ce ar fi trebuit să gliseze până în stradă.

– E înțepenită, zise ea gâfâind. Va trebui să sărim, Gus!

STAȚI PE LOC.

Diana se uită în sus și scoase un țipăt. În lumina lunii, de pe fereastra lui Andrew, puteau zări două capete ce îi fixau cu privirea. Erau de formă triunghiulară, netede, ca și capetele de șerpi, și din sticlă, astfel că Diana putea vedea prin ele zidul. Ambele aveau ochi strălucitori purpurii.

STAȚI PE LOC, VĂ TERMIN. Părea că vocea vine simultan de la cele două creaturi, sunând artificial, ca și cea de la telefon.

– Sigur, uite acum, mormăi Gus, înșfăcând sacul de dormit din mâna Dianei și desfășurându-l dintr-o smucitură. Uite! Aruncă un capăt al sacului peste marginea treptelor, prinzându-l pe celălalt între corpul lui și scara de fier. Coboară pe aici, ca să

fii mai aproape de pavaj atunci când sari. Dacă sari de la înălțimea la care ești acum o să-ți luxezi probabil ambele glezne cu cizmele din picioare.

– Și tu?

– O să fiu chiar în urma ta.

Diana nu mai comentă. Își înfășură mâinile în jurul sacului de dormit și începu astfel să coboare. În ciuda groazei, Gus simți o încântare stranie, gândindu-se cât de ușor și-a încredințat Diana viața în mâinile lui. Nu era grea, însă mușchii i se încordaseră zdravăn în timp ce ținea de capătul sacului de dormit cât de tare putea.

Capătul celălalt al sacului de dormit se eliberă exact când Gus simți cum o bufnitură puternică zgudui scara de incendiu. Nu îndrăzni să se uite în sus, așa că aruncă repede sacul de dormit și sări pe asfalt.

– Of!

Când ateriză, alunecă pe sacul de dormit. Diana îl apucă iute de mână și îl ridică. Gus se întinse după sac, însă Diana îi șopti:

– *Lasă-l!*

Apoi începură să fugă, ocolind siluetele greu de deslușit de pe alee, în timp ce în urma lor alte zgomote anunțau că cele două creaturi atinseseră și ele asfaltul.

Diana alerga repede, fără să ezite, ca și cum ar simți dinainte obstacolele din calea lor. Gus aproape că simți că poate să închidă ochii și să se lase călăuzit de ea. Părea că aleargă doar de câteva minute printr-o ceață de umbre și raze de lună când, dintr-odată, Diana îl trase după ea într-o clădire și îl împinse în spatele unei tejghele. Se ghemui lângă el, iar Gus observă cu stupoare că Diana respira calm și în liniște, pe când el aproape gâfâia.

– Șșșșșșșt, zise ea, lipindu-și mâna ușor de buzele lui.

Gus își ținu respirația, întrebându-se dacă se putea muri de spaimă și sufocare în același timp.

Afară puteau auzi trosnete și zăngănituri, însă se îndepărtau.

După o clipă Diana spuse în șoaptă:

– Cred că ne-au pierdut urma. Ce Dumnezeu *erau* chestiile alea?

Gus eliberă aerul din plămâni cu un șuierat.

– Nu știu și nici nu cred că vreau să știu. Se întinse pe podeaua de gresie, ascultând cum inima îi bătea să-i sară din piept. A fost extraordinar, șopti el apoi. Poți vedea prin întuneric?

– Da, sunt de fapt Femeia-Pisică, îi răspunse ea șoptit. Venus e doar acoperirea mea.

– De ce nu mă miră asta? spuse el. Mi se pare normal că m-am îndrăgostit de un superstar care e pe deasupra și supererou.

Cuvintele îi zburară din gură înainte să-și dea seama ce spunea și se simți pe loc cel mai mare idiot de pe planetă. Diana se bucură că întunericul îi ascundea zâmbetul. Vocea rațională din mintea ei îi șopti: „Ți-am spus eu, nu trebuia să-l încurajezi, uite ce ai făcut!", însă în sufletul ei jubila de încântare, și acum, când venise sfârșitul lumii, se părea că partea afectivă va învinge. Întinse mâna, lăsându-și degetele să poposească o clipă pe fața lui, într-un gest care spera să-i transmită: „Mulțumesc și să nu te simți jenat", fără însă să spună și: „Fă ceva în legătură cu asta", fiindcă ea nu era încă pregătită pentru așa ceva.

Gus își drese vocea, iar ea își retrase repede mâna.

– Cred că ar trebui să ne ascundem câteva ore aici, în caz că încă pândesc zona, zise ea, vorbind repede pentru ca el să nu aibă timp să spună altceva. O să văd dacă pot găsi sau repara ceva cu care să ne continuăm călătoria, iar tu poți să dormi între timp. Să sperăm că până dimineața creaturile vor pleca, iar noi vom putea ieși de aici. *EST,* îi șopti din nou o voce în minte.

Gus se ridică încet, privind în jur, însă lumina lunii nu pătrundea foarte adânc în cameră.

– Stai, unde suntem? întrebă el.

– În garajul de care ai vorbit, răspunse ea.

– Da, dar nu-mi amintesc să-ți fi spus unde era, spuse el, aranjându-și ochelarii pe nas. Nici măcar eu nu știam precis, tu cum l-ai găsit?

– Pur noroc, spuse ea, ridicând din umeri. Probabil m-am luat după mirosul de ulei de motor.

De fapt, nici ea nu știa ce se întâmplase. În clipa în care ieșiseră pe fereastră, ea știuse exact unde să meargă și cum să ajungă acolo cât mai repede cu putință. Se gândea că poate e una dintre acele situații în care adrenalina pune stăpânire pe tine, făcându-te capabil de lucruri pe care în mod normal nu le-ai putea face.

– Poate că ești într-adevăr Femeia-Pisică, zise el, dar ei nu-i plăcu tonul plin de venerație din vocea lui.

– Taci din gură, zise ea, dându-i un brânci. Hai să vedem dacă găsim vreo mașină în spate și poate te poți întinde și tu pentru câteva ore pe vreo banchetă.

– Tu nu vrei deloc să te odihnești? o întrebă el în timp ce se ridicau în picioare.

– Nu sunt obosită, spuse ea și chiar era adevărat.

Era o ființă nocturnă și de obicei nu putea adormi decât la apropierea orelor dimineții, dacă mai adormea vreun pic. Programul ăsta era destul de incomod în perioada când mama ei o punea să facă exerciții fizice dimineața devreme sau când trebuia să apară la vreo emisiune TV de dimineață, dar în rest se potrivea de minune cu orarul ei artistic. Îi plăcea să fie trează noaptea târziu, când toți ceilalți dormeau.

Gus scoase din rucsac o lanternă și o aprinse doar după ce trecură prin ușa de pe peretele din spate, închizând-o în urma lor, pentru a nu fi observați din stradă.

Prin raza de lumină, praful se ridica într-un vârtej, pe măsură ce ei înaintau într-un spațiu ce răsuna la cel mai mic zgomot și care mirosea a vaselină și metal, trezind amintiri în mintea Dianei – despre vremea când își ajuta tatăl la lucru, stând sub rampă cu el, verificând mașinile și dându-i sculele în timp ce le repara,

murdărindu-se pe mâini astfel încât mama strâmba mereu din nas când ajungeau acasă şi-i trimitea direct la bucătărie.

În sală se aflau şase maşini în stadii diferite de reparaţie. Una dintre ele era o maşină mare de teren. Diana ar fi fost judecată de întreaga presă şi de fani dacă ar fi condus un asemenea monstru dăunător naturii, însă bancheta din spate ar fi probabil cel mai confortabil loc pe care l-ar putea găsi pentru a dormi.

Gus ezită puţin înainte să se urce pe banchetă.

– Eşti sigură de asta? o întrebă el. Vei fi bine de una singură dacă eu dorm?

– Sunt întotdeauna bine, spuse ea. Sunt mai obişnuită decât crezi să fiu de una singură.

– Da, dar cu creaturile alea mişunând pe afară...

– Nu-ţi face griji, dacă vor veni încoace, cred că îţi vei da seama. Zâmbi şi plecă luând lanterna cu ea, în timp ce Gus încerca să-şi aranjeze rucsacul pe post de pernă.

Diana şi-ar fi dorit să aibă mai multă lumină, dar era mai bine probabil să nu aprindă şi becul din încăpere. Ferestrele erau înalte până în tavan şi orice lumină mai puternică decât cea de la lanternă ar fi fost vizibilă de afară.

Orice ar fi fost creaturile alea care îi urmăriseră, nu voia să le mai întâlnească.

CEVA NU E ÎN ORDINE.

AȚI PIERDUT DEJA CONTROLUL?

AM ÎNTÂMPINAT... NIȘTE OBSTACOLE NEPREVĂZUTE.

ȘI A NOASTRĂ E FOARTE DIFICIL DE CONTROLAT.
REZISTĂ CU STOICISM SUGESTIILOR NOASTRE.
S-AR PUTEA SĂ AVEM PROBLEME ÎN A O DUCE
LA PUNCTUL DE ÎNTÂLNIRE.

SE POATE COMPENSA ASTA. ȘTIU SIGUR
CĂ AL MEU E DORNIC SĂ MEARGĂ ORIUNDE.
LOCUL DE ÎNTÂLNIRE POATE FI SCHIMBAT.
ALTE PĂRERI?

AL NOSTRU POATE FI... CONVINS.

ȘI AL NOSTRU.

PUTEȚI ARĂTA ÎNGĂDUINȚĂ.
CEL PUȚIN PENTRU MOMENT.

ASTA E TOT?

AVEM BĂNUIELI CĂ CINEVA TRIȘEAZĂ.

MEREU GÂNDIȚI AȘA...

E ABSURD...

ȘI DACĂ AR TRIȘA?...

CĂLĂTORIA

NEW YORK

Apusul se revărsa peste oraș după o zi întreagă în care nu se realizase nimic.

Kali era tentată să meargă de-a lungul bulevardului și să facă țăndări toate vitrinele de la magazinele de lux care îi ieșeau în cale și care o priveau înfumurate. Poate așa va reuși să atragă atenția și creaturile vor veni să investigheze. I-ar plăcea la nebunie să le înfurie pe acele creaturi, să le facă oarecum să reacționeze. Până acum, singurul lucru pe care îl descoperise, din ziua în care toată lumea dispăruse, era că acei monștri erau hotărâți să o ignore.

La început ea îi evitase, dar cum căutase îndelung să mai găsească și alți oameni și totul fusese în zadar, ba chiar devenise enervant, încercase din nou să treacă de creaturile-insectă de pe pod. Era ca și cum s-ar fi certat cu pereții. Refuzau să răspundă și în același timp refuzau să o lase să treacă podul. Cât despre păsările acelea cu coadă, mai văzuse câteva care îi trecuseră pe deasupra capului, dar nici una nu era la fel de mare ca aceea pe care o întâlnise prima oară. Chiar și când stătea în mijlocul străzii acele păsări abia dacă-i îi aruncau o privire înainte să se îndepărteze.

Înainte, acest oraș o înfuriase la culme, o făcuse să se simtă mică, insignifiantă, un nimeni, însă niciodată nu o făcuse să se simtă atât de neputincioasă.

O împingea să vrea să distrugă lucrurile din jurul ei.

Apăsă cu încheieturile degetelor de la mâna dreaptă în vitrina goală a magazinului, privind cum razele soarelui ce apunea se răsfrângeau în vârfurile clădirilor. Noaptea se lăsa, nici urmă de bătrân sau de vreun alt om... doar păsări și insecte de cristal. Singurul pod pe care Kali nu încercase să-l treacă era Podul George Washington, care presupunea o traversare dificilă a Harlemului și care se îndrepta către vest în orice caz, exact direcția în care vocile îi spuneau să se îndrepte și în care ea nu voia să meargă.

– Bine, fie, te voi cruța pentru moment, mormăi ea către vitrină. Dar numai să încerci să mă privești așa și mâine, și...

Ajunsese acum să vorbească cu vitrinele?

Se întoarse brusc și rămase fără respirație.

El era aici.

Ei erau aici.

Reușiseră cumva să se furișeze în spatele ei, toți cei cinci. Erau incredibil de bătrâni, iar lui Kali îi era greu să spună cu exactitate cât de bătrâni erau pentru că, în general, pentru ea, toți cei care aveau peste treizeci de ani erau prea în vârstă să le dea atenție. Părul lung și alb li se adunase în pâlcuri încâlcite și murdare împrejurul fețelor lor palide și bolnăvicioase. Se deplasau târșâindu-și picioarele, ca și omul pe care îl văzuse mai devreme, aproape lipiți de perete, legănându-se nedeslușit. Era greu să-i fixezi cu privirea, pentru că aveau un contur neclar. Singurul detaliu clar erau ochii lor aspri. Pupilele le erau dilatate la maximum, așa că ochii lor păreau a fi complet negri și o țintuiau cu privirea. Ființele arătau a oameni fără adăpost, însă mult mai nebuni decât aceștia. În ciuda faptului că își petrecuse întreaga zi căutând alți oameni, Kali era îngrozită.

– Ea...

– Ea-care...

– Creează-distruge...

Kali recunoscu vocile șoptite care o treziseră în acea dimineață. Iată-le. Oameni. Iar ea nu avea idee ce să le spună.

Bătrânul pe care îl văzuse mai devreme se apropie şovăitor, măsurând-o din priviri. După un minut Kali realiză că de fapt acesta făcea o plecăciune.

– *Cum,* rosti el şi izbucni într-o tuse groaznică.

Ceilalţi nu-i aruncară nici o privire; continuau să se holbeze la Kali, legănându-se. În Kali se dădea o luptă între dorinţa de a-l ajuta şi cea de a o rupe la fugă. În schimb, rămase lipită cu spatele de vitrină, privindu-l precaută. Treptat, bătrânul îşi reveni şi încercă din nou.

– *Cum scăpat indundaţie scări de unde cum tânără cum vânătorii creează-distruge tu tânără cum,* rosti el în aceeaşi suflare. Apoi făcu o pauză, uitându-se la ea întrebător. Ceilalţi se apropiară timid, plini de nerăbdare.

– Nu vă apropiaţi, izbucni Kali.

Ei se opriră, păstrându-şi mina plină de speranţă.

– Acum. Tu. Ai pus o întrebare, sau ce-a fost aia?

Ochii omului se îngustară, ca şi cum ar fi meditat la ce fusese întrebat, trase adânc aer în piept, după care îşi reluă exact spusele:

– *Cum scăpat indundaţie scări de unde cum tânără cum vânătorii creează-distruge tu tânără cum.*

Rânji ştirb.

Mine nerăbdătoare.

„Frate, oamenii în vârstă sunt ciudaţi."

– Bine, hai să mai încercăm o dată. Aşteaptă. O luăm treptat. Mai vorbeşte cineva engleză?

Bătrânul păru jignit. Ceilalţi consimţiră, înclinând din cap.

– Bun, vrea altcineva să-mi spună ce se întâmplă aici?

– *Ea-care,* începu o femeie.

– *Creează-distruge,* întrerupse un bărbat.

Femeia îl împinse, aproape doborându-l.

– *Creează-distruge* pereţi, concluzionă ea triumfător.

– Care creează şi distruge pereţi? Despre ce vorbiţi?

Bătrânul își drese glasul cu un horcăit oribil. Arătă spre Kali, insistând:

– *Tu. Tânără. Cum?*

Vădit mândru de efortul său, aruncă o privire rapidă celorlalți, care începură să-l aprobe, înclinându-și capul.

Kali ridică din sprâncene. Cum de era tânără? Ce fel de întrebare mai era și asta?

O femeie întinse mâna și culese aerul din apropierea lui Kali, ca și când i-ar fi fost frică să o atingă.

– *Vânători. Tu. Scăpat. Cum?* spuse ea cu o voce tremurândă.

– Ce vânători? întrebă Kali. Au venit cumva niște vânători noaptea trecută? Ei i-au răpit cumva pe oameni?

Bătrâna se arătă dezamăgită.

– Uite ce e, zise Kali, nu înțeleg. Ai idee ce se întâmplă? Ce au pățit oamenii? Se izbi de un zid de expresii confuze. Bun, nu știu cum să mă exprim exact ca să înțelegeți. *Oameni.* Ce s-a *întâmplat* cu ei? Înțelegeți? Peste noapte? Au dispărut?

Se opri supărată. Nu avea să ajungă nicăieri țipând la niște bătrâni.

Cling-clang. Un nou sunet răzbătu de sub pământ. Ochii bătrânilor se făcură mari ca niște farfurioare. Fețele li se luminară prevăzătoare, întorcându-se să se uite la cea mai apropiată ieșire de la metrou.

Cling-clang. Cling-clang. Se auzea ca și cum cineva ar urca scările cu niște picioare de metal. *Cling-clang.* Se apropia.

Șovăind, bătrânii făcură un pas în spate, eliberând drumul către Kali. Aceasta observă că apa de la metrou scăzuse, iar scările erau acum libere. Și cineva chiar le urca, încet, dar sigur.

Era un alt bătrân, dar nu chiar atât de bătrân ca toți ceilalți – după ea, avea poate în jur de șaizeci și cinci sau șaptezeci de ani. Avea un păr gri, tern, tuns periuță, iar ochii îi erau la fel de aspri și negri ca și ai celorlalți. Mergea însă puțin mai sigur pe sine, chiar dacă se folosea de un baston. Pe măsură ce se apropia de ea, Kali

bägă de seamă că nu avea un baston de lemn, ci o țeavă de metal, care putea fi folosită și ca o cârjă, și ca o armă la nevoie.

Omul se opri în capătul scărilor, privind-o. Ceilalți începură să se legene, rânjind macabru.

– Iartă-i, spuse el cu o voce groasă. Sunt destul de bătrâni încât să-și mai amintească de înainte, și asta le-a sucit mințile cumva. Asta și o viață prigonită, plină de întuneric.

Kali suspină ușurată.

– Poți să vorbești!

– Da, le-am spus să nu-ți vorbească până nu vin eu, însă s-au entuziasmat într-atât... Înțelegi...

– Um, sigur. Pielea îi era palidă, cu riduri crestate în jurul ochilor, ce îl făceau să pară extenuat. Ceilalți barbați aveau bărbi zburlite, pe când bărbia lui era îngrijită, proaspăt rasă, mai mult sau mai puțin – îi scăpaseră câteva tuleie.

– Îmi cer iertare; ar trebui să încep cu prezentările. Eu sunt Generalul Pepper.

– Generalul Pepper? râse ea. Ce, ai fost promovat?

Acesta rămase fără cuvinte, de parcă nu ar fi auzit până atunci de melodia *Sergentul Pepper* sau de formația Beatles, sau chiar de conceptul de umor.

– Știi... mda, lasă. Eu sunt Kali.

– *Kali, Kali,* repetară bătrânii cu vocile lor șoptite.

– Kali, trebuie să te rog să mă urmezi, spuse generalul.

– Să te urmez? Unde? întrebă Kali alertată.

– Să vezi Miracolul, desigur, spuse el, ca și cum ar fi fost ceva de la sine înțeles.

– *Miracolul, Miracolul,* începură ceilalți să șoptească din ce în ce mai tare.

– Ce Miracol? întrebă Kali. Nu merg nicăieri până nu îmi explică cineva ce se întâmplă.

– Miracolul va explica tot.

– Ei bine, măcar începe tu până la Miracol.

El începu să o studieze, ochii întunecându-i-se. Soarele apusese demult. Kali nu-şi dădu seama când se aprinseseră luminile de pe stradă, acelea care mai funcţionau desigur, iar acum, generalul şi acoliţii săi erau scăldaţi într-un luciu straniu portocaliu.

– Nu suntem în siguranţă la suprafaţă. Ar trebui să vii cu noi.

– De ce nu suntem în siguranţă?

– Vânătorii de cristal conduc oraşul, dar ei nu intră niciodată în tunelele din subteran. Vino cu noi şi vei fi în siguranţă.

– În tunelele de la metrou? Glumeşti? Era cât pe-aci să mă înec acolo!

– Ah, dar nu te-ai înecat. Ai creat în schimb o ieşire acolo unde nu exista una, ai dărâmat pereţii ca şi când ar fi fost din carton, ai găsit scările de mult îngropate în pământ. Miracolul ar vrea să ştie cum ai făcut asta, spuse el.

– *Ea care creează-distruge...*

Kali se uită cu neîncredere în jur la cei care şopteau, simţind o oarecare nelinişte. Sperase să nu fi aflat nimeni despre ce făcuse.

– De unde ştii ce s-a întâmplat? îl întrebă ea. Dacă erai acolo, de ce nu m-ai ajutat?

Asta se adăuga la lista cu motive pentru care să nu aibă încredere în el.

– Te-ai descurcat fără ajutorul nostru.

– Ascultă, nu am creat nimic. Acele scări erau acolo – eu doar am spart peretele ca să ajung la ele. Fuseseră blocate doar acum câteva zile. Şi peretele era oricum fragil. Nu spun că a fost uşor să scap dintr-un tunel inundat, dar nu a fost la mijloc nici un fel de scamatorie sau magie, dacă asta insinuezi.

Generalul Pepper rămase consternat.

– Nu te juca cu noi!

– Nu m-aş juca decât dacă aţi fi din plastilină şi aţi avea accesorii drăguţe.

– Să înţeleg că ai o explicaţie la fel de plauzibilă şi pentru modul în care ai reuşit să scapi de vânătorii de cristal?

– Ah, la păsări te referi? Sau la insecte? Nu cred că îi interesează oamenii. M-au ignorat toată ziua. A fost *de-a dreptul* enervant, izbucni ea, deranjată de privirile stranii adulatoare ale celorlalți. Bine. Acum cred că e rândul vostru să-mi răspundeți la niște întrebări. Spre exemplu: Unde e toată lumea?

– Toată lumea?

– Da... știi tu... locuitorii New Yorkului. Masele mișunânde ale omenirii. Oamenii care locuiesc aici? De obicei? Mai exact, acum douăzeci și patru de ore?

– Noi suntem singurii locuitori ai New Yorkului. Noi am rămas când toți ceilalți au fugit ca să scape de vânători și de inundație. Ziua stăm în tunele, pentru că atunci vânătorii cutreieră pe la suprafață, iar noaptea, când aceștia se odihnesc sau își refac forțele, ieșim din ascunzătoare. Dar nu suntem în siguranță pentru că până și în beznă pot ataca dacă vor asta neapărat.

Kali simți cum pulsul i se accelerează. Nimic din toate astea nu avea sens.

– Dar toți cei care lucrează aici? Cum ar fi cele zece milioane de oameni obișnuiți, care erau aici ieri?

Generalul Pepper făcu un pas către ea, îngustându-și ochii.

– Suntem doar noi, câțiva, în tunele. Așa e de ani de zile. Ziua de ieri a fost exact ca cea de azi și ca cea de alaltăieri. Nimic nu se schimbă. Vânătorii de cristal ne vânează și ne țin blocați aici, iar noi încercăm să supraviețuim, așteptând ca Miracolul să ne salveze. Nimic nu se schimbă. Până să apari tu.

Kali se holbă la el. Ceilalți începură să se legene și mai violent, șoptindu-i numele.

– Nu. Ea scutură din cap. Nu. Ești nebun.

– Trebuie să vii cu noi.

El se întinse să-i apuce mâna rănită, iar ea se smuci, încercând să-și ascundă durerea.

– Nu cred, psihopatule, mârâi ea.

Ar fi vrut să dărâme o întreagă clădire pe ei. Dacă nu ar scăpa de ei acum, şi-ar putea da seama că au avut dreptate în privinţa ei – în cel mai rău mod cu puţinţă. Cu o lovitură puternică, ea scoase din pământ conducta care se afla sub el, doborându-l. Ceilalţi icniră, apropiindu-se, însă ea îi împinse la o parte, apucând-o furioasă în josul străzii. Nu încercară să o urmărească, dar Generalul Pepper strigă după ea:

– Nu poţi sta singură la nesfârşit. Şi tu ai nevoie de noi. Miracolul vrea să te vadă.

Kali îşi îndesă mâinile în buzunar şi îşi vârî capul între umeri, continuându-şi mersul.

Los Angeles

Sunetul geamului făcut ţăndări îl determină pe Gus să iasă din maşină într-o clipită cu ochelarii îndoiţi şi părul zburlit în toate direcţiile.

– Îmi pare rău! strigă Diana din celălalt capăt al camerei, abţinându-se să râdă de mina lui panicată. O lumină palidă se strecura prin fereastra de deasupra, proiectând umbre stranii, mecanice. Eu eram. Nu mi-am dat seama cât de mult zgomot ar face.

– Ce ai făcut? întrebă el, încă speriat. Cât am dormit?

– Aproape toată ziua, iar eu *mor de foame,* zise ea uşor mâhnită. Aşa că m-am gândit să sparg vitrina automatului cu gustări.

Se apropie de el şi trânti pe podeaua dintre ei un braţ plin de snacks-uri şi sticle cu apă. Gus observă că ea se murdărise pe faţă şi îşi strânsese părul cu o bucată de sfoară de la el din ghiozdan. Chiar dacă avea acei pantaloni de piele pe ea, arăta ca o colegă cu care el ar fi putut lejer lucra în culise – o fată de care s-ar putea îndrăgosti fără tăgadă.

– M-am gândit, adăugă ea, că, dacă tot au trecut atâţia ani, probabil singura mâncare comestibilă a mai rămas cea din automat.

– Uau, zise Gus, în timp ce stomacul lui scotea sunete capabile să trezească morții, nu cred c-am fost niciodată mai fericit ca acum să văd covrigei cu aromă de muștar și miere.

– Nu uita de chestile astea care se vor brioșe cu ciocolată, zise Diana, așezată acum cu picioarele încrucișate pe podea. Sau de *Life Savers.*

– Sper că avem și biscuiți cu unt de arahide.

– Cu mix crocant pe margine. Ea aruncă spre el o stafidă, care îi lovi nasul, iar apoi ricoșă, amândoi izbucnind în râs.

„Drăguță reacție la sfârșitul lumii, se plânse o voce din mintea Dianei. Totul se duce de râpă, iar tu stai aici și flirtezi cu un fan." Imaginea creaturilor din noaptea de dinainte îi reveni în minte, iar zâmbetul i se stinse. Îl privi pe Gus întinzându-se și așezându-se lângă ea,

– Gus, cât de departe în viitor crezi că suntem? Adică, cât timp crezi că... a trecut...?

Scutură din cap, desfăcând cu dinții o cutie de pește suedez.

– Nu știu. Singurul indiciu sunt „lunile" menționate de Andrew în scrisoare. Poate... poate un an? Sau doi?

Ea îi aruncă o privire sugestivă.

– Bine, poate mai mult.

– Gus, chiar crezi că toate astea s-au întâmplat doar într-un an? Los Angeles-ul complet evacuat, atâta distrugere în jur, apariția acestor monștri ciudați din sticlă?

– Bine, știu, ai dreptate. Atunci poate puțin mai mult.

Ea rămase tăcută, sprijinindu-și capul într-o mână, culegând alune dintr-o punguță.

– Ce crezi că s-a întâmplat, Diana? De ce au plecat cu toții?

– Ei bine, așa cum a spus și fratele tău, din cauza cutremurelor și monștrilor. Cred că se referea la chestiile alea care ne-au urmărit și pe noi.

Se înfioră.

– Păi, și de unde au venit? Din cosmos?

– Da, sigur. Poate au fost create de vreun geniu malefic şi din greşeală au scăpat în lume. Acum, avem nevoie doar de nişte supereroi: eu Femeia-Pisică, tu... hmmm, Robin?

– Serios acum Diana, dacă astea sunt urmările unei invazii extraterestre?

Ea-şi dădu ochii peste cap.

– Dacă Pământul ar fi fost invadat de extratereştri, nu crezi că Andrew ar fi menţionat asta în scrisoarea lui? Cred că e mult mai complicat decât atât. Sincer, mă tem că ne-am făcut asta cu mâna noastră.

– Noi? Vrei să spui oamenii? Crezi că oamenii au creat chestiile alea de cristal şi i-au izgonit pe toţi din Los Angeles? El îi aruncă o privire. Nu ştiu. Niciodată nu am crezut în scenariile alea în care ne autodistrugeam. În adâncul sufletului, pentru oameni e cel mai important aspect al vieţii. M-am gândit întotdeauna că, orice s-ar întâmpla, vom găsi noi o soluţie. Nu-mi pot imagina să se fi întâmplat ceva atât de rău încât oamenii să renunţe pur şi simplu şi să piară.

– Ştiu, spuse ea. Nici eu.

Maşinile dezmembrate din jurul lor păreau că devin uriaşe în acea linişte, privindu-i ca nişte santinele scheletice dintr-un cimitir de piese mecanice.

– Aproape s-a întunecat, spuse Diana.

– Ar fi trebuit să mă trezeşti mai devreme.

– Nu am reuşit să fac nici o maşină să funcţioneze mai devreme de acum. A trebuit să găsesc cauciucuri noi, să înlocuiesc bateria... „Să mai învăţ câte ceva din manualele pe care le-am găsit în biroul din spate", adăugă ea în minte. Dar cred că maşina aceea bleu din spate ne va scoate din oraş, şi să sperăm că ne va duce chiar până în Kansas.

– Vii cu mine în Kansas? o întrebă el rânjind.

– Bineînţeles. Adică, nu de tot, adăugă ea repede. Dar din moment ce nu-mi pot suna mama, iar Los Angeles-ul e pustiu,

dacă tu tot mergi într-acolo, m-am gândit să vin și eu. Poate îl pot căuta pe unchiul meu în Tennessee.

Un căscat o luase prin surprindere.

– Nu ai dormit de ore întregi, zise Gus pe un ton îngrijorat.

– Sau poate de ani întregi, spuse ea. Păi, oricum nu pot conduce, așa că voi dormi pe drum.

Se ridică, scuturându-și bluza de firimituri.

– Știi să schimbi o baterie de mașină, dar nu știi să conduci?

– Viață de vedetă, zise ea. Nu am avut timp să învăț lucruri pe care un adolescent obișnuit le învață.

În timp ce Gus își strângea lucrurile și restul mâncării de la automat, Diana îi spuse despre scările pe care le găsise mai devreme, în acea dimineață, scări ce duceau pe acoperiș. De acolo, priveliștea era uimitoare parțial și din cauză că majoritatea clădirilor înalte din preajmă nu se mai aflau în picioare. Se urcase acolo când răsărise soarele și zărise o hoardă a acelor creaturi de sticlă, erau vreo douăzeci sau treizeci la număr. Erau aranjați în zigzag în jurul clădirii unde locuia Gus, având capul plecat și stând nemișcați.

În lumina ce devenea tot mai puternică, Diana putea vedea mai multe detalii decât în noaptea precedentă. Capetele lor ca de șarpe erau cocoțate în vârful unor trupuri alungite cu două perechi de brațe cu încheieturi multiple, pe care le țineau îndoite în fața lor, ca o insectă călugăriță. Impresia ei că acele creaturi erau din sticlă era cumva corectă, dar nu pe deplin: arătau a fi făcuți mai mult din cristal decât din sticlă obișnuită, cu multe particule înăuntrul lor care erau așezate în diferite unghiuri pentru a prinde lumina și a o reflecta cât mai mult. Picioarele lor se terminau cu patru gheare ca ale vulturilor.

Când soarele începuse să se înalțe pe cer, ea se întinsese pe acoperiș și-și ridicase ochii puțin deasupra marginii acestuia, pentru a-i privi. Înconjuraseră apartamentul, deși cu siguranță știau că ea și Gus reușiseră să iasă de acolo. De ce mai erau acolo și de ce nu se mișcau?

Răspunsul veni odată cu răsăritul soarelui. Pe măsură ce lumina se furișa pe străzi și îi lovea, aceștia reveneau la viață unul câte unul. Un luciu purpuriu lua naștere de fiecare dată când soarele răsărea și razele sale îi atingeau, împrăștiindu-se haotic în trupul lor, ca niște fulgere. În momentul în care erau complet scăldați în lumină, ochii lor reveniseră deja la viață, iar ei stăteau drepți, atenți, ca niște soldați la raport. Apoi auzi o bufnitură, apoi o alta și o alta, iar Diana înțelese că ceva foarte mare se apropia. Nu avu timp să fugă înapoi înăuntru, așa că se lipi de suprafața acoperișului, sperând să nu fie observată. Nou-venitul se ivi dintre două clădiri. Ca și creaturile insecte, acesta răspândea scântei de lumină, având un luciu purpuriu. Spre deosbire de insecte, nou-venitul era înalt cât o clădire cu patru etaje, semănând cu un urs ce ridică greutăți. În brațe avea ceva lung, în formă de cilindru, ce aducea cu o conductă imensă de beton.

Nu-i mai povesti și restul lui Gus – adică felul în care creatura se cățără greoi până în dreptul apartamentului lui Gus, ridică în aer o labă enormă și strivi peretele clădirii cu conducta pe care o ținea în brațe, trecând prin cărămizi, mortar și ciment ca și cum ar fi lovit cu o bâtă un castel de nisip.

Distruge, striga hoarda. *Distruge, distruge.* Clădirea începu să se sfărâme, iar Diana nu mai putu privi. Se târî înapoi în clădire, tremurând, hotărând să nu-i spună nimic lui Gus. Ar fi mai fericit dacă ar crede în continuare că încă mai are camera intactă, așteptându-l.

– Crezi că ar trebui să verificăm dacă mai sunt afară creaturile? o întrebă Gus, întrerupându-i șirul gândurilor.

– Am verificat eu, spuse Diana. Am urcat eu până să te trezești tu să văd cum putem ajunge la autostradă.

Ursul uriaș plecase, împreună cu majoritatea insectelor de cristal, deși două încă mai împungeau în molozul rămas în locul unde se aflase casa lui Gus.

Ea nu mai văzuse nici un alt semn de viață între ei și autostradă.

EST, îi şopti vocea în minte. *IROSEŞTI TIMPUL.*

„Nu-ţi face griji, gândi ea. Orice ai fi, sunt pe drum."

MEXIC

Tigre era convins că va muri de foame până când Quetzie se hotărî, într-un târziu, să aterizeze. Zburaseră o zi întreagă şi noaptea următoare, însă ea refuză cu orice preţ să aterizeze în America de Sud, insistând că era „periculoooos" şi că oricum acolo nu avea să găsească nimic de mâncare. Era cât pe-aci să aţipească de câteva ori, fiind atât de confortabil în puful penelor lui Quetzie, dar tresărea şi se trezea de fiecare dată îngrozit că ar putea să alunece de pe spatele ei.

În sfârşit, în dimineaţa târzie din a doua zi de când îl răpise, Quetzie coborî într-o spirală pe o plajă, undeva prin America Centrală. Familia lui Tigre făcuse odată o călătorie la Cancun pentru un sfârşit de săptămână, astfel că acum credea că sunt în apropiere de acel loc, deşi jungla cu încrengătură ei impenetrabilă de liane şi copaci se întindea chiar de la marginea plajei.

„Aşa arăta pesemne continentul când au ajuns prima dată conchistadorii spanioli în Mexic, gândi Tigre. O sălbăticie neîmblânzită.

O lume complet nouă."

Se cutremură.

Să nu zăboveşti mult, mormăi Quetzie cu nervozitate. *Nuuuu-mi plaaaace zoooona asta. Pterodelfinii îşi petrec muuuuult timp în aceste ape troooopicale. Nişte bruuute ticăloaaaaase.* Scutură din cap repede, astfel că penele îi stăteau acum ţanţoşe şi zburlite, formând un halou.

– Voi fi rapid, promise Tigre, mişcându-şi grijuliu picioarele. Aproape că îşi reveniseră din goana aceea nebună din urmă cu două zile, însă acum se împleticea de foame. Nişte apă proaspătă şi nişte fructe, şi voi fi cel mai fericit tip de după apocalipsă.

Avea noroc; un fir de apă îl conduse de pe plajă într-o zonă mai puțin acoperită de vegetație, unde dădu peste o băltoacă cu apă destul de proaspătă pe care să o bea, un ciorchine de banane coapte și un alt fruct, pe care nu-l recunoștea, dar care arăta ca niște prune mari galbene cu gust de ananas. Înghiți cât putu de repede, știind că probabil în curând se va alege cu o durere de stomac, dar nu se putu opri.

Voia să plece de acolo cât mai rapid. Zgomotele din jurul lui erau tare neliniștitoare – țipete și croncănituri care ar fi putut fi făcute de păsări, însă în același timp, dat fiind ce a văzut în ultimele zile, ar fi putut la fel de bine să fie scoase de monștri cu dinți ascuțiți.

Tigre îngenunche să-și dea cu apă pe față, fiind cu ochii pe tufișurile din jurul lui. Nu-i trecuse prin cap să privească de cealaltă parte a băltoacei.

– Oau, rosti o voce ca din văzduh. Vreau numele tipului *tău*.

Tigre sări în sus și, pierzându-și echilibrul, mai că nu aterizâ în apă. Se strădui și se ridică în picioare pentru a vedea un tip stând vizavi de el, aproape ascuns de umbra copacilor de pe cealaltă parte a băltoacei. Un om! Un om în carne și oase, după două zile în care nu văzuse decât animale stranii. Tigre se simțea atât de ușurat încât aproape izbucni în lacrimi.

– Oh, slavă Domnului, rosti el în engleză, din moment ce și celălalt vorbise în această limbă. Am fost atât de confuz... nu am mai găsit pe nimeni. Am nevoie de ajutor, de un telefon... sau poate îmi poți spune tu ce s-a întâmplat? Eu... și se opri, băgând de seamă că străinul se bălăbănea ciudat în sus și în jos, ca și cum ar fi auzit în cap o orchestră de muzică calypso[1].

– Serios, omule, zise străinul cu o voce tremurată. Asta e, cum să zic, cea mai bună treabă din câte am văzut. Omule, nu arăți că ai avea o zi peste șaptesprezece ani.

Și-și legănă capul încet înainte și-napoi.

[1] Calypso – stil de muzică folk specifică regiunii Caraibelor (n.tr.)

– Am şaptesprezece ani, zise Tigre năucit.

– Sigur, omule, râse străinul. Iar eu sunt un zybrid. Nu eşti de pe aici, nu? Îi ştiu pe toţi şi n-a făcut unu' o treabă la fel de bună ca tine. N-ai fost pe la nimeni de prin zonă, nu? I-am încercat eu pe toţi, da' nici unu' n-a putut să facă una ca asta. Sunt, nu ştiu, omule, sunt năucit complet, m-ai dat pe spate.

– Nu sunt de pe aici, nu, zise Tigre rar. Ceva era în neregulă cu acest tip. Scuză-mă, dar nu sunt sigur ce se întâmplă.

– E în regulă, e în regulă, spuse celălalt, legănându-se.

Faţa îi alunecă în lumină pentru o clipă, iar apoi căzu din nou în umbră. Tigre miji ochii. Ce... ce nu era în regulă cu faţa lui?

– La noi vizitatorii sunt bine-veniţi, omule, zise străinul. Ne cam plictisim pe aici, ştii ce zic? Poţi să bagi în tine câtă *eliberează-mintea* vrei,. dar din când în când tot simţi nevoia să discuţi şi cu o persoană reală, în loc de caprele astea roz.

– Capre... roz? repetă Tigre.

– Vino la Petrecerea Centrală, spuse celălalt. Hei, frigem o lamă, şi-avem şi destulă *eliberează-mintea*. Şi poţi să stai în complexul lui Rudy, el a... a cam murit zilele trecute, frate, ce deprimant! Aşa că locul unde stătea el e liber şi nu s-ar supăra dacă ai sta acolo. Hai înapoi cu mine!

Străinul se aplecă în faţă, întinzând mâna peste băltoacă, iar Tigre făcu, fără să vrea, un pas înapoi. Faţa omului era brăzdată de mici cicatrice, având pielea portocalie şi foarte întinsă. Ochii erau mari şi luceau, de parcă i-ar fi ieşit din orbite şi ar fi stat prea mult cu ei bulbucaţi. Rânjetul larg semăna cu cel al unui răufăcător din desene animate, iar părul îi era ca un acoperiş de paie, ca şi când fibre sintetice castanii i-ar fi fost plantate pe creştet aşa cum plantezi un gazon, firele având vârfurile arse. Trupul arăta ca nişte saci de făină umpluţi cu baloane care se dezumflau încet. Era îngrozitor.

Tigre nu ştia ce să facă. Numai el putea păţi ca singurul om pe care îl văzuse de zile întregi să fie un lunatic ciudat. Dacă mintea în legătură cu Petrecerea Centrală? Ce era *eliberează-mintea?* Şi

spusese cumva că un individ tocmai murise? Tigre se trezi că vrea să fugă înapoi la Quetzie.

„Tipic pentru Tigre, gândi el, aleg compania animalelor în loc de a oamenilor." Aproape ca o și auzea pe Vicky cum îi spunea asta zeflemitor.

Ei bine, dacă trebuia să se ducă cu acel tip ca să-i arate că se înșală, atunci așa va face. Plus că a zis ceva în legătură cu a frige o lamă. Tigre simți că e în stare să omoare una cu mâinile goale dacă așa ar putea face rost de niște carne.

– Bine, vin cu tine, zise Tigre. Trebuie doar să mă întorc ca să-mi anunț prietenul unde merg.

– Prieten, ha? zise străinul. Dacă e doctorul tău atunci vreau să-l întâlnesc.

– Doc... doctorul meu? zise Tigre. Nu, Quetzie e doar un prieten.

Se întoarse, îndreptându-se către plajă, iar străinul îl urmări, călcând apăsat prin apă, împroșcând-o în toate direcțiile, ca și când nici nu ar fi observat că se udă.

– Bine, bine, zise omul, legănându-și capul și rânjind ca un nebun. Ține-l tu secret cât vrei. Da' să știi că pot fi foarte convingător când îmi propun. Vei da pe gușă totu' mai devreme sau mai târziu.

– Apropo, eu sunt Tigre, zise Tigre, încercând să aducă discuția pe un făgaș mai plăcut.

– Numele este Honking Buffalo[1], zise străinul. Dar poți să-mi spui Honk.

Tigre se holbă la el, întrebându-se dacă trebuia oare să râdă. Dar Honk continua să-și legene capul cu aceeași expresie pierdută; cu siguranță nu glumea. Cutreierară prin pădure în liniște, până ajunseră la plajă.

– E atâta liniște, zise Tigre când păși pe nisip. Tot mă aștept să aud deasupra capului trecând cel puțin avioanele.

[1] Honking Buffalo – Bivolul care grohăie (în limba engleză în orig.)

– Ce vorbești, omule? întrebă Honk. Știi doar că toată tehnica a fost rasă de pe fața Pământului în Marea Extincție din anul patruzeci. Avem rețeaua automatizată acum care transportă electricitatea și apa pentru cei care sunt prea în vârstă pentru a și le procura singuri, dar rețeaua e creată de așa natură încât nu poate căpăta inteligență artificială sau fi transformată pentru alte scopuri. Gata cu computerele sau cu deștepții care s-au jucat cu virușii și cu chip-urile, ha-ha...

Vocea lui Honk se stinse într-un mormăit și începu să lovească cu piciorul în nisip.

Tigre îl privi chiorâș, încurcat, dar nu foarte sigur dacă să continue șirul întrebărilor pe această temă.

– Anul patruzeci? zise el cu precauție. Și... acum în ce an suntem?

– Cine știe, frate? zise Honk, rânjind voios. Trăim clipa, știi? Dacă ar trebui să ne gândim cât timp s-a scurs, ar trebui atunci să ne gândim și la noi fiind, știi, atât de bătrâni, lucru care este complet contrar cu filosofia noastră Forever Young[1].

– Forever Young e o filosofie? zise Tigre. Credeam că e un cântec.

– De fapt, e o persoană. Forever a întemeiat această comunitate. Nu-mi vine să cred că nu știai asta. Trebuie totuși să fii un adept al acestei filosofii, altfel nu ai arăta atât de tânăr. Omule, vreau mai mult ca orice să-ți știu secretul! Mănânci ceva anume? Somon, nu-i așa? Toată lumea spune că, dacă mănânci somon, scapi de riduri, frate, da' e mult prea scârbos și roz pentru mine.

Tiger, băiatule, îi răsări în minte vocea lui Quetzie. Privi în largul mării și zări o sclipire verde de pene lucitoare care spărgeau valurile la câțiva metri depărtare de mal. *Cine e acolo lângă tine?* răsună îngrijorată vocea ei.

Tigre își duse palmele la gură în formă de pâlnie și țipă cât îl țineau plămânii:

– E în regulă, Quetzie, e om ca și mine!

[1] Forever Young – de-a pururi tânăr (în limba engleză în orig.)

Honk își împreună mâinile la ceafă și privi uimit în jur, însă nu păru să-l observe pe neoquetzal. Tigre nici măcar nu era sigur că omul se uita după ceva anume, ci mai degrabă aștepta să-i zboare ceva prin câmpul vizual.

Sunt muuult prea frumoaaaaasă ca să fiu văzută de un om obișnuit, murmură Quetzie. *Tu ai fost binecuvântat, dar nu mă pot arăta acestei simple creaturi. Descotorosește-te de el ca să ne putem vedea de drum.*

– Să mă descotorosesc de el? țipă Tigre. Dar asta căutam, îți amintești? Alți oameni.

Dar nuuu aceștiaaa.

– De ce? strigă Tigre. Ce nu e în regulă cu ei?

Îl privi pe Honk, care acum se învârtea pe loc, cu ochii pironiți asupra mâinilor pe care le ținea întinse în fața lui. Nu părea să-i pese că Tigre purta o conversație de unul singur cu oceanul.

Nu sunt în regulă, zise Quetzie. *Cei din nord cât de cât încă mai vorbesc cu ceva sens. Aceștia, deloc.*

Și Tigre simțea că ceva nu era în ordine cu acest loc. Nu ăsta era locul unde vocea din mintea lui îi spusese să se ducă.

Acest lucru în sine era suficient pentru a-l determina să rămână și să investigheze, însă mai mult decât orice vinovată de asta era imaginea lui Vicky râzând batjocoritor: „În sfârșit, găsești un om, și ce faci? Fugi!"

Chiar și acum ideea de oameni îl neliniștea. Însă nu-și putea permite să se lase pradă fobiilor lui, mai ales că avea nevoie de orice informație, mâncare, un duș, dacă era posibil, și chiar un schimb de haine.

– Mă voi duce doar să văd, bine? îi strigă lui Quetzie. Mă voi întoarce repede. Mă aștepți?

Ea scoase un sunet ca și cum o mulțime de baloane mari și grase s-ar fi înălțat în capul lui.

Biiiine. Ai cinci ooore. După aceea va trebui să pleeec mai departe.

Îi mulțumi făcându-i semn cu mâna și se întoarse spre Honk, care își mijise ochii privind orizontul.

– Scuze pentru asta, zise Tigre.

– Scuze pentru ce? întrebă Honk. Ia zi-mi, omule, cumva marginea cerului ți se pare ondulată?

Tigre se uită în direcția indicată de Honk, adică acolo unde cerul se contopea cu valurile oceanului.

– Ummm, sigur, Honk.

– Ești gata să mergem? îi zâmbi fericit Honk. Petrecerea Centrală va sări în sus în această seară! Va fi apocaliptic. Stai să-i cunoști și pe ceilalți. Forever te va îndrăgi, omule. Ești cel mai bun exemplu al filosofiei noastre. Dacă televiziunea ar mai fi existat, cu siguranță te-am fi pus în reclamele noastre.

– Nu mai există televiziune? zise Tigre, simțind că leșină. Nu din cauză că nu s-ar mai difuza *Lege și Ordine,* ci pentru că o lume fără televiziune e o lume în care s-a întâmplat cu adevărat ceva rău, la nivel global.

– Nu-ți face griji omule, îi spuse Honk, bătându-l pe umăr. Lovitura fu surprinzător de firavă, ca și cum ar fi fost atins cu o felie de pizza. Aici ne distrăm singuri.

Fornăind și gâgâind în același timp, porni de-a lungul plajei, cu același mers legănat haios.

Tigre privi oceanul, regretându-și decizia. Se va întoarce curând, iar atunci el și Quetzie vor putea să-și continue călătoria.

Însă mai întâi trebuia să vadă ce era cu acea Petrecere Centrală.

New York

Kali își dădu repede seama că oamenii în vârstă ieșeau pe stradă doar noaptea, și chiar și atunci mergeau mai mult prin zonele întunecate. Spera ca astfel să-i poată evita mai ușor, din moment ce ei nu știau unde se afla ea. În cea de-a doua zi de când găsise

New Yorkul pustiu, în timp ce ei se ascundeau în subteran, Kali se îndreptă către centrul orașului și-și găsi un nou apartament. Fu atentă să nu lase nici o urmă și alese o clădire mai frumoasă – până la urmă, dacă tot avea întreg orașul la dispoziția ei, putea măcar să stea într-o zonă în care nu și-ar permite în mod normal. Chiar și în cartierele mai dichisite nu întâmpină dificultăți în a găsi un apartament neîncuiat.

Îi era greu să înțeleagă de ce era atât de ostilă față de acei oameni care șopteau. Păreau inocenți, cu excepția Generalului Pepper, și totuși de fiecare dată când îi vedea se simțea vinovată și în defensivă. Nu se putea aduna ca să stea de vorbă cu ei și, deși voia niște răspunsuri, nu avea încredere în explicațiile pe care Generalul Pepper i le-ar fi dat.

Își petrecu restul celei de-a doua zi căutând provizii în magazine, adunând grămezi de conserve cu mâncare încă bună sau alegând haine de firmă pe care în mod normal nu și le-ar fi permis și de care ar fi râs, haine care nu se dovediră a fi la fel de șic sau stilate precum sperase – se pare că simțul modei dispăruse odată cu oamenii. Totul era acoperit de praf, însă câteva mașini de spălat din clădirea de vizavi încă mai funcționau și reuși chiar să găsească vreo câteva fise într-o casă de marcat distrusă.

Mâna o durea de fiecare dată când o mișca și se gândea chiar să meargă la un spital să găsească bandaje adevărate și niște medicamente. Însă primul spital peste care dăduse răspândea o duhoare bolnăvicioasă și putredă, iar ceva îi spunea că nu vrea să descopere cauza. Până va ajunge acasă însă va trebui să se mulțumească cu Advilul furat și cu fâșiile rupte din haine, pe care și le putea bandaja strâns în jurul brațului.

Merse, de asemenea, până în apropierea Podului George Washington, însă nu se apropie de creaturile insecte de acolo, parțial și din cauză că vocea din capul ei insista să se ducă într-acolo. Le privi pentru o vreme, dar nu păreau a se clinti din acel loc sau măcar a comunica între ele.

Descoperi şi că alte santinele de cristal, care arătau la fel de neplăcut, se postaseră la intrările în tunelele Lincoln and Holland.

Cel mai ciudat i se păru nu doar că nu găsea nici un telefon care să funcţioneze, ci că *nu găsea* nici un computer pentru a-şi verifica e-mailul sau a intra pe internet – nici macar în bibliotecile sau în birourile în care intrase. Nu putea înţelege. NU ar fi trebuit să fie computere peste tot? Unde dispăruseră? De ce odată cu oamenii ar dispărea şi computerele? Oamenii depindeau de computere; lumea practic nu putea exista fără ele.

Ei bine, poate asta nu se putea numi chiar „existenţă".

Către sfârşitul zilei începu să se înfurie. Trebuia să ajungă în Brooklyn. Trebuia să-şi găsească mama şi surorile. Nu ar fi părăsit oraşul fără ea. Nu ar fi *putut* să părăsească oraşul fără ea – mama ei nu mai putea face nimic fără ajutorul lui Kali de când murise Bill. Aşa că ea trebuia să ajungă acasă să vadă dacă sunt bine.

Şi, dacă într-adevăr tunelele de la metrou nu erau periculoase, cum spuseseră acei oameni nebuni, poate ar putea ajunge acasă pe acolo.

Alese staţia First Avenue a metroului L, ştiind că tunelul de acolo duce direct în Williamsburg, Brooklyn. I-au trebuit aproape douăzeci de minute pentru a se hotărî să coboare treptele de la metrou; apa se retrăsese, însă ele erau încă umede, ca şi când fuseseră spălate de ocean de curând, astfel că ea începu să-şi imagineze cum valuri uriaşe se ridicau din senin, măturând totul în cale şi trăgând-o în adâncurile întunecate.

Când într-un târziu îşi făcu destul curaj să coboare scările, descoperi că poarta de jos fusese închisă şi legată cu lanţuri, dar cineva – probabil unul dintre stăpânii subteranului – rupsese lanţurile şi le lăsase acolo să atârne.

Kali se strecură înăuntru cu grijă, ţinând bine de poartă ca să nu scârţâie. Dincolo de ea erau barele de trecere, încă un set de scări şi apoi beznă. În această staţie toate becurile erau sparte, noroc că se gândise să ia cu ea o lanternă. O aprinse şi se avântă

înainte, escaladând portițele și încercând să atenueze clipocitul pe care-l făceau cizmele sale când pășea prin stratul subțire de noroi și apă de pe trepte.

Șinele erau ascunse de un râu de întuneric, un fir sinistru de apă curgând lent chiar dedesubtul marginii peronului iluminat de raza firavă de la lanterna ei.

Kali îndreptă lumina lanternei către adâncurile tunelului, spre Brooklyn – nimic – apoi către cealaltă parte a sa, spre Manhattan. Era cât pe-aci să facă un atac de cord când lumina dezvălui în acel întuneric o siluetă. Un metrou – un tren L – staționa chiar la marginea tunelului, pe jumătate scufundat în apă, placid și lugubru, ca și când ar fi așteptat ceva. Era ca și cum ar fi văzut cum se ridică o stafie din apele oceanului. Își acoperi lanterna și închise ochii, inspirând adânc. „E în regulă. Calmează-te." Putea să-și păstreze calmul.

Cling-clang.

Făcu ochii mari.

Cling-clang.

Bezna sufocantă, sunetele rău prevestitoare ale apei și gândul unei eventuale confruntări cu Generalul Pepper aici în subteran erau prea mult pentru ea. Fugi înapoi pe scări cât putu de repede.

Mai târziu în acea seară, în timp ce soarele apunea, iar ea se întorcea la apartament pentru a-i evita pe cei bătrâni, îi veni o idee care, după ea, era singura idee sclipitoare din ultimele zile. Un mod de a-i dovedi generalului că se înșală, spera ea.

Se opri la băcănia de la colțul clădirii unde stătea acum. Da, sigur, iată-le, într-o grămadă, chiar înăuntru – cum de nu s-a gândit la asta mai devreme? Pentru că nu citea ziarele, nu obișnuia deloc să citească ziare; afla știrile de pe internet sau de la mama ei. Conceptul de ziar era învechit, iar ziarele o făceau să se simtă penibil, plus că se și murdărea pe mâini de la cerneală și hârtia nu era deloc plăcută la pipăit. Ca să nu mai spunem că nu credea deloc că sunt „obiective", nu în acea eră.

Dacă cumva *trecuse* într-adevăr multă vreme, cum credea Generalul Pepper, atunci poate că data ziarelor ar oferi vreun indiciu. Dacă nu, atunci ea avea dreptate și toate vor data de acum două zile, când dispăruse toată lumea.

Nu era promițător deloc faptul că hârtia era galbenă, iar scrisul pălise. De asemenea, foile păreau mult mai subțiri decât de obicei și aveau o înfățișare destul de vetustă. Apucă primul ziar din grămadă, iar acesta foșni ca un roi de molii.

Se uită la dată.

Se mai uită încă o dată.

Verifică și celelalte ziare din grămadă. Nu era o greșeală.

Apoi citi titlurile.

Merse acasă, cu o frică teribilă în suflet, și se urcă în pat. Nici măcar pterodactilii strălucitori din sticlă nu o mai văzură preț de două zile.

Pe drum în Nevada

– Diana?

Ea nu răspunse. Gus își luă privirea de la drum pentru a se uita la ea și observă că dormea, ghemuită în scaun, cu mâna sprijinită în geam și cu un zâmbet firav întipărit pe față. Oare chiar putea cineva să doarmă și să zâmbească în același timp? Părea a fi un lucru pe care îl vezi numai în filme. Se gândi pentru o clipă la cât de ciudat era totul – doar în decursul a două zile se întâlnise cu fata pe care o plăcea atât de tare, descoperise că era o celebritate mai mare decât bănuia, iar apoi se trezise aruncat înainte în viitor, într-o lume apocaliptică, unde traversa țara alături de ea. Nu era sigur că putea numi asta „noroc", dar nici nu putea fi pe deplin nefericit; atâta doar să-l găsească pe Andrew cât mai repede.

Nu voia să o trezească, însă condusese aproape toată noaptea, iar dacă nu se odihnea cât mai curând, ar putea face vreun accident.

Plus că tornada violentă dinlăuntrul lui, în loc să se domolească, lua proporții, inundându-i stomacul și pieptul.

– Diana?

Întinse mâna, ezitând, și îi atinse umărul.

Ea se trezi instantaneu, tresărind și trăgându-se înapoi cu un chip îngrijorat.

– Gata. Pe scenă. Ce... cine... oh! Clipi de câteva ori, uitându-se la el, la mașină și la bezna de afară. Oh!

– Scuze, cred că am nevoie să opresc puțin și să... dorm. Doar puțin.

Ea căscă și se întinse, făcând să scârțâie costumul de piele de pe dedesubtul cămășii de la el.

– Sigur. Se întoarse să se uite prin geamul din spate al mașinii. Nici urmă de acei monștri ciudați, nu? De cât timp mergem?

– Aș zice opt ore, dar mi s-a stricat ceasul, iar cel de la mașină nu e potrivit. Cu siguranță însă ne-am îndepărtat destul de mult de Los Angeles. Cred că suntem aproape de celălalt capăt al Nevadei, deși multe dintre indicatoare sunt căzute ori s-au șters, așa că nu pot spune cu siguranță.

Gus nu întâlnise lumini pe drum, așa că nu putuse deslușî nimic în afara conului de lumină produs de farurile mașinii. Autostrada asta traversa o regiune cam pustie a Nevadei, însă el sperase să găsească semne de civilizație.

– Atunci e probabil îngrozitor de devreme. Da, trebuie neapărat să dormi. Apoi ezită. Ai... ai văzut... vreo urmă de oameni?

Gus clătină din cap. Nu mai era nici o altă mașină pe drum. Acum se aflau pe autostradă, însă chiar și refugiile și benzinăriile întâlnite pe drum erau închise, iar luminile erau stinse, ca și când ar fi fost părăsite de ceva vreme.

– Bine, suspină ea. Poate vom da peste vreun hotel unde să putem înnopta. Și putem căuta benzină mâine-dimineață la prima oră.

– Putem lăsa banii pe tejghea, sugeră el. Am nişte bani în portofel. Vreau să spun că... nu mă simt bine luând pur şi simplu lucrurile.

– Ştiu, nici eu. Poate ar fi o idee mai bună să scriem tot, să ţinem socoteala tuturor lucrurilor pe care le luăm, pentru ca mai apoi să pot trimite cecuri. Ştii, ca să ne păstrăm banii acum.

Gus înţelese mesajul nerostit – ea avea bani de rezervă, iar el, nu –, dar chiar nu o putea contrazice aici.

– Mi se pare corect. Voi trage pe dreapta când văd ceva.

– Bine.

Se ghemui înapoi în scaunul de la maşină, îşi înfăşură braţele în jurul picioarelor şi privi afară pe fereastră.

Drumul se derula rapid, întunecat şi neprimitor, fără urmă de vreo lumină cât vedeau cu ochii. Gus se întreba cât de adânc în interiorul ţării fugiseră oamenii şi cât de curând vor întâlni pe cineva.

– Uite acolo unul, zise Diana, arătând cu degetul.

Un indicator de un galben intens se ivi din beznă chiar în faţa lor, luminat de farurile maşinii. Gus trecu pe banda de ieşire – semnalizând din obişnuinţă, deşi îşi dădu seama că era stupid – şi o luă pe drumul care ducea în parcarea motelului.

– Crezi că vom găsi camere libere? glumi cu nervozitate Diana în timp ce parcau maşina.

Locul arăta modest; Gus se trezi întrebându-se din nou oare ce credea „Venus" despre împrejurimile sărăcăcioase, însă ea se comportă ca şi cum nici măcar nu ar fi observat.

Diana deschise drumul către hol.

– E cineva aici? strigă ea.

Locul era în beznă şi acoperit de praf şi arăta de parcă ar fi fost părăsit de secole. Tejgheaua era goală, şi uşa din spate ce ducea către restul clădirii era încuiată.

– Bleah, zise ea, strâmbându-se. Pun pariu că nu servesc mic dejun continental.

– Pari straniu de încântată de situația asta cu sfârșitul lumii, remarcă Gus.

Încercă să zâmbească, însă simți un junghi în piept care îl obligă să-și tragă sufletul. Diana nu observă.

– Cred că mă simt mai bine după acel pui de somn. Și, oricum, nu ajungem nicăieri cu o atitudine pesimistă. Eu zic să privim partea bună a lucrurilor: cel puțin această întreagă anihilare a speciei umane îmi dă posibilitatea de a mă plimba nestingherită prin țară, fără a fi asaltată de fani. Ea îi observă expresia și-și dădu ochii peste cap: *Glumesc*, Gus!

El se întrebă dacă nu cumva ar găsi spusele ei mai amuzante dacă nu și-ar simți pieptul ca și când raci nervoși cu târnăcoape ar încerca să i-l spargă.

Diana sări sus pe tejghea și alunecă pe partea cealaltă, lăsând o urmă în stratul de praf. În stânga ei se afla un perete plin cu cârlige de care atârnau chei. Le privi și ridică din umeri.

– Cred că putem lua câteva și încerca apoi camerele până găsim una care ne place, nu?

Gus încuviință, înghițind în sec și cu inima bătându-i mai tare. „Nici măcar nu te gândi că vei sta singur cu ea într-o cameră de hotel sau la faptul că sunteți singurii supraviețuitori de pe Terra. Nu e nimic romantic în sfârșitul lumii. Încetează să te mai gândești la asta chiar acum."

– Gus? Diana se uita la el încurcată. Hai!

Evitară liftul și o luară pe scări, pășind încet pe holuri, și încercară diferite uși. Prima cameră în care intrară era un dezastru: așternuturi rupte, perne sfâșiate și aruncate prin cameră; televizorul era răsturnat și făcut bucăți, iar becurile erau sparte; păreau urmările unui uriaș acces de furie.

Următoarea cameră era ordonată și îngrijită sub stratul de praf. Chiar în centru se afla un imens pat nupțial. Diana și Gus roșiră amândoi la vederea lui.

– Cred că putem găsi o cameră mai bună, spuse ea în grabă și închise ușa.

Câteva uși mai încolo găsiră o cameră care părea mai puțin prăfuită decât celelalte. Spre ușurarea lor, aceasta avea două paturi.

– Grozav, zise Diana.

– Da, spuse Gus.

– E perfectă, adăugă ea.

– Sigur, zise Gus.

Amândoi rămaseră tăcuți o clipă în pragul ușii.

– Mă duc să văd dacă găsesc așternuturi curate în vreun dulap, zise Diana, cât timp tu, hmm, te speli sau faci ce vrei.

Se dădu înapoi și plecă pe hol.

Gus își lăsă jos bagajul și privi împrejur. Se avântă în baia cu lumină slabă fluorescentă și șterse o bucată din oglinda prăfuită cu un prosop. Arăta ostenit. Ochelarii îi erau strâmbi, iar părul îi stătea ridicat în toate direcțiile. De asemenea, parea și mai bătrân, ca și cum s-ar fi maturizat în această ultimă zi și jumătate, deși nu se simțea în nici un caz mai matur decât înainte. De fapt, încă se simțea rău, ca și cum ceva ar fi clocotit înlăuntrul lui. Își dădu cu apă pe față, însă se simțea prea extenuat să continue.

Când Diana se întoarse, el dormea deja dus într-unul din paturi.

Fata închise ușa încet în urma ei și-și așeză pe masă „achizițiile" – lucruri pe care reușise să le găsească în dulapurile cu așternuturi și în farmacia aproape goală de la parter. Gus nu tresări nici măcar când ea scăpă pe jos din greșeală periuțele de dinți. Ezită la început, dar apoi îi ridică rucsacul și-l puse pe patul ei. Cu siguranță, nu se va supăra dacă împrumută și ea ceva în care să doarmă. Poate că mâine vor putea opri undeva ca să-și găsească și ea niște haine. Însă până atunci va trebui să se mulțumească cu unul dintre tricourile lui foarte mari (cu titlul unui film de science fiction de care ea nu auzise).

Diana îl privi o vreme pe Gus cum doarme. Fără ochelari arăta complet străin, iar neastâmpărul dat de timidatea sa fusese acum domolit și învăluit în liniște. „Mi-e complet străin, își reaminti ea. Nu știu nimic despre el." Cu excepția faptului că părea nepericulos și de încredere și era singurul lucru cât de cât familiar în toată acea mare de confuzie.

Dar era ridicol. Doug ar fi îngrozit de această prietenie cu un fan oarecare. Să stea în hotel cu cineva pe care tocmai l-a întâlnit. Ce povești ar mai scrie și tabloidele! Aproape că îi putea auzi țipetele ascuțite certând-o din cauza asta, așa că se întinse în pat și-și îngropă fața într-una dintre perne pentru a-și opri gândurile.

Poate lucrurile o să capete mai mult sens mâine-dimineață.

Poate se va trezi și toate lucrurile vor fi revenit la normal.

MEXIC

Dacă mâine ar veni apocalipsa, câțiva oameni ar încerca să se împotrivească. Alții ar plânge. Alții s-ar întinde pe jos și ar renunța pur și simplu.

Iar alții ar petrece.

Se pare, descoperi Tigre, că aceștia din urmă ar fi în Mexic.

Tigre îl urmă pe Honk și trecu o dună de nisip, iar după aceasta în fața lor se ivi cea mai ciudată și totodată cea mai normală priveliște pe care o văzuse de când fugise de la școală, de acum două zile.

De-a lungul plajei, înfloriseră umbrele colorate intens, care îi aminteau de sticluțele cu pastile aliniate în dulăpiorul de la baie al mamei lui. Mai în spate, aproape de linia copacilor, se afla un complex uriaș de odihnă, cu ferestre ce reflectau imaginea mării și piscine verzi-albăstrui de forme ciudate.

Și toți cei de acolo erau oameni – stând întinși sub umbrele, jucându-se în valuri, stând pe marginea piscinelor, fumând. La o

primă vedere, părea o zi normală la o staţiune oarecare de odihnă de la mare.

Asta până te uitai mai atent la oameni.

Ca şi în cazul lui Honk, ceva era în neregulă cu ei. Pielea le era groasă şi tare, portocalie, întinsă şi presată şi cojită într-o mie de feluri. Ochii erau un pic cam prea mari, iar părul le era cam prea blond.

Pe măsură ce Tigre şi Honk alunecau prin nisip pe peretele dunei, câteva perechi de ochi se întoarseră către ei, apoi altele şi altele. Când ajunseră la marginea zonei cu umbrele, un mic grup se adunase şi se holba acum la ei.

– Fantastică treabă! rosti o femeie cu nişte buze pufoase gigantice. De unde *vii?*

Se întinse şi îi dădu lui Gus un ghiont în braţ, apoi fluieră sau încercă să fluiere până ce buzele i se puseră în cale.

– Chemaţi-l pe Forever! zise Honk, radiind de fericire. Avem un nou adept.

– Uimitor, spuse unul dintre bărbaţi, al cărui păr era lung, aţos şi roşcovan.

Se grăbi către complex.

– Şi nişte *eliberează-mintea* pentru al nostru oaspete! zbieră Honk după el. Să fie de calitate! Se întoarse către Tigre şi rânji. Hei, am făcut o rimă. Hai, relaxează-te, alege-ţi un scaun, ai de unde, vorba aia, că Rudy, Zappi şi Pink au încasat-o luna asta şi nimeni nu a vrut scaunele lor. Îl conduse către un şezlong de sub o umbrelă cu dungi albe şi verzi.

– Cine sunteţi? întrebă Tigre. Ce e locul ăsta?

– Noi suntem cei pe care îi căutai, omule, zise Honk. Aici e lăcaşul sfânt al adepţilor filosofiei noastre. Aici trăieşte marele pooh-bah, unde există „eliberează-mintea" şi unde sunt instruiţi toţi doctorii. Doctorul tău pesemne că a trecut pe la noi la un moment dat. El te-a trimis aici? De unde vii?

– Santiago, zise Tigre. E în Chile.

Privirile stăruitoare ale mulțimii indicau de la neîncredere până la ostilitate.

– Huoooo, zise un bărbat costeliv cu un nas ca al lui Michael Jackson. Nu e ca lumea să ne minți, prietene! Asta e o comunitate cu principii morale.

– Dar nu mint, protestă Tigre. M-am trezit acum câteva zile și toată lumea dispăruse. Nu am nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă.

– Ahhhhh, ziseră în același timp mai mulți dintre ei, dând din cap ca și cum spusele lui le-ar fi sunat familiar.

– Mda, zise Honk, clătinându-și capul. Și eu am avut niște experiențe destul de urâte de la eliberează-mintea. E ca și cum ar dispărea întreaga lume, omule. De fapt ăsta-i și scopul, nu? Ai nevoie de o marfă de calitate mai bună; asta nu se joacă chiar atât cu mintea ta.

– Nu are rost să ne omorâm între noi, zise Buze-Pufoase. Din moment ce suntem și ultima generație.

– Skate, zise o voce plăcută ca de bunicuță, dar care trimise fiori pe șira spinării lui Gus. Știi doar că nu vorbim despre asta.

Tigre se învârti cu șezlongul și zări o femeie care apăruse în spatele lui, îmbrăcată din cap până-n picioare în veșminte de albastrul cerului ce se asortau cu ochii ei senini. Avea părul castaniu-închis și tuns scurt, iar pielea îi era puțin mai palidă decât a celorlalți. Arăta aproape normal, cu excepția faptului că avea pielea feței extrem de fină și lipsită de expresie. În spatele ei un bărbat îi ținea un parasolar alb imens deasupra capului.

– Iertare, Forever, rostiră buzele lui Puffy, care căzu în genunchi tresărind. Eu, rea.

Privirea lui Forever se îndreptă către Tigre, zâmbindu-i fără să-și dezvelească dinții, abia mișcându-și colțurile gurii. Tigre își dădu seama dintr-odată stânjenit că poartă aceleași haine de două zile. Probabil că duhnea îngrozitor.

– Deci acesta e oaspetele nostru. Văd acum de ce toată lumea e atât de agitată.

– Îl vrem pe doctorul lui! zise tipul cu nasul ca al lui Michael Jackson. Oricine ar fi şi oriunde ar lucra, ar trebui să-l aducem aici!

– Poate vizitatorul nostru poate fi convins să ne împărtăşească secretul său, zise Forever. Vino înăuntru pentru nişte răcoritoare.

Îşi îndreptă braţul cu o mişcare amplă şi lentă către complex, apoi se întoarse şi începu să lunece uşor către complex fără să aştepte să vadă dacă o va urma.

Tigre se uită la Honk, care rânji şi se legănă de câteva ori.

– Ştiam eu că o să te placă, omule! Hai!

Clădirea în care stătea Forever se afla cel mai aproape de plajă, cu o priveliştе minunată a sclipitorului Golf Mexic ce putea fi zărită printr-o fereastră înaltă. Când intrară, Tigre observă că ea stătea în colţurile îndepărtate ale camerei, evitând razele soarelui, iar pe el şi Honk îi plasă pe o canapea joasă albă, unde îi putea privi pe îndelete, fără ca soarele să-i intre în ochi. Tigre se aşeză încet, dorindu-şi ca blugii săi să nu-i miroasă atât de îngrozitor a peşte sau să nu fie atât de murdari de la sarea din mare.

Forever se aşeză delicat pe o minge mare de exerciţii din cauciuc. Stătea cu spatele perfect drept şi capul ridicat, holbându-se la ei. Tigre era oarecum agitat din cauza privirii ei inexpresive. Nu-i putea intui deloc sentimentele; ar fi putut fi extaziată, furioasă, uneltitoare, plictisită sau disperată, însă nimic de pe faţa ei nu trăda vreuna dintre aceste stări.

Honk începuse să se agite din clipa în care se aşeză pe canapea, holbându-se nerăbdător la uşă.

– S-a întâmplat ceva, Honk? întrebă Forever, rămânând cu ochii aţintiţi la Tigre.

– Nu, doamnă, dar tocmai aţi zis ceva de nişte băuturi răcoritoare, nu?

Forever își înclină ușor capul și o femeie cu un tatuaj încreștit cu caractere chinezești apăru printr-o perdea de mărgelușe, cărând o tavă cu băuturi și frigărui din carne.

– Desigur. Sper că vă veți servi și dumneavoastră, domnule...?

– Montenegro, zise Tigre. Vă rog, spuneți-mi Tigre.

– Ha! zbieră Honk, ca și cum ar fi uitat că Tigre se mai prezentase o dată pe plajă, mai devreme. Ce nume haios, omule!

Tigre zise reținut:

– Înseamnă „tigru" în spaniolă. E o poreclă.

Claudia îi spusese așa prima din cauza pisicilor sălbatice din cartierul lor care pur și simplu îl adorau. Doar ce ieșea din casă și toate pisicile fugeau spre el, torcând și tăvălindu-se la picioarele lui. Tigre se consideră în schimb norocos, fiindcă la cum își știa sora, ar fi fost mari șanse ca ea să aleagă „mâncare-pentru-pisici" ca poreclă, și nu „tigre". Dar se hotărî să nu intre prea mult în detalii. Luă câteva frigărui și descoperi că friptura avea o aromă ciudată de ierburi afumate, dar era prea flămând ca să-i pese.

– Asta e „eliberează-mintea" în stare lichidă, zise Honk, înșfăcând un pahar. O să-ți placă la nebunie, omule! Îți ascute mintea, știi? Te menține conectat la *univers*. Forever are de cea mai bună calitate.

Tigre simți cum alcoolul se ridică în valuri de pe tavă.

– Mersi, zise Tigre, dar eu nu beau.

Femeia care servea se întoarse către el și rămase uimită. Honk rămase și el cu gura căscată. Până și sprâncenele lui Forever tresăriră puțin.

– De ce? întrebă Forever.

– Păi, în primul rând, sunt încă minor, zise Tigre.

Honk izbucni în râs.

– Ho, ho, ho. Asta a fost bună, omule! Joci bine teatru! Place!

Forever se holba pur și simplu la el. Tigre se foia, jenat.

– Nella, zise Forever, te rog du-l pe Honk în pivnița mea și lasă-l să-și aleagă o sticlă de acolo.

– Bestial! zise Honk, sărind în picioare. Mersi foarte mult, Forever. Eşti foarte drăguţă. Hei, frate, ne vedem mai târziu. Petrecem la noapte pe plajă, omule! Facem un foc mare în aer liber! O să fie grozav! Bestial! Teribil!

Şi pe măsură ce vocea i se pierdea în josul holului, el continua să înşire sinonime pentru „grozav"!

Tigre se trezi singur cu Forever şi, acum că Honk nu mai era aici ca să facă atmosferă, simţi cum se scufunda în moliciunea învăluitoare a canapelei.

– Uite, zise Forever, aplecându-se şi clătinându-i un pahar prin faţă. Ia-l pe al meu. E doar limonadă.

– Serios? Tigre îl mirosi şi ea părea într-adevăr că spune adevărul. Tu de ce nu bei – şi făcu un semn către băuturile alcoolice, nesigur pe numele de „eliberează-mintea".

– Alcoolul şi drogurile fac rău tenului, zise ea. Ca să nu mai vorbim de ce le fac organelor interne. Te îmbătrânesc mai repede decât orice altceva. Am încercat să le spun asta iniţial nerozilor ăstora, dar nu m-a crezut nici unul sau, cel puţin, nimeni nu voia să renunţe la singurul lucru care îi făcea să uite, iar acum e prea târziu pentru ei ca să se lase oricum. Şi cu lumina soarelui e aceeaşi poveste. Şi făcu un gest lent către fereastră. Tigre sorbi puţin din limonadă, care era dulce şi mentolată. Determină apariţia ridurilor şi a cancerului de piele şi a altor semne de îmbătrânire. Dar ce poţi să convingi „ultima generaţie" să nu mai stea în soare? Nici unul nu e cumpătat. Dar sunt sigură ca ştii toate astea.

Tigre clătină din cap.

– Nu, doamnă. Când aceasta nu reacţionă, el adăugă: Dar îmi par sfaturi bune!

Ea îşi împreună mâinile şi le aşeză în poală, privindu-l cum bea din limonadă. Femeia îi amintea lui Tigre de un şarpe mic de grădină pe care clinica îl salvase de pe veranda cuiva în urmă cu doi ani. Spre deosebire de atitudinea prietenoasă a câinilor şi pisicilor pe care îi salvau în fiecare zi, şarpele ăsta era rece, tăcut

și enigmatic și nu făcea decât să se holbeze la ei prin geamul terariului, parcă urzind ceva.

Forever se aplecă în față.

– Tigre, de ce crezi ca arăt așa de tânără, iar ceilalți nu?

– Să fiu sincer, n-am nici cea mai vagă idee ce au pățit oamenii ăștia, zise Tigre. Nu vreau să fiu nepoliticos, dar mie mi se par puțin cam săriți de pe fix.

– Da. Și în ochi îi apăru o licărire. Sunt adepții imperfecți ai filosofiei mele. Soțul meu și cu mine suntem singurii adepți legitimi, și chiar nici el nu s-ar fi descurcat atât de bine fără supravegherea mea.

– Nu înțeleg, zise Tigre. De ce sunt așa?

– Încearcă să se agațe cu disperare de tinerețe, dar nu au înțeles niciodată ce presupune cu adevărat să rămâi tânăr. Ei cred că totul constă în a fi cât mai blond, cât mai bronzat și cât mai slab. Nu-și dau seama că trebuie de fapt să fii atent la ce mănânci, la ce faci, la cum te miști și cum arăți în fiecare secundă din zi. Își cheltuiesc toți banii pe operații estetice și chimicale pentru a arăta așa cum arătau când eram toți lipsiți de griji în epoca de aur. Stau permament sub influența ultimelor tipuri de droguri, pentru a nu se gândi că suntem ultimii oameni de pe Pământ.

Tigre simți cum îl trec fiorii.

– U-ultimii oameni de pe Pământ? zise el.

– Chiar nu știi, zise ea încet. Ce vârstă crezi că am eu, Tigre?

Se holbă la ea năucit. Poate că și ea era la fel de nebună ca și ceilalți. Trebui să intre în joc, dar nu prea putea să ghicească câți ani are. Era una dintre acele persoane care nu-și trădează vârsta, plus că atunci când era vorba de ghicit, Tigre nu nimerea deloc. Își termină limonada, încercând să tragă de timp pentru a găsi un răspuns.

Poate avea vreo patruzeci de ani? Ar putea fi de vreo patruzeci și cinci de ani, ca și mama lui. Însă femeilor le plăcea să ghicești o

vârstă mai mică decât aveau în realitate. Auzise asta într-o conversație în sala de așteptare de la clinica veterinară. Așa că ar trebui să spună o vârstă mai mică.

– Treizeci și doi? se hezardă el.

– Hmmmm, zise ea. E de-a dreptul măgulitor. Iar tu câți ani ai?

Tigre spera ca toate astea să nu conducă la ceva înfiorător.

– Eu am șaptesprezece.

– Chiar ai șaptesprezece, nu? murmură ea. Ce minune!

O zarvă ce venea din cealaltă cameră îl făcu să tresară.

– Way? strigă Forever. Pentru prima dată Tigre zări o urmă de emoție pe fața ei, deși neidentificabilă și de foarte scurtă durată. Se ridică și traversă camera până la draperii, dându-le la o parte. Ieși afară, dragule, să ne cunoști oaspetele.

Lângă ea își făcu apariția un om ce apucase tocul ușii pentru sprijin. Arăta asemănător cu Forever – aceeași piele palidă, același păr castaniu și aceiași ochi albaștri luminoși. Însă fața îi era contorsionată trădând agonie, iar trupul îi era îndoit pe jumătate, ca și când ar fi încercat să restrângă durerea într-un singur loc. Forever își trecu mâna încet peste fruntea lui, apoi încă o dată, de data asta mai ferm, ca și când ar fi încercat să-i întindă ridurile.

– Oprește-te, izbucni el. Nu mă pot abține să nu mă încrunt și nici nu vreau.

– Soțul meu, Always[1], zise Forever ca și când el nu ar fi scos nici un sunet mai devreme.

Omul gemu și șchiopătă până ajunse lângă un fotoliu în care se și prăbuși. Forever îl urmă și se cocoță pe brațul fotoliului, continuând să-i atingă fruntea, până când acesta se lăsă pe spate, destinzându-și fața.

[1] Always – Mereu (în limba engleză în orig.)

– Nu se simte bine, îi explică Forever lui Tigre, fără ca figura să-i trădeze vreo emoție. Dar vom găsi o cale să-l facem să se simtă bine din nou.

– Prefer să mă lași să mor! mârâi Always, deschizându-și ochii. Dacă vreodată în viața ta ai fi avut vreo durere, ai înțelege prin ce trec eu acum.

– Dar am experimentat și eu durerea, Way, zise calm Forever. Însă pur și simplu nu am lăsat-o să preia controlul asupra mea.

– Dacă ai impresia că eu am vreun control asupra durerii ăsteia – și fața i se făcu roșie.

– Nu te agita, Way! Știi că nu-ți face bine la inimă.

Căzu înapoi pe spate în fotoliu, închizând ochii și oftând resemnat. E ca și când te-ai certa cu luna.

Tigre începu să se simtă puțin confuz. Ciudățenia situației, moliciunea canapelei și oboseala lui acumulată îl istoveau și simți cum îi cad pleoapele de somn. Dar chiar nu ar fi vrut să adoarmă și să se lase astfel pe mâinile lunaticilor ăstora.

Observă că Forever îl privea atentă.

– Mă scuzați, zise el, încercând să se ridice. Ar trebui să ies puțin la aer, să mă dezmorțesc puțin.

Picioarele îi cedară și ateriză din nou în canapea. Se neliniști. Se simțea atât de obosit ca de obicei doar după una din alergările sale.

– Prostii, dragule, zise Forever. Trebuie să te odihnești puțin. Vom da o petrecere mare în onoarea ta diseară, nu ai auzit?

Imaginea ei devenea tot mai neclară. O vedea ca prin apă.

– Trebuie să... să mă întorc la Quetzie, murmură el.

Dar de ce să se împotrivească? Era obosit... putea să lase garda jos și să doarmă puțin... atât de obosit...

– Mă bucur că m-am gândit s-o pun și pe Nella să facă limonada, așa ca să fie dacă avem nevoie, îi spuse Forever soțului ei, ca și când Tigre nu s-ar fi aflat lângă ei. Way, scumpule, fii atent! Vreau să faci cunoștință cu noul tău ficat.

Acestea fură ultimele cuvinte pe care Tigre le auzi înainte să leşine.

NEVADA

Diana simţi că pluteşte şi ştiu că are din nou acelaşi vis. Se împotrivi pentru o clipă, dar fu trasă fără milă în acea lume imaginară, cum păţise de altfel de fiecare dată când adormise de la cutremur. Era acelaşi vis pe care îl tot avea de un an şi, până la cutremur, când visul căpătase o altă formă pe care nu era sigură că o plăcea, ea îl aştepta nerăbdătoare.

Iată visul ei: Se făcea că se găsea într-un parc care îi era familiar. Era înconjurată de copaci şi iarbă, dar se afla într-un parc – putea vedea la marginea spaţiului verde clădirile, ca nişte spectatori uriaşi ce o priveau. În visul iniţial, parcul era de fapt o pădure singuratică şi neatinsă. O dată sau de două ori fusese un deşert, dar nici acesta nu o îngrijorase pe cât o făcuse acest parc. Cel puţin deşertul era sălbatic. Deşertul şi pădurea reprezentau libertate. Aceste clădiri o nelinişteau din cauza celor ce o puteau vedea, a ce credeau ei, a reputaţiei şi carierei ei, toate acele lucruri de care voia să fugă. Se simţea captivă şi claustrofobă.

Dar iată că apare el, chiar la ţanc, alunecând pe iarbă către ea, ca şi când ar fi avut nişte role în picioare cu care plutea prin aer. În visul iniţial, şi ea simţea că se mişcă la fel de graţios, dar în acesta era stânjenitor de conştientă. Părea că el alunecă pe raze de soare, despicând uşor aerul ca şi când ar fi fost urmat de acoliţii lui, norii.

Străinul ei de aur.

– Te voi aştepta, şopti el.

– Spui asta de parcă ai fi real, răspunse ea încet.

– Dar am fost întotdeauna real.

– Poate nu ar trebui să fii.

– Vei veni la mine.

Îi luă mâinile şi începu să danseze cu ea în cerc, pe o muzică auzită doar de el.

– Nici măcar eu nu ştiu unde merg.

– Eu ştiu unde mergi, Venus.

Rămase nemişcată în braţele lui şi se trase înapoi. El îi studie faţa, cu acei ochi căprui ce păreau străini, dar familiari în acelaşi timp.

– Nu mă cheamă aşa, zise ea.

– Te cheamă *şi* aşa.

El ridică din umeri, mult prea indiferent.

– Nu mi-ai mai spus aşa până acum.

De fapt, nu-i spusese în nici un fel până atunci, iar ei tocmai asta îi plăcea.

– Lucrurile se schimbă, Venus. N-ai observat? Vremea noastră se apropie.

– Nu-mi mai spune aşa!

Se îndepărtă de el, iar el îşi lăsă mâinile să cadă pe lângă corp. O umbră de zâmbet îi traversă rapid faţa.

– Dar nu o poţi renega. Şi ea e parte din tine.

– Ba nu face cu adevărat parte din mine. Credeam că ai înţeles asta.

– Şşşşşt! Vom fi împreună în curând, Venus.

Se întinse după ea, dar ea se dădu cu un pas înapoi.

– Ori eu, ori Venus. Nu ne poţi avea pe amândouă.

Se întoarse şi începu să meargă pe iarbă.

– Mai vedem noi, strigă el în urma ei.

Iarba îi mângâia picioarele şi apoi se dizolva într-o ceaţă sub paşii ei.

De-a lungul ultimului an, Diana aşteptase cu nerăbdare întâlnirile nocturne cu acest misterios „băiat al visurilor ei". Era înalt, încrezător şi fermecător... dar acum ceva se schimbase. Nu doar visul, ci ea. Când dansă cu el, simţi că e puţin cam *prea* încrezător, puţin cam *prea* fermecător.

Şi-ar fi dorit ca măcar din când în când el să ridice din umeri şi să-şi întoarcă apoi capul cu un zâmbet timid. Şi-ar fi dorit să poarte ochelari şi să se joace cu ei când era nervos. Sau să o facă să râdă şi să o ia în serios când vorbea aiurea. Şi-ar fi dorit să-i îndrăgească muzica.

De fapt, şi-ar fi dorit să fie Gus.

Nu ar fi putut fi împreună cu Gus în viaţa reală, însă el chiar acolo se afla, pe când „băiatul visurilor ei" trăia doar în visele ei.

Asta era. Reali sau nu, nu se putea implica într-o relaţie romantică cu nici unul dintre ei. Nici n-ar trebui să se gândească la asta. Era vremea să se trezească.

Diana clipi încet, înălţându-se treptat din parc şi din ceaţă şi părăsind lumea visurilor. Lumina se revărsa în camera de motel. Gus încă mai dormea în celălalt pat, întorcându-se agitat de pe o parte pe alta, scoţând sunete ciudate din adâncul gâtului. Diana se ridică din pat şi se întinse, întrebându-se dacă să-l trezească.

„Lasă-l să doarmă. Pe dată ce se trezeşte, lucrurile se vor complica din nou.

Dar îmi place când e treaz. Şi vreau pe cineva cu care să vorbesc. Plus că ar putea avea un coşmar chiar acum."

– Gus? zise ea, întinzând mâna şi atingându-i umărul.

– NU! ţipă el, trezindu-se din somn atât de brusc, încât ţipă şi ea şi fu gata să fugă, doar că el întinse mâna şi o apucă puternic de braţ.

Diana îşi simţi trupul inundat de o explozie de căldură. Gus deschise ochii ce aveau o licărire ciudată... nu părea a fi el deloc.

Gus clipi, coşmarul se risipi, dar emoţiile rămaseră la fel de intense. Băgă de seamă că stătea pe jumătate ridicat în pat, ţinând-o pe Diana de braţ, care aproape că îngenunchease lângă el. Privirea îi era şocată, iar ea arăta ca şi cum tocmai se trezise. Îi purta unul dintre tricouri peste pantalonii de piele.

Gus se lupta să controleze furia ce clocotea înlăuntrul lui. De unde provenea oare? Întotdeauna a avut vise plictisitoare despre rechizite sau în care întârzia la şcoală – nimic care să-l afecteze

atât de tare. Senzația violentă de rău din piept nu-l părăsise încă, deși se domoli într-un vuiet stins pe măsură ce o ținea de mână pe Diana și respira adânc.

– Ce e cu *tine*?! exclamă Diana, împingându-i mâinile.

Încercă să se ridice în picioare, dar el o opri, luând-o de mână.

– Stai, zise el, iar ceva din expresia lui o făcu să se oprească. Se uită la Gus în timp ce acesta închise ochii și clătină din cap. Îmi pare rău. Am visat doar. Îi întoarse mâna și își trecu ușor degetele peste locul de unde o înșfăcase puternic. Sper să nu-ți rămână vânătaie, zise el plin de remușcări.

Îl lăsă să o țină de mână puțin mai mult fiindcă îi plăcea să-i simtă mâinile pe pielea ei, știind însă că nu ar trebui să-l încurajeze.

Într-un târziu își retrase mâna și se ridică, frecându-și brațele.

– Ei bine, spuse ea alintându-se, nu am mai cunoscut pe nimeni care să arate mai înspăimântător decât mine dimineața.

Îi zâmbi.

– Nu am mai pățit niciodată așa ceva, zise Gus frecându-și fața. Deși n-am fost niciodată o persoană matinală.

– Să fiu sinceră, am o bănuială că ar fi ceva mai târziu decât dimineața, zise Diana, arătând spre fereastră.

Soarele care se furișa printre draperii era puternic și părea că e destul de sus pe cer. Probabil că dormiseră până trecuse de prânz. Sau cel puțin el dormise atât. Se uită din nou la Diana.

– Te-ai trezit de mult? o întrebă el.

Se sperie de gândul ca ea l-ar fi putut privi în timp ce dormea. O fi sforăit? Dacă o fi arătat stupid sau o fi salivat pe pernă? Nu toată lumea arată perfect chiar și în somn ca ea.

– Nu, răspunse ea. Cred că creierul meu nu a considerat că sfârșitul lumii ar fi un motiv bun să mă trezesc. Sări înapoi în pat, rămânând totuși atentă la el. M-am trezit, nu știu, acum câteva minute și am observat că tremurai și... continuă ea, ridicându-și capul spre el.

– Și ce?

– Şi... mârâiai. Şi apoi ai început să te agiţi, aşa că m-am gândit că ai un coşmar şi că ar trebui să te trezesc. Îi atinse uşor mâna. Nu mi-am dat seama că eşti atât de puternic.

El îi aruncă o privire plină de căinţă.

– Păi, ridic o grămadă de greutăţi la teatru. Îmi pare sincer tare rău!

– Nu-ţi face griji, ridică ea din umeri. Şi eu am avut nişte vise foarte ciudate azi-noapte.

„Mai mult decât ciudate, de fapt", gândi ea. El o privi atent. „Lasă-l să se întrebe." Nu avea să-i spună sub nici o formă de străinul ei de aur. Revistele de scandal ar fi în culmea fericirii să aibă posibilitatea să trateze un asemenea subiect.

Ei bine, era timpul să revină la realitate. Ea aduse una din hărţile pe care o studiase cu o noapte înainte.

– Cred că am descoperit cel mai bun traseu pentru destinaţia noastră, presupunând că nu s-au schimbat prea multe de când au fost lăsate aceste hărţi jos în hol.

Gus oftă afectat.

– Nu aş putea şi eu să mă dezmeticesc mai întâi şi abia apoi să discutăm despre drumuri?

– Sigur. Vreau doar să pornim la drum cât mai repede, ştii... ne-ar putea lua zile întregi să ajungem în Kansas. Fâşâia agitată colţul hărţii. Ştiu, mă pot duce să aduc ceva de mâncare pentru micul dejun cât te îmbraci tu.

Sări din pat, îşi trase cizmele şi ieşi pe uşă când el încă bâjbâia după ochelari.

Gus căscă, se dezveli, se încruntă la imaginea lui în oglindă. Bun. Un duş. Poate că asta îl va ajuta să se simtă mai puţin bolnav. Ea purta tricoul lui de rezervă aşa că va avea nevoie de unul nou din maşină. Se uită prin împrejur până ce găsi cheile de la maşină, apoi porni către parcare.

Pe măsură ce păşea afară, în lumina orbitoare a prânzului, clipind rapid, observă din nou liniştea. Nu auzea nici un claxon

de mașină sau vreo vorbă omenească. Nu auzea nici măcar ciripitul păsărilor. Era pur și simplu... liniște.

Și totuși, pe măsură ce se apropia de mașină, avu un puternic sentiment că e urmărit. Se opri și privi în jur.

– E cineva? strigă el, ezitând. Nici un răspuns. Diana?

Tăcere.

– Biiine, mormăi pentru el, deschizând portbagajul.

IIII

Se întoarseră pentru a fugi în direcția ușii, însă monstrul ateriză și le bloca drumul, scrâșnind din dinții sticloși. Ochii creaturii radiau același purpuriu ca al insectelor de sticlă care îi fugăriseră în Los Angeles. Sâsâi din nou, făcând un pas către ei cu ghearele de cristal ce luceau amenințător.

– Nu-i nimic, un nou plan, zise ea. Ne vom despărți să-i distragem atenția și încercăm să o ocolim. Fără să-i mai aștepte răspunsul, îl împinse în dreapta, iar ea se întoarse către stânga. Creatura de cristal se înălță în adâncurile cerului, se roti și se năpusti asupra lui Gus.

„Minunat, se gândi el, e momentul să fiu erou. Norocul meu." Toată furia rămasă în urma visului se întoarse vuind împreună cu acea durere violentă, făcându-l să se oprească în mijlocul parcării pentru a înfrunta pterodactilul. Nu va fi sub nici o formă vânat de chestia asta din sticlă. Va lupta pentru a trăi sau va muri pentru a o salva pe Diana.

IIII

electrice care îl paralizaseră. Încă mai pulsa de furie, dar asta nu-l făcea mai puternic.

– Hei! țipă Diana către pterodactil, alergând în jurul lui Gus. Suntem doi aici, știi?

Creatura continua să se rotească pe cer ca și când nu ar fi auzit-o.

– Mă *ignori* cumva, reziduu transparent al evoluției? Își îndesă mâna în pungă din nou. *Nimeni* nu mă ignoră pe mine!

Azvârli obiectul din mână cu toată puterea ființei ei exact când monstrul se năpusti încă o dată asupra lui Gus. Proiectilul izbi creatura într-o parte a capului cu un șfichiuit puternic, și o flamă purpurie, ca de fulger, străbătu sticla. Furios, monstrul scoase un țipăt ascuțit de durere și se îndepărtă clătinându-se și alunecând nesigur prin aer.

Diana îi apucă brațul lui Gus și-l ridică în picioare, luându-l după umeri cu celălalt braț și practic târându-l înăuntru în motel. Intrară în motel clătinându-se și fugiră pe scări. Exact când coteau pe scări, auziră în spatele lor o bufnitură puternică, de parcă blocuri de gheață s-ar fi izbit de un perete de sticlă.

– Am câștigat puțin timp cu asta, zise Diana. Dacă reușim să ajungem în camera noastră, s-ar putea să renunțe să ne mai caute cu atâtea camere de verificat.

– Sigur, o aprobă Gus, concentrându-se să pășească în ciuda arcelor de durere care îi străbăteau spatele.

Ajunseră în cameră și zăvorâră ușa în urma lor.

Acolo așteptară, încercând să-și înăbușe respirația și, sprijinindu-se de ușă să audă dacă au fost urmăriți.

Liniște. Până și bufniturile încetaseră.

Gus și Diana se priviră șocați.

– A fost destul de neplăcut, zise Diana.

– Mie-mi spui! răspunse Gus. Hai să tragem draperiile.

– De acord. Lui Gus i se înmuiară genunchii, iar ea sări peste pat să-l prindă să nu cadă. Gus, ce-a fost în capul tău?

– Încercam să te protejez, murmură el, întinzându-se lent pe pat.

– Gus, zise ea exasperată, dar nici măcar nu mă ataca! Chestia aia te-ar fi putut ucide și eu ce m-aș fi făcut atunci? Izolată într-un motel de pe marginea drumului și poate ultima persoană în viață de pe Pământ. Ar fi trebuit atunci să învăț singură cum să conduc o mașină. Și nu aș mai avea cu cine să vorbesc. Ea îi atinse umărul ușor, iar el tresări. Pot să-mi port singură de grijă, Gus. Aș aprecia dacă nu ți-ai mai pune viața în pericol.

Întreg trupul îi tremura și se întreba dacă nu cumva intră în stare de șoc.

– Ceva s-se întâm-mmplă cu mine, rosti el printre dinții ce dârdâiau. Mă s-simt r-rău și tot am impulsul s-să at-t-ac. Eu n-nu s-sunt așa.

Diana îl ținea de mână, privindu-l îngrijorată. Căldura pe care ea simțea că el o emana în mod normal începuse să pălească.

– Gus, ai nevoie de îngrijiri medicale. Iar eu habar nu am de așa ceva.

– V-voi fi b-bine, spuse el, înecându-se.

– Îți voi da jos tricoul, îi spuse ea, dându-i drumul la mână.

Îi apucă tricoul, care era aproape despicat în două și îmbibat de sânge, și îl dezlipi încet de pe spatele lui. Gus își strânse ochii de durere, suferința oglindindu-i-se pe chip. Își ridică pieptul de pe saltea atât cât să-i poată ea trage tricoul peste umeri și cap, iar apoi, cu un scâncet, leșină.

„Oh, Dumnezeule", își zise Diana. Sângele i se scurgea din rana care îi străbătea de-a curmezișul spatele, de la șoldul stâng până la umărul drept, unde ea descoperi surprinsă un tatuaj. Scântei mici albăstrui îi țâșneau de pe marginea tăieturii, astfel că spatele avea un luciu ciudat ca secvențele cu lumini din videoclipul ei *Rule the world.* Nu știa de unde să înceapă. Poate dacă ar fi fost o mașină, l-ar fi putut repara, dar asta...

„Cred că ar trebui să spăl rana, nu?" se gândi ea, ridicându-se în picioare și mergând către baie. Udă o cârpă cu apă rece și o aduse înapoi cu ea în cameră, îngenunchind lângă Gus.

Însă exact când se aplecă pentru a-i pune cârpa udă pe rană...

NU!

Diana sări în sus speriată, aproape scăpând cârpa din mână.

NU FACE ASTA!

O voce îi şoptea în minte.

Nu semăna deloc cu certurile pe care le avea în minte cu ea însăşi. Şi nu era nici vocea care îi comandase să meargă către est, deşi se asemăna foarte mult cu ea... însă aceasta era mai subtilă, îi şoptea, pe când cealaltă aproape că zbiera. Era destul de rău că auzea o voce în cap, dar două – erau cumva conectate între ele?

– Cine-i acolo? şopti ea.

NU VORBI. PREFĂ-TE DOAR CĂ AI ÎNDOIELI.

Stătu nemişcată o clipă, aşteptând parcă să se mai întâmple ceva. „Mai sunt şi alte voci în capul meu care vor să-şi dea cu părerea?" În cele din urmă clătină din cap şi se aplecă asupra lui Gus.

– Sunt sigură că trebuie să curăţ rana, spuse tare, în caz că vocea o putea auzi.

ASTA E ADEVĂRAT PENTRU MAJORITATEA RĂNILOR.

Diana se opri.

ÎNSĂ RANA ASTA CONŢINE FULGERUL-DE-CULOAREA-MĂRII.

Diana îşi coborî privirea către spatele lui Gus. Fulger – oare vocea se referea la electricitate?

– Oh, zise ea, dându-şi seama. Apa şi electricitatea – oh, Dumnezeule! Se dădu repede înapoi, îndepărtând cârpa udă cât putu de mult de Gus. Era cât pe-aci să-l electrocutez.

Nici un răspuns. Dianei aproape că îi venea să plângă. Nu ştia ce să-i facă unei răni obişnuite, darămite uneia provocate de o pasăre uriaşă de sticlă care mai împrăştia şi electricitate. Îşi dădu părul pe spate şi-şi frecă fruntea, inspirând adânc.

SĂ NU REACŢIONEZI LA VOCEA MEA.

URMEAZĂ-MI INSTRUCŢIUNILE, ÎNSĂ ÎN AŞA FEL ÎNCÂT PARCĂ ŢIE ŢI-AR FI VENIT IDEILE.

„Sunt oare urmărită? rosti Diana în minte cât putu de tare. De cine ne ascundem? De unde ştiu că mă pot încrede în tine?" Însă

ori șmecheria asta cu telepatia nu funcționa în ambele sensuri, ori ajutorul ei misterios alese să nu răspundă.

VEI AVEA NEVOIE DE PROSOAPE USCATE.

DE AC ȘI AȚĂ. CABLURI.

ȘI DE CEVA CARE SĂ ÎNDEPĂRTEZE SCÂNTEILE DE FULGER.

Diana se gândi la ce trebuie să facă în timp ce adună toate prosoapele din baie. Erau câteva truse de cusut prin proviziile pe care le strânsese cu o noapte înainte din motel. Cât despre cabluri... se uită prin baie și observă un uscător de păr agățat de perete. Poate ar putea să-l dezmembreze. Și apoi – ceva care să îndepărteze curentul electric.

Făcu o grămăjoară la marginea patului din toate prosoapele și-i duse unul lui Gus, a cărui respirație devenea tot mai imperceptibilă. Presă cu grijă prosopul de rană și imediat, pe materialul alb apăru o pată de un roșu-închis. Se cutremură și privi în sus, apoi ochii îi căzură pe noptiera pe care se găseau un ceas cu radio și o lampă de birou.

– Poate pot scurge electricitatea într-una dintre astea, murmură ea, sperând că ajutorul ei misterios o asculta.

DA. SUNT BUNE. ACUM ASCULTĂ.

NEW YORK

Țipătul o făcu pe Kali să iasă din nou din clădire.

Oricum, nu era sigură cât ar mai fi putut sta în pat – și așa proviziile ei de granola aproape că se terminaseră și mai avea nevoie și de niște zahăr pentru ceai. Plus că devenea tot mai neliniștită fiindcă brațul rănit nu o mai durea, ci o mânca. Două zile nu făcuse decât să zacă în pat, gândindu-se doar la durerea pe care o simțea în braț, imaginându-și cum mușchii și oasele se uneau la loc fără probleme. Poate că era doar o iluzie gândul că asta chiar ar fi putu avea un efect; poate că s-ar fi vindecat la fel

de bine şi fără să se gândească la asta. Însă, când se trezi în a cincea dimineaţă după ce toţi dispăruseră, putu să-şi mişte degetele şi să-şi strângă pumnul, fapt care o determină să vrea să pocnească pe cineva.

Apoi începu zbierătul. *IIII

țipetele ar fi mai ușor de suportat dacă ar fi măcar afară, făcând ceva, și nu captivă aici înăuntru, unde nu-i rămânea decât să asculte acele zbierete. Iar soarele continua să urce pe cer, așa că „cei-ce-șoptesc" ar trebui să fie în subteran. Deci avea tot orașul la dispoziția ei.

Să încerce din nou să ajungă în Brooklyn? Acum că brațul i se vindecase, se simțea mai mult de când oricând pregătită să facă față tunelelor sau acelor insecte. Dar mai avea acum rost să se întoarcă acasă? Dacă se silea să înfrunte adevărul, știa – familia ei dispăruse de mult.

Înțelese, cu o licărire ciudată de emoție care îmbina și frica, și încântarea, că toate responsabilitățile ei dispăruseră. Pentru prima dată în viață era liberă – nu tu serviciu, nu tu familie și nu tu acele hoarde de oameni pe care le ura atât de mult. „Exact cum ți-ai dorit întotdeauna. Suspect, nu crezi?

Nu așa. Nu am vrut să se întâmple așa. Nu aș fi făcut niciodată așa ceva... nu intenționat."

Kali izbi de perete ușa apartamentului și coborî treptele două câte două, hotărâtă să-și reducă la tăcere creierul găsindu-și o ocupație. Avea nevoie de mai multe informații. Dacă ar afla cum s-au întâmplat toate astea, atunci ar dovedi că nu e vina ei. Cu siguranță că lumea a fost capabilă să se distrugă singură, fără ajutorul ei.

Nu mai exista internet, așa că va trebui să apeleze la metodele mai vechi și demodate. Începu cu biblioteca publică, cea mare de pe Forty-second Street, cea în care și-a dorit mereu să-și petreacă timpul, dacă ar fi avut ceva timp liber. Adora mirosul cărților și acea pace dată de faptul că trebuia să păstrezi liniștea. Nu mai avea nimeni nevoie de arhivă așa că, dacă va găsi vreun articol, ar putea să-l ia. Poate ar putea să le pună în *Caietul* ei *cu Întâmplări Stranii*... însă asta ar însemna să admită că toate astea s-au întâmplat din *vina ei*... așa că le va ține separate, pentru moment.

Kali merse legănat pe lângă perete și ajunse în Central Park, care nu mai era deloc parcul curat și impecabil întreținut cum îl știa înainte. The Ramble[1], de exemplu, era un labirint de cărări printr-o pădure dintr-o zonă deluroasă pe unde Kali obișnuia să se „piardă" atunci când oamenii o scoteau din minți. Acum însă un hățiș des de mărăcinișuri și crengi blocau intrarea, astfel că nu puteai pătrunde acolo fără o macetă. Prin alte locuri se păstraseră niște cărări pavate ce se puteau zări printre copaci, însă iarba se furișare printre crăpăturile din ciment și din loc în loc gardurile fuseseră doborâte de tufișuri pline de zel.

Nu recunoscu nimic până ce nu ajunse în Marea Pajiște, un oval imens de iarbă din centrul parcului, care rămăsese deschis către cer și la fel de mare precum și-l amintea, deși iarba îi ajungea până la genunchi și se gândi dacă nu cumva își poate da seama după asta de perioada anului.

În timp ce traversa pajiștea, îndreptându-se către est, un nou sunet slab se alătură țipetelor din depărtare. Kali se opri și scrută zona: sigur nu putea auzi ce credea ea că aude. Semăna cu... ei bine, semăna cu casa mătușii sale Callista, unde trei căței Chihuahua făceau mereu scandal din cauza unor zgomote pe care nimeni altcineva nu le auzea sau a unor intruși pe care nimeni nu-i vedea. Acest sunet era identic cu acel schelălăit acuțit, numai că de zece ori mai puternic.

O mișcare în stânga ei îi atrase atenția și se întoarse pentru a vedea un val de blană ce traversa iarba. Pe măsură ce se apropia și zgomotul se intensifica, înțelese că avusese dreptate – era un schelălăit. Era de fapt o haită de aproximativ treizeci de câini micuți, nici unul mai înalt decât iarba, toți lătrând din rărunchi. În fruntea lor se afla un cățel micuț și alb care părea a fi din rasa malteză, urmat de alții din rase ca Terrier Yorkshire, pudeli, cockeri spanioli maro și albi sau o pereche ce părea că se trage din

[1] The Ramble – Hoinăreala (în limba engleză în orig.)

rasa şoricarilor. Lui Kali îi plăceau câinii de când se ştia. De obicei, dacă întâlnea vreun câine afară în stradă, aşteptându-şi stăpânul prin faţa vreunui magazin, se oprea să-i vorbească. Însă ceva din haita asta gălăgioasă de mici creaturi fioroase îi spunea că nu prea îşi doreau biscuiţi sau să fie mângâiaţi pe burtică. Mai bine să fie precaută decât să ajungă mâncare pentru căţeluşi. O luă la fugă către copaci. Avu noroc că pornise cu un avans, pentru că, deşi aveau picioarele scurte, unii câini erau cu siguranţă mai rapizi decât ea. Kali se prăbuşi în nişte tufişuri cam la o distanţă de o lungime de autobuz de ei, fiind cât pe-aci să fie decapitată de o creangă. Îşi croi drum prin desişul de frunze, încercând să-şi aducă aminte cât de departe era şoseaua. Tot ce vedea în faţa ei erau şi mai multe frunze, şi mai multe tufişuri, şi mai multe... ăla e cumva un zid?

Se opri brusc, pipăind un zid de sticlă din faţa ei. Ce naiba? Reflexia luminii de afară o împiedică să vadă ce era în spatele lui. Tufişurile acopereau tot zidul şi se înălţau până sus către capătul lui, după care se uneau, ascunzând cerul deasupra ei. Se simţea captivă ca într-unul dintre visele ei cu junglă, înconjurată din toate părţile de sălbăticie, dar dând peste ceva cu totul nebunesc, cum ar fi un zid, chiar în mijloc.

Poate ar putea trece prin el, dar asta însemna că şi câinii ar putea trece. Ar fi excelent dacă ar găsi o uşă, o uşă pe care să le-o închidă în bot scandalagiilor. Când îi veni ideea asta, deja pipăia de-a lungul zidului, auzind cum, pufnind şi lătrând, câinii se apropiau de ea. Se simţea mai mult decât ridicol că era alergată de o haită de potăi. Poate că ar fi prietenoase dacă ar încerca să vorbească cu ele, dar nu voia să rişte.

Dintr-odată dădu cu degetele peste o balama, apoi peste o clanţă, rupse iedera care acoperea uşa până ce o putu deschide, sări înăuntru şi trânti uşa în urma ei.

Uaaa!

Se găsea într-o curte din piatră cufundată în liniște, înconjurată de coloane din marmură și din loc în loc ornamentată cu sculpturi. Era ordonată și curată ca o bucătărie machetă și diferită de sălbăticia din afara ei, cum e pasta de dinți față de tigri. O fântână clipocea calmă în dreapta ei, în fiecare colț se aflau niște ghivece mari, pătrate, cu iederă, iar un balcon de la etajul al doilea atingea marginea de sus a camerei, de la el ramificându-se holuri în toate direcțiile. Pe măsură ce ecourile ușii trântite se estompau, lui Kali i se păru că auzi pe cineva șoptind: „Sșșșșșșșșșș" și recunoscu pe dată că se afla în Muzeul Metropolitan de Artă. Mai fusese o dată aici, într-o excursie cu școala, în clasa a șaptea. Treizeci și cinci de copii de doisprezece ani plictisiți parcurgeau apatic camerele cu impresioniști sau cu portrete vetuste și plictisitoare americane, însă Kali reuși să se „rătăcească de turmă" pentru o clipă, iar această grădină cu sculpturi era unul din locurile pe unde se abătuse înainte ca un părinte însoțitor furios să o recupereze. Însă era impecabilă – atât de perfectă, ca și cum nu ar fi simțit patina atâtor ani de neglijență și ruină de dincolo de zidurile sale. Era exact la fel cum o văzuse prima dată Kali, de la iedera din ghivece până la cerul albăstrui vizibil prin tavanul de sticlă.

Înaintă precaută, ezitând să rupă tăcerea. Mai era oare cineva aici? Mai avea oare cineva grijă de muzeu? „Cei-ce-șopteau" nu păreau a fi capabili de asta, dar poate că rămăsese o prioritate ciudată pentru Generalul Pepper. Urcă pe scara veche din lemn din dreapta ei și merse de-a lungul balconului. Își aminti că aici erau niște vitrine de sticlă în care se aflau vaze Tiffany și linguri de argint. Încă mai găsi o parte din vitrine, însă erau sparte și goale, deși nu era nici urmă de cioburi pe podea, iar interiorul vitrinei era perfect curat. Kali trecu pragul ușii din capătul balconului și ajunse într-un hol lung unde stăteau aliniate multe ceasuri mecanice. Lăsându-se purtată de o amintire de care nici măcar nu avea habar, intră pe prima ușă din dreapta și se găsi în aripa cu artă asiatică, unde paravane pictate și statuete cu Buddha zâmbind

luceau în întuneric sub lumina unor mici reflectoare. Privea o fântână din lespezi ce era cocoţată pe o grămăjoară de pietricele şi a cărei apă abia dacă se unduia, când se uită în sus şi zări înspăimântată un chip ce se holba la ea exact în locul unde ea credea că era o oglindă.

Kali putu să vadă că avea părul închis la culoare şi nişte ochi migdalaţi speriaţi, iar apoi chipul dispăru.

– Hei, ţipă Kali şi tresări la zgomotul puternic pe care îl făcu vocea ei pe acele holuri solemne. Stai, strigă ea puţin mai încet şi fugi către cealaltă parte a fântânii, însă dădu peste un zid, aşa că trebui să ocolească întreaga expoziţie până să ajungă pe partea cealaltă, dar persoana, oricine ar fi fost, deja dispăruse. Într-un capăt al camerei o uşă stătea întredeschisă. Kali o împinse şi dădu într-un hol de la etaj. Zări în dreapta ei nişte scări ce coborau şi nişte uşi ce duceau în toate direcţiile – către Grădina Japoneză Zen, către sălile cu Artă din Asia de Sud sau înapoi către aripa cu Artă Americană. Nimic nu arăta că ar fi trecut cineva pe aici, sau încotro ar fi luat-o.

Kali se încruntă. Nu avea de gând să urmărească pe cineva care nu voia să fie găsit. Ştia *cum* era. Aşa că se împotrivi instinctului ei natural de a rămâne şi investiga şi coborî scările în căutarea unei ieşiri. Poate ar putea să se întoarcă mai târziu şi să mai încerce când acea persoană va fi mai puţin speriată.

În aripa cu Artă Egipteană văzu mai multe urme de neglijenţă decât la etaj; foarte puţine piese se mai aflau la locul lor în vitrine şi multe din etichetele care fuseseră lăsate în urmă indicau că obiectele care lipseau erau din aur. Atinse capetele fine şi negre ale sfincşilor şi se gândi oare ce fel de persoane au putut să prade un muzeu în timpul apocalipsei.

Curând, labirintul de camere o introduse în liniştea mormântală a foaierului enorm de la intrare. Uşile magazinului de cadouri erau închise, dar putea zări prin geam că rafturile erau goale.

În centrul holului, o lampă mică lucea pe o tejghea rotundă, deasupra careia atârna o plăcuță pe care scria: INFORMAȚII.

– Ha-ha, zise Kali, ridicând plictisită o hartă a muzeului. Măcar de-ai avea vreo informație de care eu... rosti ea în timp ce zări mai multe teancuri de hârtie în spatele tejghelei.

Arătau a articole decupate din reviste sau ziare, toate la fel de vechi și ciudate ca acelea la care se uitase în urmă cu două zile, teancurile fiind separate între ele prin elastice.

Dădu roată tejghelei și atinse cu grijă hârtiile, de frică să nu i se dezintegreze în mână, însă erau tipărite pe ceva mai rezistent decât hârtia, ca un amestec de plastic și material. Fiecare teanc era sortat după subiect, și majoritatea lor se refereau la catastrofele din ultimele decenii. Un teanc era despre vânătorii de cristal; articolul de la suprafață nu specifica de unde veneau aceștia, însă dezlega misterul despre structura hoardelor lor, precizând că fiecare turmă avea un conducător care aparent îi controla – Kali se gândi că pterodactilul uriaș pe care îl văzu mai devreme era conducătorul local. Un alt teanc era despre o companie numită Eternally Me[1] care oferea îmbunătățiri cibernetice pentru oamenii bătrâni și încă un teanc acoperea întâmplările misterioase din Africa.

Un strănut înfundat se auzi deasupră-i, iar Kali privi în sus, descoperind două capete cu părul închis la culoare dispărând din capul scărilor mari. Deci erau cel puțin două persoane.

– Hei, nu-ți fac nimic, strigă ea.

Se auzi doar ecoul.

Se uită în jos la teancul de articole. Erau exact ce-i trebuia.

– Hei, strigă ea din nou. Am înțeles, nu vrei să vorbești cu mine, dar te superi dacă iau astea?

Tot nici un răspuns, deși i se păru că aude niște șoapte.

[1] Eternally Me – Eternul Eu (în limba engleză în orig.)

– Le voi aduce înapoi, zise ea, desfăcând fermoarul de la rucsac și începând să le vâre înăuntru. Vreau doar să aflu ce se întâmplă.

Dacă acelor oameni misterioși le-ar păsa atât de mult de articolele astea atunci ar coborî să vorbească cu ea. Dacă nu, atunci ea tot ar afla niște răspunsuri la întrebările ce o frământau.

Nu coborî nimeni să o împiedice cât vârî în rucsac tot ce era pe birou. Simți o oarecare remușcare la cât de gol arăta biroul după ce împachetase totul, însă oricum informațiile astea nu ajutau nimănui dacă stăteau aici pe birou în întuneric.

– Mulțumesc, strigă ea către scări. Poate vrei să vorbim când mă voi întoarce să aduc astea înapoi.

Își puse rucsacul în spinare și trase zăvorul, deschizând una dintre ușile care duceau în stradă. Cu puțin noroc, țipetele vor fi încetat, iar haita de căței pufoși se va fi retras deja în pădure până acum, dar o va lua totuși pe drumul mai lung până acasă, ca să fie sigură.

Mexic

Lui Tigre nici nu-i trecuse vreodată prin minte că ceva ar fi putut fi mai înfricoșător decât să se trezească singur, pierdut, în întuneric, și la kilometri depărtare de casă, până când nu se trezi cu adevărat singur, pierdut în întuneric, la kilometri depărtare de casă și legat, întins pe o suprafață rece.

Stătu nemișcat pentru un minut, simțind cum treptat își vine în fire și încercând să-și dea seama unde e. Avea impresia că animale sălbatice încercau să-și croiască drum cu ghearele afară din capul său. Un fel de țesătură de chingi îi intra în mâini și își dădu seama că nu mai avea cămașa pe el. Blugii îi fuseseră înlocuiți cu niște pantaloni care erau mai moi și mai largi, iar el se simțea mai curat decât înainte, însă asta nu-l înveselea prea mult. Nu voia să-și imagineze cum se întâmplase asta.

Treptat începu să observe detaliile. Suprafața pe care era întins avea o textură ciudată – era tare, dar cu un strat superior din catifea. În aer era un amestec ciudat de mirosuri: ca de chimicale, amintindu-i de sala de operație a doctorului Harris, dar și un iz ca după o petrecere, de bere trezită și transpirație. Foarte slab se simțea și un miros sărat de ocean.

Își dădu seama că nu era singur în cameră.

Tigre își ținu respirația, încercând să stea nemișcat. După un minut, auzi un geamăt firav și apoi un pufăit la câțiva pași depărtare. Apoi din nou liniștea.

Tigre se încordă, încercând să desfacă legăturile. Părea să fie țintuit la orizontală de o plasă țesută în jurul lui și a suprafeței pe care se afla. Nu era nici o cale de scăpare, deși încercă să se răsucească, să se încordeze și să se agite în toate părțile. Renunță să mai stea liniștit, iar cealaltă persoană din cameră nu reacționă deloc la agitația lui.

Poate dacă ar încerca să se ghemuiască, atunci ar reuși să se strecoare pe sub plasă. Tigre trase aer în piept și se rostogoli într-o parte. Părea că funcționează – reuși să se miște, dar nu foarte mult.

Se dădu bătut și expiră tot aerul. Nu mai putea face nimic. Va trebui să stea întins acolo și să vadă ce planuri au cu el! Poate asta făcea parte din ritualurile lor, ca și eliberează-mintea sau operațiile estetice. Peste ce colonie ciudată mai dăduse și el. Se întreba de ce nu auzise înainte nimic despre acest cult. Nu puteau fi periculoși, nu? Păreau a fi oarecum duși cu capul, dar totuși inofensivi, poate în afară de Forever. Însă Honk nu i-ar face niciodata rău, nu?

„Tigre, ai fost drogat și legat de o masă. Ți se pare asta un lucru inofensiv?"

Și-ar fi dorit acum să fi ascultat de Quetzie. Inima i se strânse când își dădu seama că ratase întâlnirea cu ea. A zburat de acolo, cu gândul că el i-a ales pe acești oameni în locul ei. Acest gând adăugă o doză de vinovăție regretului său.

– Doare, șopti o voce în întuneric. Îmi vine să omor pe cineva.

Tigre simți cum îl trec fiori reci prin tot corpul. Încercă să-și stăpânească inima să nu-i mai bată atât de tare și să-și domolească și respirația. Fiecare sunet îl apropia și mai tare de panică. Se întreba dacă nu cumva afară se apropia vreo furtună și-și dorea să aibă o putere utilă, cum ar fi o super-forță sau puterea de a fi invulnerabil la răpiri de către ciudați.

Dintr-odată auzi pași, mulți pași călcând deodată pe podeaua de gresie. Apoi auzi cum se deschide o ușă și o lumină fluorescentă i se aprinse deasupra capului. Tigre tresări și închise ochii brusc.

– Ha, ha, pacienți, rosti o voce nefamiliară de bărbat. Ador pacienții noi.

– Cu ăsta vreau să termini repede, Slice[1], se auzi vocea lui Forever. Way nu mai are mult timp.

– Nu apelați foarte des la serviciile mele domnișoară Young, spuse prima voce, apropiindu-se de Tigre.

– Însă atunci când o fac, mă aștept să acționați cu profesionalism, îndemânare și mai ales discreție, spuse Forever cu o ușoară urmă de amenințare în voce.

– Desigur, desigur, dar nu pot crede că...

Și vocea i se stinse cu un icnet. Tigre voia cu disperare să deschidă ochii, să vadă ce se întâmplă, însă era în avantaj dacă ei îl credeau inconștient. Era totuși greu să se prefacă, mai ales când niște degete osoase îl pipăiau și împungeau. Se strădui să le ignore.

– Hmmm, spuse omul pe nume Slice. Extrem de fascinant. De asemenea incredibil și cu totul imposibil.

– Vezi, ți-am spus adevarul, zise Forever. Ne-a fost trimis ca să-l salveze pe Always.

– Pot fi multe întrebuințări ale unui asemenea individ, medită Slice. Ar putea fi un subiect vrednic de cercetarea mea. Un studiu măreț.

[1] Slice – felie (în limba engleză în orig.)

– Poţi face ce doreşti cu ce va rămâne, spuse Forever. Mă interesează doar părţile de care are nevoie Always.

Tigre se încordă fără voie. Părţi? Urmează să fie folosit pentru *părţi* din el? Ca o maşină veche? Cum pot face una ca asta lui sau oricui?

– Hmmm, zise din nou Slice. Împunsăturile încetară şi vocea i se depărtă de Tigre. Soţul tău pare într-adevăr bolnav.

– Bineînţeles că par bolnav, izbucni din senin o voce din partea cealaltă a camerei. Tigre înţelese că vocea din întuneric era a lui Always. Am optzeci şi şapte de ani, am dus o viaţă mizerabilă, iar acum mor de o boală care mă face să-mi simt măruntaiele ca sfârtecate de animale sălbatice, şi ce face atunci soţia mea? Mă leagă de o masă de billiard ca să mă mai ţină în viaţă pentru încă o plictisitoare şi neplăcută zi şi pentru încă o interacţiune cu faţa ei stupidă de robot, o interacţiune care te împinge la sinucidere.

– Durerea îl determină să vorbească aşa, zise calm Forever. Îl face să se poarte câteodată destul de ciudat. Always dragă, doar ştii că filosofia Forever Young respinge erezia îmbunătăţirilor robotice. Nu vrem ca vreo oribilitate din aia electronică să ne pună stăpânire pe trup, cum au păţit acei lunatici Eternally Me, nu-i aşa, Slice?

– Aşa e, spuse Slice. Oricum dacă oamenii ar începe să apeleze toţi la chestiile alea cibernetice în loc să facă operaţii estetice aş rămâne pe drumuri. He, he, he!

– Era o metaforă, psihopatule, pufni Always. Ce încerc să spun este: *Lăsaţi-mă odată să mor!*

– Mai bine mă apuc de treabă, spuse Slice, cred că se apropie furtuna.

– Cât de neaşteptat, zise Forever. Era atât de senin de dimineaţă. Adepţii vor fi dezamăgiţi să li se stingă focul de tabără.

Paşii ei traversară camera, iar Tigre simţi cum o briză rece de mare îl mângâie pe frunte, ca şi când ea ar fi deschis o fereastră. Putea auzi clar sunetul oceanului. „Pesemne că sunt încă aproape

de plajă." Oceanul şi vocile oamenilor... lumea normală... sau cel puţin mai normală decât camera în care se afla acum. Simţi cum o lacrimă îi coboară obrazul până să o poată opri. Ar da orice ca să fie acum înapoi la cursuri, în clasa înăbuşitoare, lipit de un scaun de plastic.

„Nu vreau să mor", îşi spuse el în gând.

„Şi ce ai de gând să faci în legătură cu asta?" îi răspunse creierul său.

„Ce pot face în legătură cu asta? Sunt legat de o masă de biliard şi un chirurg nebun se pregăteşte să mă taie ca să ia părţi din mine." Putea auzi clinchetul instrumentelor de oţel şi asta îl îngrozea atât de tare încât nu-şi mai putu ţine ochii închişi. Riscă şi deschise un pic ochii şi văzu că Forever şi omul numit Slice stăteau cu spatele la el. Slice era bătrân, mic şi noduros, cu un păr blond şi subţire. Era îmbrăcat cu un halat de laborator roz pastelat şi în mâini avea nişte mănuşi de cauciuc tot de un roz pal. Stătea aplecat peste o măsuţă cu rotile şi examina nişte bisturie foarte ciudate. Forever stătea în dreptul unei ferestre, la doar câţiva paşi de Tigre, holbându-se la cerul înstelat. Fiindcă trăsese draperiile la o parte, Tigre putea zări acum scânteile focului de tabără din depărtare.

Tigre îşi roti ochii către cealaltă parte a camerei şi văzu că se afla într-un fel de cameră de relaxare, plină cu mese de biliard, canapele, un televizor, o grămăjoară de DVD-uri şi diverse jocuri. Always se afla în celălalt colţ al camerei, întins pe o masă de biliard şi legat cu ceva ce părea a fi un fileu de volei. Omul avea o grimasă ce-i trăda suferinţa chinuitoare şi pufnea încontinuu înspre tavan.

– Ştii, Forever, dacă mi-ai da puţin mai mult timp, aş putea face asta ceva mai ordonat, zise Slice. Sunt părţi pe care aş putea să le iau cât încă e în viaţă, părţi pe care le-aş congela ca să ţină mai mult. Dacă mă duc direct la ficat, cum mi-ai spus, ar fi o adevărată risipă

de organe, pentru că nu le-am mai putea salva și nu știi cine ar putea avea nevoie de ele mai încolo.

– Acolo se întâmplă ceva, zise Forever gânditoare. Ceva nou.

Slice se opri din pregătiri și privi în sus, ciulind urechile.

– E cumva... un *țipăt* ce aud? întrebă el neliniștit.

– Da, răspunse Forever. Pesemne că pterodelfinii au fost atrași de lumina focului. De obicei nu atacă în grupuri ca acum. Mă întreb oare pe cine vor mânca de data asta. Privi apoi în depărtare pentru câteva minute fără a i se citi vreo expresie pe chip. Într-un târziu se întoarse către chirurg. Fă-o acum, nu putem risca să fim întrerupți.

– Stai, izbucni Tigre. Te rog, nu face asta!

– Ah, donatorul se trezește! exclamă Slice. Ce ghinion pentru tine! Nu avem destul anestezic ca să-l risipim pe cei ce vor muri.

– *Te rog,* imploră Tigre. Sunt doar un copil.

– Exact, zise Forever. E chiar uimitor. Aș avea atâtea să te întreb dacă nu am avea nevoie urgentă de organele tale interne.

– Scutește-mă, gemu Always. Nu am nevoie de ficatul unui neisprăvit. Vreau doar să *mor.*

Slice ascuți un cuțit subțire și curbat.

– Mi-aș dori să-ți pot spune că nu te va durea prea rău, puștiule, zise el, dar cel puțin gândește-te că se va termina... cel puțin la un moment dat.

– Dumnezeule, sper ca idiotul ăsta să mă omoare din greșeală, murmură Always.

– Dar dacă v-aș spune secretul de a vă menține tineri? strigă Tigre, mințind disperat. Dacă v-aș spune că există un oraș întreg cu oameni de vârsta mea?

Un țipăt ascuțit sfredeli aerul, ca și cum s-ar fi auzit chiar de partea cealaltă a ferestrei. Slice sări aproape treizeci de centimetri în aer și scăpă cuțitul pe jos. Înainte să reacționeze cineva, o mână se întinse, ridică cuțitul și-l înfipse în pieptul lui Slice.

Chirurgul urlă surprins de durere. Uimit, Tigre văzu cum Always se ridică și trage cuțitul afară din Slice, lăsând în urmă o fântână de sânge. Slice se prăbuși pe podea, unde fileul de volei zăcea în bucățele. Pesemne că Always găsise o cale să se elibereze cât fuseseră lăsați în întuneric și se prefăcuse legat, așteptând momentul oportun să atace.

– Vai, Way, suspină Forever. Pe deasupra mai era și un doctor excelent. Acum va trebui să-l pun pe Saw[1] să te opereze și doar știi că nu mai e întreg la minte de când pterodelfinii i-au smuls piciorul.

– Păpușă Barbie dezaxată ce ești, șuieră Always printre dinți. Refuz să te las să-mi faci asta. Refuz să te las să mă ții în viața împotriva dorinței mele.

Always își apropie cuțitul de gât.

„Hei, nu vrei totuși să mă eliberezi și pe mine înainte de asta? gândi disperat Tigre. Înainte să-ți tai gâtul sau mă rog orice ai vrea să faci?" Însă înainte să spună ceva, de cealaltă parte a ferestrei se auzi încă un țipăt ascuțit, urmat de o bufnitură puternică, de parcă ceva ar fi lovit clădirea.

Tigre, băiatule? îi răsări în minte o voce prea bine cunoscută. *Ești înăuntru?*

– QUETZIE! țipă Tigre din toți rărunchii, simțind cum o senzație de relaxare îi umple corpul. AJUTĂ-MĂ!

Și începu din nou să se lupte cu legăturile ce îl țineau țintuit.

Urmă un moment de confuzie în care Forever traversă rapid înăperea, încercând să-i ia din mână cuțitul lui Always. Acesta ripostă și amândoi alunecară în balta de sânge ce le pătă hainele. Chipul lui Forever era tot o mască impasibilă, însă marginile păreau că se ascut, ca și când o expresie ar fi vrut să iasă la iveală.

Cu o bufnitură, fereastra, cadrul ferestrei și o parte din zidul din jurul ei se prăbușiră. Prin gaura nou formată apăru capul lui Quetzie.

[1] Saw – fierăstrău (în limba engleză în orig.)

Cred că e timpul să meeeeeeergem, bolborosi ea. *Pterodelfinii ăia mereu strică distracția oamenilor. Niște spăăăăărgători de petreceri.*

– Nu mă pot mișca, țipă Tigre. Quetzie, sunt legat!

Queztie plescăi din cioc de câteva ori și reteză plasa. Tigre se ridică rapid de pe masa de biliard, dădu la o parte plasa ce-l ținuse legat și-i mulțumi cerului că încă mai avea tenișii în picioare. Își aruncă mânile în jurul gâtului lui Quetzie, iar aceasta își desfășură coada într-o spirală de încântare.

Și miiiiie îmi paaaaare bine că te văăăăăd, zise ea. *Când am văzuuut că nu te mai întorci, m-am gândit că poaaaate nu mă placi. Aproape că am vrut să plec singuuuuură, dar îți simțeam lipsaaaaaa.*

– Bineînțeles ca te plac, Quetzie, zise Tigre. Te plac mult mai mult decât pe oricare om pe care l-am întâlnit vreodată. Mă bucur nespus că te-ai întors după mine.

Ei bine, se făli ea, *sunt muuuuuult mai frumoaaaaaasă și mai utiiiiiilă decât orice om, nu-i așaaaaa?*

Tigre se întoarse să arunce o privire spre Forever și Always, care acum îngenunchează în balta de sânge și țineau strâns cuțitul, încercând să-l încline unul spre celălalt. Nici unul nu-l văzuse pe Tigre sau pasărea mare care apăruse dintr-odată în camera de operație.

– Și ești și mai de încredere, zise Tigre. Îmi pare rău, Quetzie, ar fi trebuit să te ascult.

Quetzie își coborî capul de un verde intens, iar Tigre folosi masa de biliard pentru a se cățăra pe spatele ei.

Și de asemenea sunt și mai deșteaptă, observă ea. *Și mai hazlie. Și o poetă mai bună. Și ți-am spus cumva că sunt și mai frumoaaaaaaasă?*

– Da, mi-ai spus, zise Tigre, întinzându-se pe spatele ei în timp ce aceasta își croia cu grijă drum printre dărâmături. Și chiar așa și e.

Afară, Quetzie își desfășură coada, dădu de câteva ori din aripi și se ridicară în văzduhul care mirosea a ploaie, bătând puternic din aripi și lăsând un vârtej de praf în urmă.

Quetzie dădu ocol de câteva ori în jurul focului de pe plajă pentru a-l putea vedea și Tigre înainte să plece.

– *Veeezi?* bolborosi ea. *Frumooooos!*

Tigre privi în jos la focul ce trosnea și în jurul căruia figurile îngrozitoare portocalii ale lui Honk și prietenilor lui dansau, cântau, fumau și se schimonoseau în fel și chip. Siluete înaripate ciudate vuiau și țipau în umbrele din jurul lor, ochind câte un om și apoi trăgându-l în întuneric pentru a-l sfârteca.

Dar adepții continuau să danseze.

UNDEVA ÎN COLORADO

Gus fugea, desculț și tăcut, printre ferigile de pe solul pădurii. Un urlet gros și amenințător sfredelea copacii. Sări peste un trunchi doborât de copac, întregu-i corp radiind de energie și forță de viață. Pădurea era aproape complet cufundată în întuneric în jurul lui, în acel moment înspăimântător al zilei, la crepuscul, când umbrele prind viață. El însuși se simțea o umbră, calm în interior și totuși condus de sentimentul că trebuie să rezolve ceva urgent.

Îi putea simți pe ceilalți în jurul lui, împrăștiați printre copaci și adunându-se în spatele lui, așteptându-i semnalul. Aceștia îl urmară, acești ceilalți, iar el știa că sunt *ai lui,* războinicii lui. Simți cum se umple de exaltare și începu să alerge și mai repede, simțind viteza și mișcările celorlalți care acționau în funcție de mișcările lui. El căuta ceva, iar ei vor fi acolo când îl va găsi.

– Acolo!

Printre copaci zări o lumină străină, albă, ce strălucea aproape ireal în amurg. Încetini pasul, rămânând ascuns pe măsură ce se apropia. Erau acolo în luminiș: dușmanii lui. Venise să-i distrugă.

Se așează ghemuit în spatele unei ferigi mari, din întuneric zărindu-i-se doar ochii strălucitori. Se aflau chiar în fața lui: un bărbat și o femeie. Femeia era cu spatele la el, dar bărbatul era cu fața. Lumina venea de la ei: de la ea un licărit argintiu, iar de la el – o văpaie aurie. Era destul de puternică pentru a le ascunde trăsăturile și începețoșa totul. însă nu avea importanță. El știa cine sunt. În el creștea furia, care începuse lupta cu acel calm interior, încercând să preia controlul.

Omul auriu se întinse și apucă mâna femeii argintii. Aceasta făcu un pas către el, însă se opuse să se apropie mai mult, punându-și ușor o mână pe pieptul lui dezgolit și scoțând un râset ce amintea de sunetul zurgălăilor. Păreau complet absorbiți unul de celălalt, neacordând atenție întunericului, războinicilor sau ochilor ațintiți asupra lor.

Gus se încordă, devenind dintr-odată conștient de sulița din lemn pe care o înșfăcase, cu un cuțit înfiorător și ascuțit dintr-un os de balenă prins în vârf. Acum era momentul. Se ridică în picioare, ridicând și sulița în semn de atac, clipă în care perechea privi în sus și rămase holbându-se la el.

Ochii omului îl priveau batjocoritor, ca și cum ar fi știut în tot acel timp că Gus se afla acolo, și toată scena nu fusese decât o tărășenie. Expresia de pe chipul femeii trăda confuzia, ca și când îl mai văzuse pe Gus înainte și acum încerca să-și amintească numele lui.

Clocotea de furie și de durere în clipa în care o recunoscu.

Era Diana. Diana, prinsă în capcană de acest om auriu, Diana atât de captivată încât nu-și dădea seama cine era Gus.

Furia ce creștea în sufletul lui îl catapultă înainte, mugind, cu sulița gata să lovească. Venise timpul bătăliei, timpul când va curge sânge. Străinul auriu o trase pe Diana lângă el și ridică o palmă către Gus, ca și când ar fi vrut astfel să-l oprească, însă lui Gus i se păru că întrezărește un licăr de frică în ochii lui.

Înainte se mai întâmplase asta. Mai fusese atât de aproape, dar eşuase. Mai încercase să o salveze pe Diana, însă... ceva... ceva se întâmplase... ceva... cum ar fi... să se trezească.

Şi se trezi.

Dormea pe o parte, pe un sac de dormit, stând cu faţa către o suprafaţă fină, gri, acoperită cu material. În jurul lui, peste tot, erau înghesuite prosoape şi aşternuturi care îl împiedicau să se mişte, deşi i se părea că totul vibrează uşor. Încercă să se întoarcă pe partea cealaltă, însă durerea îngrozitoare din spate îl făcu să-şi amintească tot.

Nu era un războinic cu o suliţa într-o pădure. Era doar un idiot care încercase să se lupte cu o pasăre uriaşă de sticlă cu dinţi imenşi şi acuţiţi.

– Oh, zise el.

– Te-ai trezit! răsună vocea Dianei de undeva de deasupra lui, clipă în care suprafaţa pe care stătea Gus făcu o mişcare spre dreapta, după care se opri.

Aha. Se afla pe bancheta din spate a maşinii.

Diana opri maşina pe mijlocul autostrăzii, îngenunchind pe scaunul şoferului şi privindu-l peste tetieră.

– Cum te simţi? îl întrebă ea.

– Ca şi cum un monstru ar fi încercat să mă mănânce, mormăi el.

– Mă bucur atât de mult că te-ai trezit, în sfârşit, zise ea. Ai dormit aproape o zi şi jumătate. Încă puţin şi ajungem în Kansas. Ţi-e sete?

– *Da,* spuse el.

Ea luă o sticlă cu apă şi ochelarii lui de pe scaunul de lângă şofer, deschise portiera şi se dădu jos din maşină pentru a veni lângă el pe bancheta din spate şi a-l ajuta să se ridice. În timp ce se urca pe banchetă, dând prosoapele la o parte, Gus observă jenat că nu avea cămaşa pe el. Dar nu prea mai avea nevoie de cămaşă la câte bandaje îi acopereau pieptul.

– Uite, zise Diana, sprijinindu-l de umărul ei și desfăcându-i sticla de apă. Să nu bei foarte repede.

Îi ridică ochelarii și îi puse pe nasul lui Gus în timp ce acesta se străduia să bea.

El lăsă lichidul să-i alunece pe gât pentru o clipă, înainte să vorbească din nou.

– M-ai vindecat, zise el. Credeam că nu știi cum.

– Sunt o fată cu foarte multe abilități, Gus, zise ea, făcându-i cu ochiul.

– Și ai mai învățat și singură cum să conduci.

„Cred că până la urmă nu prea are nevoie de mine."

– Nu știu foarte bine, zise ea. Avem noroc că nu mai sunt și alte mașini pe drum. Însă tot am făcut un lucru deștept, rânji ea. M-am furișat într-un depozit unde am găsit o canistră de benzină, așa că am făcut plinul mașinii. Îl împunse pe Gus în coastă în joacă. Nu-i așa că a fost un lucru isteț din partea mea?

– Foarte isteț, aprobă el. Probabil că el nu s-ar fi gândit la asta până să rămână cu rezervorul gol. Îi aruncă din nou o privire în timp ce mai luă o gură de apă. Cu ce naiba ești îmbrăcată? o întrebă el.

– Nu-i așa că e ridicol? zise ea, întinzându-și brațele pentru a se făli cu pulloverul imens azuriu de bumbac pe care îl purta. Probabil Gus credea că era destul de cald afară pentru pulovere, însă ei îi era permanent frig, așa că îi plăcea să poarte haine mai groase tot anul, chiar și atunci când locuia în California.

Ea condusese până în parcarea unui mall abandonat ca să poată fi atentă la Gus cât își căuta ceva cu care să-și schimbe costumația aceea penibilă din piele. Însă nimerise în cel mai ciudat mall din câte văzuse vreodată. Nu putu găsi niciunde un department cu îmbrăcăminte pentru adolescenți, iar toate hainele păreau că fuseseră făcute de și pentru oameni în vârstă, fără nici un pic de simț al modei. Așa că trebui să se mulțumească cu câteva pulovere și tricouri lălâi și vreo două perechi de blugi, care deși erau

confortabili, dacă vreun specialist în modă ar fi văzut-o purtându-le, probabil că ar fi catapultat-o direct pe lista Celor mai Prost Îmbrăcate Celebrităţi şi i-ar fi distrus cariera definitiv.

Din fericire, dădu peste doi saci de dormit şi o grămadă de prosoape şi aşternuturi încă în ambalaj. De asemenea, găsi şi câteva produse cosmetice, deşi nu mărcile pe care le folosea de obicei, aşa că se mulţumi cu un şampon ciudat care mirosea ca bunica ei.

– M-am temut că zdruncinăturile maşinii ţi-ar putea face rău, zise ea, schimbând vorba, dar m-am gândit că cel mai bine ar fi să părăsim motelul până când dihania aia înfricoşătoare ar fi găsit o cale de a pătrunde înăuntru.

„Plus că a trebuit să merg către est", îşi zise ea în gând cu vinovăţie. Acea voce suavă care o ajutase să-l vindece pe Gus nu îşi mai făcuse simţită prezenţa, însă cealaltă voce, aceea zgomotoasă, continua să spună: „*EST, EST, EST*".

– Cum ai reuşit să scapi de creatură?

Diana ridică din umeri.

– Nu era interesată de mine şi te-am furişat afară cât încă era întuneric – m-am gândit că pe întuneric nu atacă din moment ce nu ne observase nici când ajunseserăm.

– Doar dacă nu ne-a urmărit de la Los Angeles.

– Nu, stătea pe un acoperiş când am ajuns noi la motel, am văzut-o înainte.

El o privi uimit.

– Şi nu te-ai gândit că poate acest mic detaliu trebuia menţionat? O pasăre monstruoasă, care se plimbă pe deasupra capetelor noastre?

– De unde era să ştiu că e ca şi celelalte creaturi? protestă ea. Nu am văzut-o să se mişte deloc până nu ai ieşit tu din motel. Credeam că e vreun fel de statuie ciudată. Nu aveam habar că era *vie*. Eu am tot ieşit şi intrat în motel şi nu s-a mişcat deloc. Se opri şi se gândi o clipă. Hei, poate ai supărat-o cu ceva.

– Dar nu am făcut nimic! zise el supărat, simțind cum îi revin puterile.

– Poate nu i-a plăcut părul tău, sugeră ea, izbucnind în râs.

– Fir-ar, își pipăi părul cu mâinile și descoperi dezastrul din capul său. Nu se putu abține să nu-i zâmbească înapoi. Se simțea ușurat și buimac și nu-i venea să creadă că trăiește. Ei bine, mă bucur că ai fost acolo cu micile tale grenade.

– Grenade?

– Da, știi tu, arsenalul ăla cu care ai aruncat în pasăre. Pesemne că erau niște ghiulele zdravene dacă ai reușit să o lovești așa de tare în cap.

– Oh, zise ea și îl privi sfioasă. De fapt alea... nu era nici un arsenal.

– Păi, și ce erau?

– Micul dejun, mărturisi ea, luând de pe podea o pungă albă de hârtie. În spatele hotelului am găsit un copac.

În pungă se aflau cinci mere. Stomacul lui Gus ghiorțăi zgomotos în clipa când acesta le văzu.

– Da, poți să iei unul, zise ea, râzând.

– Pun pariu că dihania aia zburătoare nu a mai fost doborâtă până acum cu produse agricole, zise Gus, luând un măr. Arma secretă a Femeii-Pisică: Roșie și Delicioasă!

– Hei, nu ar trebui să mă iei peste picior, protestă Diana. Ar trebui să mă copleșești cu mulțumiri.

– Îți mulțumesc, zise el.

– Hmmm, răspunse ea.

– Îți *mulțumesc*, zise el pe un ton serios. Îți mulțumesc foarte mult.

– Ei bine, să nu mă mai pui din nou în situația asta, zise ea, hotărându-se să nu sufle o vorbă despre vocea care o ajuta. Nu voia să spună nimic nici despre acel îndemn: „Mergi către est", ca nu cumva să o împiedice Gus. Cel mai bine ar fi să tacă mâlc și să se comporte ca și cum rana lui nu ar fi fost așa o mare scofală. E

neplăcut să vezi sânge, plus că tatuajul tău m-a cam speriat. Nu credeam ca ești genul de tip pasionat de arta corporală.

Gus clipi.

– Dar nu sunt. Adică, nu am nici un tatuaj.

– Ba da, ai. Pe spate, nu știi?

Se holbară unul la celălalt pentru un moment. Confuz, Gus își răsuci spatele și încercă să zărească ceva folosindu-se de oglinda retrovizoare. Despre ce vorbea oare Diana?

– Chiar nu ai habar că pe spate ai un tatuaj?

– Nu. Pesemne că e vreo zgârietură sau ceva de genul ăsta.

Ea scutură din cap.

– E o formă. E chiar foarte clară.

– Cum arată?

Gus se îngrijoră. Cum de se manifesta așa sfârșitul lumii?

– E un fel de spirală, dar nu chiar cu cercuri concentrice – sunt niște cercuri aproape întretăiate, înțelegi? Nu știu cum să descriu. Cu niște valuri poate? În interiorul cercurilor?

Gus își sprijini coatele pe genunchi și-și puse capul în mâini, încercând să respire normal. Lucrul ăsta îl speria chiar mai tare decât pterodactilul. Un semn pe corpul său care a apărut pur și simplu? Durerea din spate se contopea cu acea furie din piept care îl răscolea, pe care nu o simțise la trezire așa încât sperase că toată mânia dispăruse.

– Este chiar aici, zise Diana grijulie, întinzându-se și atingându-i omoplatul drept. Aici începe. Și apoi merge în spirală către interior, uite așa.

Ea urmări conturul spiralei cu degetul, aparent inconștientă de efectul atingerii sale pe pielea lui. Lui Gus îi venea să leșine. Aproape că imediat putu simți ceea ce descrisese Diana, clar, ca și cum ar fi avut totul în fața lui – de un verde-închis *(cum a știut asta?)*, liniile îi gravaseră spatele, margini spiralate cu ecoul distant al unei dureri abia amintite la atingerea ușoară a degetelor ei. Gus nu ar fi vrut ca ea să se oprească, însă când ajunse în centrul

spiralei, întreg corpul îi fu străbatut de o durere chinuitoare, de la umeri până la vârtejul din piept și apoi înapoi, și tresări fără să vrea. Diana se trase înapoi instantaneu.

– Îmi pare rău. Te doare? Pare recent făcut.

– Mă doare puțin, da. Gus se răsuci din nou, încercând să îl vadă în oglindă, deși acum era sigur că știe cum arată. Unde mai văzuse oare acea formă? Undeva, de curând... nu cumva îl desena mai înainte în praful din dulapul de acasă? Oare de ce îi venea în minte această formă?

– Cum te-ai ales cu un asemenea tatuaj, atât de mare, fără să-ți dai seama? îl întrebă ea.

– Nu știu, zise el. Dar tu?

– Eu ce? spuse ea îngrijorată.

– Tu ai vreun tatuaj? Poate e o urmare legată de sfârșitul lumii. Nu ar avea sens?

– Nu chiar, zise ea. Însă, crede-mă, nu am nici un tatuaj. „Și ăsta-i un lucru bun, căci altfel Doug m-ar mușcrului teribil." Nici măcar pe spate, zise ea repede, înainte ca el să apuce să o întrebe.

Gus se înspăimântă. Ea îl îmbrățișă și apoi se retrase.

– Nu-ți face griji, Gus! Sunt convinsă că există o explicație cât se poate de normală. Poate ți-a jucat cineva o festă și nu ai știut. Nu avem de unde ști dacă asta are de-a face cu sfârșitul lumii.

Gus își frământă mâinile, gândindu-se la ultimele zile. Nu era ceva firesc. De asta era sigur.

Deasupra Americii de Nord

Tigre aprecia ajutorul lui Quetzie, fiindu-i chiar foarte recunoscător. Singur nu ar fi putut să scape de acolo. Însă i se părea că aventura lor, călătoria la nord de Petrecerea Centrală, durează prea mult, mai mult decât ar fi fost normal, ca și cum lui Quetzie

i-ar fi fost frică să nu-l piardă din nou și nu putea să n-o suspecteze că nu tărăgănează totul.

Poate că de vină erau opririle prea dese pentru ca el să poată mânca și toate celelalte, când cercetau marile orașe sau livezile sălbăticite căutând resturi de mâncare. Luase dintr-un mall din America vreo câteva tricouri albe, însă nu reuși să găsească nici o pereche de blugi, așa că se văzu nevoit să rămână îmbracat cu pantalonii verzi de la „operație".

Făcea mereu ocoluri, ca să-i „arate locuri și lucruri interesante", cum ar fi cirezile de creaturi ciudate cu coarne ca bivolii, pene maro ciufulite și cozi lungi biciuitoare sau cele o sută de lacuri din sudul Americii, despre care știa că nu ar fi trebuit să fie acolo, dacă își amintea corect lecțiile de geografie de la școală.

Poate că era felul în care îi tot evita întrebările despre oameni.

Tigre începea să-și piardă răbdarea. Fulgerele despicau zările și de fiecare dată când se apropia o furtună, Quetzie insista să caute adăpost și să aștepte să treacă înainte de a porni iar la drum. Apoi se comporta ca și cum nu ar fi observat că starea lui se modifică, pretinzând că furtunile erau perfect normale. Iar el nu se putea aduna să discute cu ea despre toate acestea. Nu voia să îndepărteze singura ființa din câte întâlnise care nu părea să-i vrea moartea.

Din câte își putea da seama, se îndreptau către nord-est, oarecum în zigzag. Nu mai fusese niciodată în Statele Unite, însă zburară pe deasupra a ceva ce părea a fi Monumentul Washington, iar câteodată mai zări și câteva indicatoare de pe autostradă ce arătau direcția către Virginia sau Tennessee. Linia coastei nu se potrivea totuși cu cea pe care o știa din hărți; părea să fie mai multă apă decât ar fi trebuit.

Într-un târziu, cam după patru zile de la plecarea de la Petrecerea Centrală, Quetzie coborî în spirală deasupra unei insule, pe care Tigre o recunoscu din filme ca fiind Manhattan. Când își dădu seama încotro mergeau, se simți inundat de un val

de speranță: aici era plecată sora sa la studii pentru a deveni avocat. Poate o găsea aici! Și-a dorit întotdeauna să viziteze New Yorkul, deși nu-și imagina așa momentul. Iar orașul arăta diferit față de cum și-l imaginase... nici urmă de forfota și agitația continuă la care se așteptase. Ca și Santiago era părăsit și liniștit, cu străzile goale.

Quetzie dădea târcoale unor zgârie-nori, ciripindu-și poemul închinat orașului și desfășurându-și coada, în timp ce Tigre căuta un semn de viață. Era miezul zilei și lumina orbitoare a soarelui ilumina întreg orașul, dar totuși nu putu zări pe nimeni. După vreo jumătate de oră Tigre chiar se săturase să tot audă: *Tărâmul unde a fost frig, dar nu mai e. Unde marea și-a recuperat părți de uscat și uriași strălucitori domnesc. Unde oamenii se ascund și nu pot fugi și totul este întunecat și strălucitor.*

– Queztie, ești sigură ca sunt oameni aici? întrebă el.

Desiiiigur. Am zis *doar că se ascund.*

– Da, știu, mormăi el. Și sunt oameni normali? Nu sunt înspăimântători?

Ce poate fi înspăimântător la oameni? zise Queztie. *Dacă te referi la cei care mânuiesc cuțite, atunci nu, nu sunt precum cei-ce-vorbesc-fără-noimă.*

Tigre suspină.

– Cred că cel mai bine ar fi să încep de la Universitatea Columbia. Acolo îmi pot căuta sora.

Uuuuniversitateaaa? Unde e asta?

Tigre își dădu seama că nu are nici cea mai vagă idee.

Deeeeci, continuăm să zburăm în cercuri, zise Queztie mulțumită. *Doar nu te grăbești să mă părăsești, nu?*

– Nu, nu, zise Tigre. Dar nu rămâi?

Nooooo, Tigre băiatule, nu pooooot. E periculos aici pentru neoquetzali. Și începu să dea din coadă, aproape dându-l jos pe Tigre. *Nu-i deranjează dacă zbor pe deasupra, dar odată ce am aterizat trebuie să pleeec imeeediaaaaat.*

– Pe cine nu deranjează? zise Tigre. Pe oamenii de aici?

Nuuu, nu pe oameni. Pe ne-animale. Pe chestiiile alea reci și lucitoare. Nu-mi plac deloc. Nici ele nu mă plac. Cam păstrăm distanța unii de alții.

Dintr-odată Tigre sări brusc și se întinse în față, aproape catapultându-se de pe spatele lui Quetzie. Aia era cumva o siluetă ce se mișca pe sol? Se înclină mai în față și zări o siluetă micuță ce străbătea strada la câteva blocuri distanță de ei... o siluetă micuță ce putea fi un om. Spusele lui Quetzie despre pericol și despre ne-animale i se risipiră pe loc din minte. Chiar și după experiența sa de la Petrecerea Centrală tot era extaziat la gândul că a întâlnit un alt om. Nu aveau cum să facă *toți* parte dintr-un cult scrântit ce fură organe.

– Acolo! strigă el. Quetzie, acolo, e cineva!

Bine, zise Quetzie, pe un ton dezamăgit. Urmăriră silueta pe o distanță de câteva străzi. El sau ea părea să meargă alene pe mijlocul unui bulevard.

– Nu putem ateriza acolo? întrebă Tigre nemulțumit. Dacă îl pierdem?

Nu ar trebui să zbor atât de jos, dar nu te agita, Tigre băiatule, zise Quetzie. *Te voi lăsa pe cel mai apropiat acoperiș și vei putea ajunge jos pe stradă cât ai zice peșteee.*

Tigre respiră ușurat în timp ce neoquetzalul se îndreptă către o piscină de pe acoperișul unui bloc înalt de apartamente. La câteva străzi către vest, Tigre zări o zonă verde întinsă, despre care presupuse că era Central Park.

Neoquetzalul deveni agitat imediat ce ateriză, dând din aripi și privind către cer.

Ei bine, iată-te, în orașul scânteilor, lucirilor și a lucrurilor rele, al pericolelor și al oamenilor care se ascund și se furișează, și se zbat. Dacă vrei neapărat, îi poți găsi, deșiii nu prea văd de ceee ai vrea să-i întâlneeeești, nu înțeleg din moment ce ai puteaaaa să călătorești cu

miiiiiine. Își vârî ciocul în apă și stropi apoi în toate direcțiile, în timp ce își învârtea penele din coadă.

Tigre încercă sa atingă marginea piscinei fără să se ude, dar sfârși prin a bâjbâi prin apă în capătul mai puțin adânc. Ieși din piscină, se scutură de apă și alergă către marginea acoperișului. Silueta era încă acolo, doar la o stradă distanță.

Ar fi bine să plec. Tigre se întoarse când Quetzie tocmai își lua zborul.

– Chiar trebuie să pleci? zise el. Nu mai poți sta, nici măcar puțin – până aflu dacă și această persoană vrea să mă omoare?

Îmi pare rău, Tigre băiatule! Ne-animalele se vor înfuria.

– Dar nu te voi ruga să rămâi dacă nu ești în siguranță, zise Tigre. Nu știu, nu știu cum aș putea să-ți mulțumesc că m-ai adus aici. Și că mi-ai salvat viața. Ești un neoquetzal foarte nobil.

Quetzie își înfoie penele și-și desfășură coada.

Plăcerea a fost de partea mea, Tigre băiatule.

– Te voi revedea vreodată? Te mai poți întoarce vreodată?

Poate. Voi încercaaa. Dacă vei găsi un mod să mă chemi, voi veni. Poți încerca să trimiți un mesaj printr-un pterodelfin, asta dacă nu te mănâncă mai întâi. Mai vin pe aici uneori în căutare de resturi. Deși, după cum am spus, nu sunt deloc prietenoși. Poate cel mai bine ar fi...

O întrerupse o voce stridentă, electronică, ce părea ca vine din fiecare colț al cerului.

NU AI VOIE AICI. AI MAI FOST AVERTIZATĂ, PASĂRE.

Raze puternice au luat cu asalt acoperișul. Cu un țipăt speriat, Quetzie se avântă în înaltul cerului, răsucindu-se pentru a evita razele de lumină. Porni către sud, fără să se uite înapoi.

Tigre se aruncă în spatele unui parapet și-și acoperi capul cu brațele. Razele continuau să danseze pe deasupra piscinei ca niște lasere.

După câteva minute luminile se stinseră brusc. Bâzâitul scăzu în intensitate până deveni un zumzet ușor și începu să se îndepărteze.

Tigre ridică ușor capul și văzu cum atacatorul se îndepărtează, însă nu reuși să distingă în lumina orbitoare a soarelui decât un licăr ca de cristal, dinți și aripi.

Rămase ghemuit pentru încă un minut, însă creatura părea că nu-l văzuse, așa că într-un târziu se ridică în picioare și se sprijini de marginea acoperișului.

Silueta umană era la trei străzi distanță. În timp ce o privea, aceasta coti pe o străduță și dispăru către Central Park. Acum trebuia să alerge dacă voia să o prindă din urmă înainte să dispară.

Stătu o clipă pentru a-și fixa în minte imaginea străzilor, apoi se îndreptă către scări.

KANSAS

Diana se întreba dacă ar fi fost o idee bună să încerce să-și țină pleoapele deschise cu niște scobitori. Nu cumva citise cândva o povestire în care oamenii reușeau astfel să stea treji? Nu își permisese să doarmă când au oprit ultima dată să se odihnească ieri în zori. Se săturase să tot fie vizitată de străinul ei auriu și noua lui gaselniță de a-i spune Venus. Nemernicul. Era visul *ei;* nu ar trebui să facă ce vrea ea?

În loc de asta, ea făcu toate exercițiile posibile ca să rămână trează: genoflexiuni, flotări, yoga, pillates. Și îl privi pe Gus, care încă se zvârcolea și gemea în somn. În seara aceea, când îi schimbase bandajele, pregătindu-se să plece din nou, ea observase că tatuajul i se... mărise. Ca și cum ar fi crescut, cuprinzându-i întreg omoplatul și îndreptându-se către coloana vertebrală, aproape intersectându-i rana. Era sigură ca tatuajul nu era înainte mai mare decât un CD, iar acum părea foarte aproape de mărimea unui disc de pick-up. Însă cu siguranță asta era imposibil. Era probabil un efect al lipsei de somn.

Deci scobitori. Hmmm. Cu siguranță nu prea părea a fi o idee grozavă. Probabil că ar sfârși înțepându-și ochiul.

Cel puțin imaginea *asta* înfiorătoare o mai trezi puțin. Clipi rapid, schimbându-și mereu poziția corpului pentru a putea sta dreaptă.

– Ești sigură că nu vrei să conduc eu? zise Gus pentru a mia oară. Acesta se ținea strâns de cotieră de fiecare dată când ea lua o curbă cu mașina sau când mergea cu puțin peste 100 de km/oră.

– Hei, cel puțin nu voi leșina la volan, zise Diana, aruncând o ocheadă la harta ce stătea în scaunul dintre ei. Plus că aproape am ajuns.

Se uită din nou la drum, unde un știr sălbatic gigant apăru de nicăieri.

Gus scoase un sunet ascuțit când ea îl ocoli brusc.

– Voi citi *eu* harta, zise el. Și nu am mai leșinat decât atunci, o dată.

– Te-ai trezit doar de o zi, sublinie ea. Hai să nu riscăm. În mod deliberat ea nu dădea ascultare gândului care o prevenea că, dacă l-ar lăsa pe el să conducă, nu s-ar mai simți jignit în orgoliul lui de bărbat și ar plăcea-o mai mult. Altfel, îi plăcea să conducă. Îi plăcea să decidă unde să meargă în loc să decidă alții pentru ea. Întotdeauna i se păruseră plictisitoare filmele de călătorie, însă acum descoperea că era încântător să simtă vântul răvășindu-i părul. Dacă ar fi stilişti prin preajmă – probabil că ar prefera s-o vadă cu scobitori în ochi.

Mașina străbătea acum un orășel de preerie; conform hărții lăsate de Andrew, trebuiau să ajungă la o fermă, undeva la marginea orășelului abandonat. Era aproape de răsărit și totul era poleit în acea culoare argintie asemănătoare perlelor. Totul în jurul lor era pustiu și părea să fie așa de zile întregi.

La marginea orașului trecură pe lângă un cimitir, unde Gus observă ca erau câteva gropi săpate goale. Se întreba dacă oamenii

le-au săpat, anticipând că o să aibă nevoie de ele mai târziu sau fuseseră întrerupți în timp ce săpau.

Gus nu se putu abține să nu-și amintească înmormântarea părinților săi: florile, oamenii solemni în doliu, groparii care stăteau pe margine cu capetele plecate, sicriele șlefuite maro-închis ce se asortau cu întregul cadru funebru, pietrele funerare pe care Andrew trebuise să le aleagă. Îl năpădi un gând sumbru: oare cine va fi prin preajmă să-l îngroape când va muri? Se gândi la toți acei oameni care trăiseră aici și care probabil că se întrebaseră același lucru.

Parcurseră în liniște drumul pietruit și șerpuit până ieșiră din oraș, oprindu-se lângă un indicator pe care scria cu litere roșii, șterse: VILA DULCE VILA.

Într-un târziu se opriră în fața unei construcții ce semăna cu o fermă oarecare. De fapt, gândi Diana, semăna groaznic de tare cu un obiect de decor din *Vrăjitorul din Oz* – înainte de Oz, desigur. Tufișuri încâlcite se agățau cu disperare de pământ, încercând să reziste vântului ce părea hotărât să smulgă orice nu era ancorat bine. Un oblon desprins al casei se legăna încoace și încolo. Locul parea părăsit.

– Gus... șopti ea, brusc speriată.

Ceva nu era în regulă cu locul acela. Și nu era asta destinația ei; simțea acest lucru. Trebuia să meargă mai adânc către est și trebuia să pornească acum la drum. Să se oprească aici ar fi periculos.

– Să mergem, zise Gus, deschizând cu greu portiera.

– Gus, stai. Se întinse și-i apucă brațul. Dacă... dacă el nu e aici? Dacă e periculos... vreau să spun...

– El va fi aici, promise Gus, cu ochii verzi sclipind de speranță. Sau cel puțin mi-a lăsat un mesaj. Așa face. Sunt sigur.

Și Diana observă că el nu se îndoia de spusele lui. Avea încredere deplină în fratele său. Diana se întreba oare cum era să poți avea încredere deplină în cineva.

Gus coborî din maşină şi porni către verandă. Nu avea de ales, trebuia să-l urmeze sau să rămână singură în maşină.

Uşa din plasă de ţânţari era ruptă şi aproape smulsă din balamale. Diana o ţinu deschisă cât Gus bătu puternic în uşa roşie de lemn de la intrare.

Aşteptară.

Nu se întâmplă nimic.

Diana răsuflă uşurată fară să-şi dea seama cât era de încordată şi spuse:

– Bun, acum hai să mergem.

– Ai auzit? zise Gus. Înăuntru e cineva.

– Ce să aud? Nu am auzit nimic.

– Se mişcă ceva. Îşi lipi urechea de uşă, ascultând o clipă, apoi apăsă clanţa.

Uşa se deschise uşor cu un scârţâit, ridicând în aer un nor de praf.

– Gus...

Gus păşi înăuntru. Aruncând o privire neliniştită către cerul luminos, Diana se strecură înăuntru după el. Se găseau în mijlocul unui hol întunecos care ducea în dreapta şi-n stânga. În dreapta se afla un salon rece, luminat de raze pale ce se strecurau prin ferestrele soioase. În încăpere se găseau o masă uriaşă de lemn cu bănci lungi prăfuite, câteva oale de inox atârnând pe pereţi şi... cam atât. Doi şoareci ce se aflau pe masă în momentul în care intrară în încăpere fugiră într-un colţ. În stânga era o cameră mai întunecată, unde toate ferestrele aveau obloanele trase şi din colţuri păreau să se ridice umbre. Instinctiv, Gus întinse mâna în urmă-i, către Diana. Aceasta îi apucă mâna.

Pe măsură ce ochii i se obişnuiră cu lumina, Diana putu vedea că de toţi pereţii din camera întunecată erau lipite canapele îndreptate cu faţa către centrul camerei, unde era aşezat un scăunel. Pereţii de deasupra canapelelor erau căptuşiţi cu covoraşe şi pături, însă nu urmăreau vreun tipar anume – părea că au fost pur

și simplu fixate acolo, pentru a acoperi cât mai mult spațiu, poate pentru a face camera mai călduroasă. De unul dintre covorașe erau agățate două postere cu filmele: *Întoarcerea regelui* și *X-Men 5*. Gus trase puternic aer în piept când le văzu.

Arătă către ușa din capătul îndepărtat al încăperii, ușă ce era întredeschisă. Diana își ținu respirația și ascultă.

Se auzeau clar niște sunete.

Veneau din spatele acelei uși.

Semăna cu respirația, dar o respirație greoaie și obosită.

Gus porni nesigur către ușă.

„Clar nu vreau să intru acolo, gândi Diana. Însă nu-l pot lăsa să intre singur." În minte îi treceau nenumărate imagini de coșmar cu ce ar putea găsi acolo.

Se furișară pe lângă canapele. Acum puteau auzi clar respirația. Gus se întinse și împinse ușor ușa, încordarea fiindu-i trădată doar de forța cu care o strângea pe Diana de mână.

Camera era cu fața către est, iar fereastra era deschisă, lăsând să pătrundă câteva raze slabe. În încăpere se găseau un birou, un scaun și un pat de campanie.

Și un om.

La început, deși îl putea auzi respirând, Diana se gândi că trebuie să fie mort. Era mai bătrân decât orice om pe care îl cunoscuse vreodată, cu părul alb îmbâcsit și chipul brăzdat de riduri. Stătea ghemuit într-un colț al patului, înfășurat într-o pătură, cu fața la soare și cu ochii închiși, scoțând acele sunete groaznice.

Gus se apropie de om, trăgând-o și pe Diana lângă el. Podeaua scârțâi sub pașii lor, iar omul deschise ochii, privindu-i uimit. Ochii erau de un căprui pal, foarte pal și păreau slăbiți, ca și cum nu ar fi fost foarte des folosiți; se făcură însă mari la vederea lui Gus și a Dianei.

– Cum? croncăni el.

– Îmi caut fratele, zise Gus. Știi cumva dacă e aici?

Omul se întinse către ei, cu chipul complet schimonosit. Diana se trezi deodată cuprinsă de impulsul de a-şi înfăşura braţele în jurul lui şi de a-l îngriji.

– Este în regulă, zise ea, făcând un pas către el şi luându-i mâna în mâinile sale. Este în regulă, nu-ţi face griji, acum suntem aici. Ai nevoie de ceva? Eşti bine?

Străinul se holbă la ea, apoi îşi mută privirea către Gus care se apropia în spatele ei.

– Da, spuse Gus plin de căinţă. Îmi cer scuze. Te putem ajuta cu ceva?

– Tu eşti, şopti bărbatul.

„Oh, Doamne", gândi Diana, cu câteva clipe înainte ca Gus să-şi dea seama.

Nu era un străin. Ci Andrew.

Degetele lui Gus se înfipseră în umărul Dianei, apoi o trase lângă el în timp ce îngenunchea lângă fratele său.

– Andrew? rosti el.

Bătrânul se întinse şi-i atinse mâna.

– Gus... Gus, şopti el. Ştiam că ai să vii.

NEW YORK

Era o fată.

Tigre se ghemui în spatele unui zid al unei fântâni secate, simţind că se sufocă de emoţie. Ei bine, la ce se aştepta? Venise aici în căutarea oamenilor şi iată că acum găsise unul, o fată, şi trebuia să vorbească cu ea. Asta era consecinţa inevitabilă a faptului de a găsi oameni.

Dar de ce trebuia să fie fată? Şi pe deasupra şi una frumoasă, dacă îţi plac cele care ies din tipare şi te cam înspăimântă. În general, obişnuia să evite toate fetele, cu excepţia surorii lui, Claudia

– şi Vicky, desigur, însă ultima conversaţie pe care o avusese cu ea cam anulase orice şansă de reuşită a acelei relaţii.

Trase iar cu ochiul pe după zid. Fata asta era mai înaltă decât Vicky şi cu doar vreo câţiva centimetri mai măruntă decât el. Părea oricum mai bine legată decât ea, mai vânoasă, ca şi cum ar fi fost rodul pământului. Părul ei negru şi ondulat îi atingea talia şi se legăna într-o coadă de cal. Pielea ei era brună-aurie, sus pe braţ avea un tatuaj întruchipând o viţă-de-vie, iar în urechi, nas şi buric avea piercing-uri pe care le putea vedea cum sclipesc între maioul negru şi pantalonii cu imprimeu cargo. Fata se mişca asemenea unei pisici uriaşe, dominând strada şi săgetând totul din jur cu ochii ei negri.

În timp ce Tigre se gândea la aceste lucruri, ea se opri cu spatele la el, la doar câţiva paşi distanţă. Îşi ridică privirea către soare, închizând ochii şi deschizându-şi braţele ca şi când s-ar fi dăruit complet, absorbind lumina soarelui pe măsură ce dimineaţa umplea spaţiile goale dintre clădirile din Mahnattan.

Ei bine. Nu putea să stea acolo holbându-se întreaga zi. Făcându-şi curaj, se ridică în picioare şi sări peste zid chiar pe treptele din spatele ei.

– Scuză-mă, rosti el în engleză.

Ea tresări instantaneu, abia privindu-l din cauza luminii orbitoare a soarelui, apoi o rupse la fugă. Nu se aşteptase la o asemenea reacţie.

– Hei! HEI! ţipă el, apoi sări treptele pentru a o urmări.

Era surprins cât de rapidă putea fi. La un colţ aproape că o pierdu, apoi o zări cum dispare peste zid în parc. Ce nu era în regulă cu fata asta? Poate că şi ea avusese o întâlnire cu nişte hoţi de ficat. Se catapultă peste zid şi peste un deal. Cu puţin noroc, fata va obosi repede; altfel va fi foarte uşor s-o piardă acolo.

Îşi croi drum printr-un pâlc de copaci, dar nu o mai zări nicăieri. Mai alergă o vreme după care se opri şi cercetă din priviri împrejurimile. Unde oare...?

O crenguță trosni, iar el se întoarse la timp ca s-o vadă cum se năpustește asupra lui. Își ridică brațele scoțând un țipăt, dar nu reuși să se dea la o parte destul de repede. Ea se lovi de el și inerția îi împinse la vale. Se rostogoleau, lovindu-se unul de celălalt.

Într-un târziu, se opriră la poalele dealului, într-un morman de frunze, Tigre fiind imobilizat la pământ. Se forță să nu se mai zbată, de frică să nu o sperie din nou. Ea se holba la el.

– Slavă Domnului! zise ea. Ești cât se poate de real.

El aprobă din cap, sperând că acela era răspunsul bun. Îi era greu să se concentreze; simțea ca și cum ea ar fi emis niște scântei care erau peste tot în jurul lui, creând o electricitate ce-i ciupea pielea.

– Tu ești cel de la muzeu? îl întrebă ea.

– Nu, spuse el confuz. Ce muzeu?

– Câți ani ai?

– Ah, șaptesprezece, reuși el să articuleze. De ce mă tot întreabă oamenii asta?

– Pentru că e imposibil, zise ea, ridicându-se în picioare într-o mișcare legată, ca și cum un leu ar fi sărit catapultat de pernuțele labelor.

– De ce? Tu câți ani ai? o întrebă el, hotărându-se să mai stea o clipă la pământ.

– Optsprezece, dar eu sunt un caz special.

– Poate că și eu sunt.

Ea începu să-l studieze suspicioasă.

– Eu sunt Kali, spuse ea într-un târziu, întinzându-i mâna.

El i-o apucă și se ridică în picioare. Ciudata energie le pulsa între palme, iar ea îi dădu drumul la mână rapid, făcând un pas înapoi.

– Eu sunt Tigre, zise el.

– Oh, răspunse ea.

Urmă o pauză stânjenitoare.

– Și, locuiești aici? întrebă el, încercând să rupă tăcerea.

– Da... Adică în mod normal locuiesc în Brooklyn şi făcu un semn discret arătând către est, însă acum nu pot ajunge acolo. De ce? Tu vii din altă parte?

– Da – Santiago, Chile.

– Serios? Chipul lui Kali se lumină. Cum ai ajuns aici? Cum ai trecut de vânătorii de cristal?

El îi povesti despre Quetzie şi despre monstrul ciudat care o alungase. Kali îl aproba din cap pe măsură ce el explica.

– Da, chestia aia e un pterodactil. Huh! Îşi dădu capul pe spate. Nu m-am gândit că aş reuşi să le evit dacă trec pe *deasupra* capetelor lor. Îşi mută din nou privirea spre el şi ridică din umeri. Oricum nu prea văd diferenţa.

– Ce vrei să spui?

– Ştii şi tu, cu toată catastrofa şi vânătorii, şi haosul... continuă ea să spună când îi prinse expresia nedumerită. Vrei să zici că *nu* ştii?

– Tot ce ştiu este că acum o săptămână eram la şcoală şi apoi m-am trezit şi totul era schimbat. Ah, şi într-o staţiune din Mexic am dat şi peste un cult de scrântiţi obsedaţi de operaţii estetice. Ştii tu cumva ce se întâmplă?

Ea aprobă din cap, iar Tigre simţi cum i se ridică o povară de pe suflet, în sfârşit cineva avea să-i spună ce se întâmplase.

– Ştiu *ce* s-a întâmplat... dar nu am idee *de ce!* Ea făcu o pauză. E destul de greu de explicat. Vino, îţi voi arăta.

KANSAS

Diana îi lăsă singuri pe Gus şi pe Andrew, închizând uşor uşa în spatele ei. În cealaltă parte a casei găsi un fel de bucătărie rudimentară şi nişte trepte şubrede care duceau la etajul al doilea. Dacă treceai de acestea, la capătul unui hol îngust şi întunecos dădeai peste o uşă din plasă, ce se deschidea către curtea din spate.

Diana ezită, privind înapoi. Ar fi o idioțenie completă dacă ar ieși ziua în amiaza mare afară cât timp Gus era ocupat? Era ferm convinsă că creaturile de cristal nu erau interesate de ea; păreau să atace doar în prezența lui Gus. Plus că avea mare nevoie să iasă puțin la lumina soarelui.

Împinse ușa, tresărind la scârțâitul scos de balamale. Curtea din spate era la fel de pustie ca și partea din față a casei, având aceeași tristețe, tufișuri încăpățânate și praf. O roabă abandonată era sprijinită de un gard strâmb ce împrejmuia curtea. Diana dădu un ocol perimetrului, uitându-se încontinuu spre cer să nu apară alte creaturi. Într-un colț mai îndepărtat zări un scuar, odinioară o grădină de legume, acum sălbăticită. Se afundă mai adânc în curte și dădu peste o fântână de piatră, însă scripetele era ruginit și înțepenit, iar găleata – putrezită și găurită. Diana spera să mai aibă ceva provizii de la ultimul lor raid prin supermarket, din moment ce bănuia că nu vor părăsi acel loc chiar azi.

Își ridică privirea către soarele ce răsărea, încercând să ignore acel îndemn pe care îl simțea în întreg corpul și care-i ordona să meargă spre sud. Era aproape asemănător cu o durere pe care o putea înăbuși doar mișcându-se permanent. Cât timp condusese, totul fusese în regulă, însă acum se simțea pur și simplu copleșită de vocea din capul ei. Se așeză pe treptele din spate ale casei, punându-și capul între mâini.

Acum știa cel puțin câți ani trecuseră. Cam șaptezeci și cinci, le zisese Andrew, care acum avea aproape nouăzeci și șapte.

Ceea ce însemna – și simți că se sufocă – că mama ei ar avea aproape o sută douăzeci de ani. De fapt, asta însemna că mama ei murise. Și tata la fel. Și Doug. Și probabil și ametitul ăla de star de cinema după care mama ei era înnebunită și cu care ar fi vrut ca Diana să se ducă la întâlnire, și probabil toate celelalte celebrități cu care se prefăcea că e prietenă pe la petreceri, și toată echipa de lucru de la albumele ei, și toți oamenii care veniseră vreodată la

concertele ei. Oricum avea certitudinea că așa se întâmplase. Era într-o lume în care toți cei ce o cunoșteau nu mai existau.

Însă mai erau atâtea pe care voise să le facă! Toate acele e-mailuri de la vechii ei prieteni la care voia să raspundă imediat cum ar fi avut un moment liber. Tipul de la colegiu care-i mărturisise că făcuse o pasiune pentru ea și căruia dorise să-i dedice o melodie ca să-și ceară scuze că nu a rămas o prietenă bună după ce a devenit faimoasă. Toate acele cântece pe care ar fi vrut să le compună, despre dragoste și frică, despre cunoașterea celorlalți și înțelegerea celor de lângă tine, cântece care aveau să schimbe lumea și să-i transforme pe toți cei care le ascultau în oameni mai buni și mai fericiți. Toți acei oameni cărora simțea nevoia să le ceară iertare, toți oamenii pe care-i admira în secret și toți cei care nu vor ști niciodată cât au însemnat pentru ea. Toți dispăruseră, iar ea nu va mai putea să le transmită nimic.

Cel mai mult își dorea să mai fi apucat să-și vadă tatăl o dată. Își aminti cum era când era mică, când tatăl ei o ducea peste tot. Pe atunci mama ei încă se străduia cu propria carieră muzicală, așa că de cele mai multe ori erau doar ea și tatăl ei, mâncând spaghete și uitându-se la hochei. Odată el o îndrăgea, asta înainte ca ea să devină un superstar și să-și schimbe numele, iar el să decidă că nu vrea să mai aibă nimic de-a face cu ea. Își dorea să-i fi putut spune că ar fi renunțat la tot doar pentru încă o zi în care să stea cu el și să repare mașini. Își dorea să-și fi dat seama de asta atunci.

Diana se ridică în picioare, ștergându-și lacrimile și dându-și părul la o parte de pe față. Și-ar fi putut petrece toată ziua înecată în regrete dacă nu ar fi ieșit repede din acea stare. Însă chiar și așa nu ar putea să-i ajute cu nimic pe Gus și pe Andrew, nu s-ar apropia prea mult de acea destinație din est și nici nu ar găsi răspuns la întrebările pe care le avea.

Intră din nou în casă și se opri în fața ușii camerei lui Andrew, ascultând murmurul de voci ce se auzea dinăuntru. Îl auzi pe Andrew spunând:

– Știu că nu ai apucat să-ți iei rămas-bun de la mama și tata așa că... Am vrut să aștept... doar ca să fiu sigur.

I se părea că-l aude pe Gus plângând și, simțind că nu are ce căuta acolo, Diana făcu cale întoarsă.

Singura parte a casei care rămăsese neexplorată era etajul, așa că începu să urce scările însufletită, testând fiecare treaptă. Se trezi într-un hol ca un balcon, slab luminat, cu vedere spre salon. De-a lungul holului erau șase uși, trei pe fiecare parte, toate închise.

Trase aer adânc în piept și deschise prima ușa de pe stânga, descoperind un dormitor gol, cu un pat dublu, grijuliu aranjat sub o pătură fină de praf care începu să se ridice în aer, făcând-o să tușească. Traversă camera către fereastră și o deschise, lăsând să pătrundă înăuntru lumina palidă a soarelui și aerul curat. Pe noptieră găsi o carte de care nu mai auzise până atunci; titlu era destul de șters: *Earth Abides,* de un anume George R. Stewart.

Cealaltă ușă era de fapt ușa de la toaletă, în care faianța verde cu galben se asorta cu cea din baia mai mică de la parter. Spre surprinderea ei apa încă mai curgea – în țâșnituri neregulate, având o culoare ruginie, însă își puse totuși mâinile sub jetul de apă și-și udă părul, care i se ciufulea cu fiecare zi în care era departe de stiliștii ei. Pe de altă parte, observă că cearcănele de sub ochi îi dispăruseră. Începuse să creadă că le va avea toată viata, cel puțin după ultimii trei ani. În nici un caz toată chestia asta cu sfârșitul lumii nu avea cum să fie *mai puțin* stresantă decât viața ei de star pop, dar apucase să doarmă mai mult în ultimele zile.

Ultima ușă de pe partea asta a holului era înțepenită, iar Diana trebui să împingă cu umărul în ea de câteva ori până reuși să o deschidă și să intre.

Diana se holba la lumina albastră a focului de pe aragaz, așteptând să fiarbă apa, când cineva luă cana de pe tejgheaua de lângă ea și o azvârli în perete.

Diana se întoarse rapid chiar în momentul în care Gus înșfăcă o farfurie pe care o trânti cu forță pe podea. Putea vedea în ochii lui ceva ce nu părea a fi pământesc, o furie ce-l alungase pe Gus pe care îl știa ea.

– Ce *faci?* țipă ea.

– Nu mai contează, urlă el. Nimic nu mai *contează.* Apucă și cealaltă cană pe care Diana o pregătise și o azvârli cu toată puterea în peretele din spatele ei. Hei, DOAMNE! urlă el către tavan. Ai uitat unul! Nu vrei să ne ai pe toți? Nu poți uita și de fratele mai mic!

Înșfăcă încă o farfurie, însă Diana i-o smulse din mână și-l împinse.

– Oprește-te, zise ea ferm. Trebuie să-ți menții cumpătul pentru Andrew.

– Diana, *dar e pe moarte,* zise Gus. Am ajuns exact la timp să-l văd cum *moare.*

– Dar cel puțin ai ajuns la timp să-ți iei rămas-bun, zise ea.

Gus închise ochii și se îndepărtă de ea, acoperindu-și fața cu mâinile.

– Trebuie să-l luăm de aici, zise Diana. Locul ăsta pur și simplu deprimant și înspăimântător, și... și insalubru. Trebuie să-l ducem undeva unde să poată muri cu demnitate și unde să-l îngropăm cum se cuvine, lucru de care oamenii din generația lui nu prea au avut parte.

– Noi? Dar cum rămâne cu Tennessee și unchiul tău?

– Haide, Gus, știi la fel de bine ca și mine ce vom găsi acolo.

– Dar unde putem merge? Creaturile alea...

Ea ar fi vrut să spună către est, dar în loc de asta ridică din umeri.

– Întreabă-l pe Andrew. Trebuie să fie vreun loc în care să vrea să meargă înainte să moară. Du-te și întrebă-l acum, cât eu fac ceaiul. Ar trebui să plecăm cât mai repede.

El o aprobă din cap, îndepărtându-se de tejghea, și se opri, privind-o din nou. Ochii îi reveniseră la normal – privirea îi era tristă, dar nu periculoasă.

– Ai văzut ceva, nu-i așa? zise el. Vrei să plecăm cât mai repede de aici pentru că ai găsit ceva, nu?

Diana încercă să-și reprime imaginea ce-i venea în minte, însă aceasta reveni, fără să o poată opri, și trecu în grabă pe lângă el, ieși în curte și vărsă din nou.

Când intră înapoi în casă, Gus o aștepta cu un prosop umed și o expresie îngrijorată.

– În camera de sus e... e un cuplu, zise Diana șoptit, luând prosopul. Sunt morți. Și sunt așa de ceva vreme. Bănuiesc că Andrew era prea slăbit să-i mai poată îngropa când au murit. Camera e plină de bulgări de naftalină, însă mirosul – și simți că îl va mirosi toată viața, ca și cum i s-ar fi impregnat în piele în cele douăzeci de secunde cât stătuse acolo și în care simți că totul se învârte în jurul ei.

Gus îi atinse umărul, iar ea își cuprinse trupul cu brațele, sprijinindu-se de el și închizând ochii. Furia din sufletul lui Gus se domoli. Acum liniștit, băiatul o îmbrățișă, lăsându-se în voia unui sentiment nou, plăcut și învăluitor simțind cum părul ei i se revarsă peste brațe, iar fata își îngroapă capul la pieptul lui.

– Este groaznic, șopti ea. Trebuie să-l scoatem pe fratele tău de aici.

– Da, spuse el. Îl vom scoate de aici.

New York

Tigre lăsă în jos ziarul și o privi înmărmurit pe Kali. Se aflau în sufrageria apartamentului unde se adăpostise Kali, care era căptușit cu reviste și articole decupate, toate aranjate în teancuri, pe categorii. Majoritatea arătau destul de ciudat și fuseseră tipărite pe o hârtie stranie, durabilă, pe care nu o mai văzuse înainte.

– Deci *suntem* în viitor, zise el.

– Așa se pare. Un viitor cam scrântit și lipsit de speranță.

– Cum e... Tigre se opri. Cum de s-a întâmplat asta?

– Se pare că nimeni nu știe, răspunse Kali. Se lasă pe spătarul canapelei și-și trase picioarele desculțe sub ea. Se pare că pur și simplu... nu s-au mai născut oameni. Nu au mai existat bebeluși, nici copii, dintr-odată, pe întreg globul. Pur și simplu ne-am luat adio dintr-odată de la reproducere. Și *sayonara*[1] de la supraviețuirea speciei. Ea ridică din umeri, chipul devenindu-i o mască a indiferenței. Tigre nu știa ce să creadă. Bănuiesc că planeta pur și simplu ne-a abandonat.

– Bun. Deci oamenii au realizat ce se întâmplă și atunci...

Se uită din nou la ziarul din fața lui.

– Și apoi au urmat o groază de chestii, zise ea. Oamenii au luat-o puțin razna încercând să găsească o soluție.

– Clonarea? sugeră el.

Ea îi aruncă o privire plictisită.

– Nu-ți amintești câte legi anti-clonare intraseră în vigoare până în 2012?

– Ba da, dar asta era o urgență, zise el.

– Da, spune-i tu asta unei anumite jumătăți a Americii, zise ea. Dar stai, nu poți – sunt toți morți. Bănuiesc că e și o parte bună a chestiei ăsteia.

– Vrei să-mi spui că nici măcar nu au încercat?

– Au încercat câțiva, în alte țări, în mod ilegal, dar nu au reușit.

„Ai fi putut să-mi spui asta fără să-mi ții și predica", gândi el.

– Bine, zise el, luând un alt articol dintr-o altă grămadă. Deci creaturile de cristal... au fost făcute de oameni de știință?

– Da. Ideea inițială era să se creeze creiere computerizate avansate, care să păstreze întreaga noastră memorie.

– Și care să ne înlocuiască după ce vom dispărea ca specie, zise el încet.

---

[1] Sayonara – adio (japoneză)

– Însă bineînțeles că au zbârcit-o, spuse Kali. Creaturile au prins singure viață. Au început să construiască singure alte versiuni mai puternice ale lor, cum ar fi acele păsări sau insectele străjer, îmbunătățindu-și mereu creațiile și devenind tot mai puternice. Multe sunt legate între ele, nu toate deodată, ci în haite, fiecare haită având propriul conducător. Oamenii au intrat în panică socotind că aceste creaturi se vor putea conecta la rețeaua noastră de computere și astfel ne vor distruge, așa că în 2052 a urmat Marea Distrugere. Toată lumea s-a descotorosit de computere, iar sistemele mari automatizate care stăteau la baza lucrurilor importante, cum ar fi rețeaua de curent electric, au fost închise, pentru a nu putea fi schimbate sau afectate de viruși. Până la urmă, vânătorii s-au întors împotriva celor care i-au creat. Acum ei domnesc peste aceste ținuturi și îi vânează pe puținii oameni care au mai rămas din plictiseală, de ciudă sau, mă rog, dintr-un oricare alt motiv. Vestea bună e că aceste creaturi funcționează doar cu lumină solară, așa că preferă să nu iasă noaptea la iveală, deși ar putea dacă își depozitează în timpul zilei destulă energie cu ajutorul captatorilor-de-soare, acele cristale din care sunt făcute. Până acum am observat că mă ignoră, asta dacă nu-i înfrunt direct. Ea îl privi gânditoare. Mă întreb oare cum vor reacționa la tine?

Tigre se cutremură.

– Nu sunt sigur că vreau să aflu. Deci acești vânători de cristal au cam pus stăpânire pe America de Nord, nu?

– Și pe Europa, potrivit articolelor pe care le-am citit.

– Dar America de Sud? Acolo nu am văzut deloc vreo creatură din cristal, doar niște animale hibride înspăimântătoare.

– Exact asta și sunt, deși majoritatea oamenilor le spun zibrizi, pentru că noi le-am creat și pe acelea, zise Kali, arătând cu degetul spre un alt teanc de articole din colț. Poți să citești tu însuți despre asta. Un grup de cercetători s-a gândit că, studiind animalele, ar putea găsi o soluție pentru omenire. Însă, încercând să descopere

ce s-a întâmplat, au cam exagerat cu genetica experimentală, creând o specie de super-animal care să ne înlocuiască.

– Poate că exact asta sunt neoquetzalii, zise Tigre. Poate că Quetzie avea dreptate când spunea că este apogeul evoluției – un super-animal, înzestrat cu inteligență umană, dar fără trăsăturile negative ale omului.

– Cred că oamenii de știință nu au gândit așa, zise Kali. Nu au considerat că au avut success. Au sfârșit prin a-și lăsa creațiile în America de Sud – mă rog, cel puțin pe cele care au stat acolo.

– Ai aflat toate astea din articole?

– Aproape. Câte ceva am mai și dedus.

Tigre se așeză pe podea nemulțumit. Acele hârtii nu-i trezeau decât și mai multe întrebări, iar el nu prea era un cititor înrăit.

– Unde ai găsit chestiile astea?

Ea se fâstâci pentru o clipă, iar el își dădu seama înainte chiar ca ea să spună ceva că avea să-l mintă.

– Ei, știi și tu, de pe ici, de pe colo, de la bibliotecă, zise ea.

Se întreba oare de ce îl minte în legătură cu atâta lucru și oare ce îi mai ascunde.

– Și cât de departe în viitor suntem? Mai sunt și alți oameni în afară de noi?

– Ultimul ziar pe care l-am găsit datează de la începutul anului 2072, deci la aproximativ șaizeci de ani după timpul nostru, când New Yorkul a fost evacuat în mod oficial din cauza inundației subterane de la metrou și a sosirii Vânătorului-Șef.

– Vânătorul... zise Tigre.

– O pasăre de sticlă *foarte* furioasă și mare, îl întrerupse Kali. Conducătorul haitei din New York. Ai să vezi, e tare enervant. Are obiceiul, cam o dată la trei zile, să scoată un țipăt ascuțit; e un fel de ritual. În fine, după mine, cred că au trecut cam zece ani sau poate chiar mai mult de la Marea Evacuare. Multe dintre conserve sunt încă bune, dar trebuie totuși să fii atent. Iar dacă te întrebi dacă mai sunt și alți oameni – mă rog se poate spune și așa, mai

mult sau mai puțin. De fapt, mai puțin. Kali se așează în genunchi pe canapea și aruncă o privire pe fereastră. Aceștia nu ies afară cât e soarele sus pe cer de frica vânătorilor, însă în tunelele metroului sunt câțiva oameni bătrâni de tot. Ei sunt adevărații newyorkezi, cei care au refuzat să plece și care acum sunt blocați aici. Ca și mine. Și schiță un zâmbet amar. Cei mai mulți dintre ei sunt cam scrântiți la minte și nu pot vorbi corect. Singurul pe care l-am cunoscut să poată comunica e *de-a dreptul* înfricoșător și vorbea întruna despre nu știu ce „miracol". Voia să merg cu ei în tunele, dar i-am spus că mai degrabă mă ofer mâncare pentru tigri psihopați decât să merg acolo.

– De ce? El o privi curios. Nu ți-ar fi explicat și ei toate astea?

– La fel de bine m-ar fi și putut lega să-mi fure rinichii, zise ea înțepat.

Tigre roși, dorindu-și să nu-i fi povestit chiar *tot* prin ce trecuse.

– A fost vorba de ficatul meu, mormăi el. Dar poate că oamenii ăștia știu ceva ce trebuie să aflăm și noi. Acum că mă ai pe mine să-ți apăr spatele...

Kali pufni.

– Da, ai dreptate, mă simt într-adevăr mult mai în siguranță, zise ea.

– Gândește-te numai, zise el.

– Mai trebuie totuși să vezi ceva, spuse ea, schimbând subiectul. Uită-te la datele la care s-au născut ultimii copii. Scotoci printr-un alt teanc de articole și scoase o listă cu nume scrise de mână. I-o înmână. Observi ceva?

El scană lista cu privirea. Răspunsul îl lovi dintr-odată.

– Uau, zise el uimit.

– Da. Nouă luni după data „dispariției" noastre sau cum vrei să-i spui.

– Dar ce înseamnă? întrebă el.

– Păi, gândește-te puțin. Dacă s-a întâmplat ceva care ne-a împiedicat să mai avem copii, dar toate femeile care erau gravide

și-au dus sarcina la bun sfârșit, asta înseamnă că *ceva* s-a petrecut exact cu nouă luni înainte, adică exact atunci când am dispărut noi.

– Crezi că cele două evenimente au legătură?

– Tu, nu?

Ea se opri, reprimându-și niște gânduri pe care nu voia să le împărtășească.

– Deci, ce ne-a trimis pe noi în viitor a cauzat toată chestia asta cu copiii? Nu știu ce să zic... Nu prea mi se pare plauzibil.

– Mai puțin plauzibil decât tot ce ți s-a întâmplat săptămâna asta?

Kali se ridică, se duse la bucătărie și începu să zăngănească vasele.

– Adevărat. Tigre observă un caiet cu spiră ce zăcea sub geamul măsuței de cafea. Coperta era neagră, cu flăcări portocalii pe margini, și paginile caietului eau acoperite cu articole, dintre file ieșind în afară colțuri de ziar. Ce e asta? întrebă Tigre, întinzându-se către caiet.

– Ce? se auzi vocea ei din bucătărie.

El răsfoi primele pagini uimit. Articolele astea nu păreau a avea vreo legătură cu sfârșitul lumii. Ele datau de dinainte de saltul lor în timp.

Unul dintre titluri suna cam așa:

MAGAZINUL UNIVERSAL DIN NEW JERSEY S-A PRĂBUȘIT ÎN MOD MISTERIOS. TREISPREZECE MORȚI; O FETIȚĂ DE PATRU ANI ȘI MAMA EI SUPRAVIEȚUIESC ÎN MOD MIRACULOS.

Un alt titlu anunța:

ÎN MIJLOCUL UNUI TEREN DE JOACĂ S-A FORMAT O GAURĂ; ȘAPTE COPII AU FOST RĂNIȚI.

Înmărmurit, continuă să dea paginile, dând peste câteva file ce cuprindeau mai multe rapoarte medicale. Pacientul Bill Nichols dezvoltase un cancer la plămâni galopant. Tigre își înclină capul să

citească însemnările de mână ale doctorului, când dintr-odată caietul îi fu smuls din mâini.

– Să nu mai atingi *niciodată* ăsta, mârâi Kali.

– Dar ce e? întrebă Tigre, mirat și puțin impresionat de expresia furioasă a fetei.

– În nici un caz nu e treaba ta, izbucni ea, întorcându-se furioasă în bucătărie.

– Îmi cer scuze, spuse el. Nu am știut.

Nu primi nici un răspuns, decât zăngănitul furios al vaselor. Se ridică în picioare să o urmeze și observă o fotografie pe podea. Pesemne că îi căzuse din caiet.

Să îndrăznească să o ridice? Oare îl va omorî dacă îl va prinde uitându-se la ea? Curiozitatea lui însă îșI spuse cuvântul, așa că o înșfăcă rapid, având privirea ațintită către ușa bucătăriei.

În fotografie erau trei fete micuțe blonde care chicoteau atât de tare încât păreau că o să cadă de pe canapeaua în care stăteau. Deasupra lor, în spatele canapelei, se afla o siluetă cu un păr negru lung bogat, a cărei față era acoperită de un X marcat cu bandă adezivă neagră. Tigre știu până să dezlipsească banda adezivă că acea siluetă era Kali. Kali, care avea întipărit pe buze un zâmbet, un zâmbet adevărat, o ipostază în care nu o văzuse încă.

De data aceasta auzi din timp când zăngănitul vaselor încetă, așa că reuși să vâre poza în buzunar și să-și ia o mutră inocentă. Kali apăru în cadrul ușii de la bucătărie și îl cercetă suspicioasă cu privirea.

– Ce e? zise el, încercând să pară nonșalant.

– Vrei ceai? întrebă ea brusc.

– Ah, sigur.

El o urmă în bucătărie, în timp ce ea luă un ceainic și-l puse pe aragaz.

– Știi care e lucrul cel mai prostesc care îmi lipsește? zise ea. Laptele. Sunt o groază de chestii care nu s-au stricat și pot fi mâncate, însă urăsc laptele condensat și bineînțeles că lapte proaspăt

nu am de unde să iau, decât poate dacă reușesc să plec de pe insula asta nenorocită și mă apuc să vânez vaci.

Se opri din vorbit, fiind preocupată să scoată zahărul și cănile din dulap. El bănui că ăsta e felul ei de a face pace și de a trece peste incidentul de mai devreme.

– Crezi că mai sunt și alții ca noi? întrebă el.

– De unde să știu? Până să apari tu, credeam că eu sunt singura.

– Păi, și crezi că e vreun motiv pentru care suntem aici? o întrebă el. Avem oare noi ceva anume, care ne face speciali? Ea nu-i răspunse. Adică, vreau să spun, ăsta e cumva doar un accident bizar, sau facem parte dintr-un plan și, dacă da, atunci ce putem face în legătură cu asta? Dacă am putut să călătorim în viitor, atunci nu ne putem și întoarce în trecut? Există oare vreo cale prin care să putem repara răul făcut?

– *Nu știu,* Tigre, izbucni ea, apoi se opri la mijlocul frazei, ducându-și mâinile la tâmple.

Vocea îi exploda în minte, mai tare ca niciodată:

TOATE ÎNTREBĂRILE TALE ÎȘI VOR AFLA RĂSPUNSUL.

VREMEA SE APROPIE.

– Ah, *dispari,* se răsti ea.

Privi în sus și-l descoperi pe Tigre șocat.

– Și tu ai auzit asta? întrebă el. Kali se holbă la el. Vocea care spunea că toate întrebările noastre își vor găsi răspuns?

– Deci nu mi s-a părut, zise ea.

– Bănuiesc că nu.

– Asta înseamnă că nu putem fi amândoi nebuni. Ea ridică din umeri. Sau tu ești în imaginația mea.

Kali se întoarse către aragaz.

– Ei bine, dacă sunt produsul imaginației tale, țin să-ți spun că ai o imaginație tare plictisitoare, încercă el să glumească. Eu m-aș fi imaginat măcar un pic mai arătos.

Ea pufni.

– Bine atunci, deci tu eşti real şi vocile sunt reale. Ce facem acum?

– Nu ştiu. Tigre se sprijini de masă, holbându-se pe fereastră. Bănuiesc că aşteptăm.

O PLAJĂ ÎN NEW JERSEY

La sfârşitul lumii,
La marginea lumii,
Unde nu sunt decât stele,
Voi fi oare acolo?
Vei fi şi tu?

Nu, nu era în regulă. Sunetul Oceanului Atlantic şi noaptea tăcută şi înstelată îi umpleau capul Dianei cu muzică, însă toate versurile ei se tot întorceau sub formă de cântece de dragoste, lucru pe care ea chiar nu şi-l dorea. Scoase un pufnet, vădit nemulţumită.

– Ce naiba se tot întâmplă în căpşorul ăla al tău? o întrebă Gus. Nu ai mai scos un cuvânt de o jumătate de oră.

– Scuze, zise Diana. N-am nimic. Fire de nisip îi alunecară pe mână când Gus se ridică lângă ea, proptindu-se în coate şi privind-o prin întuneric. Stăteau pe plajă de câteva ore deja, de la apus chiar, şi era o linişte deplină în comparaţie cu ultimele două nopţi de condus nonstop.

– Scrii un cântec, nu-i aşa?

– Poate, încuviinţă ea nemulţumită.

– Cântă-ni-l şi nouă, zise Andrew de după Gus.

– Oh, dar nu l-am terminat. Poate mai târziu.

Păstrară tăcerea pentru un moment, iar Diana se întrebă dacă nu cumva fusese nepoliticoasă. Nu prea era obişnuită cu oamenii în vârstă, pentru că toţi bunicii ei muriseră când ea era încă mică. Pe deasupra, Andrew se purta cu ea ca şi când ar fi fost încă vedeta pop – de exemplu nu-i putea spune decât Venus – şi asta o făcea

să se simtă ciudat. Faţă de Gus se obişnuise să fie o adolescentă ca oricare alta, iar faptul că altcineva se purta din nou cu ea ca atunci când era un star pop îi dădea o stare de neliniște.

– Cred că mă duc să fac o plimbare, spuse ea încet.

– Bine, zise Gus. Dar nu te duce prea departe.

Diana se ridică în picioare şi coborî dunele, către ocean.

Când zgomotul paşilor ei se stinse, Andrew spuse:

– Eşti îndrăgostit până peste urechi, frăţioare.

– Eu? zise Gus. Nu, suntem doar amici – adică e cam ciudat cu toată chestia asta cu sfârşitul lumii, nu e cum crezi.

Mototoli un ambalaj de la un baton granola şi, distrat, îl puse în buzunar, tresărind, ca şi când rana din spate l-ar fi junghiat. Avuseseră noroc şi găsiseră cutii de suc, batoane granola şi jambon de vită într-una dintre alimentarele din oraş, aşa că aveau ce să mănânce şi nu aveau nevoie de foc pentru asta.

– Venus nu e cum m-am aşteptat, zise Andrew. E mult mai normală decât credeam.

– Nu ţi-am spus şi eu asta?

„Acum şaptezeci şi cinci de ani."

Andrew tăcu pentru o clipă, jucându-se cu nisipul printre degetele-i înţepenite.

– Îţi mulţumesc că m-ai adus aici. Chiar mi-a lipsit oceanul. Nu mi-am dat seama cât de mult îl iubesc până nu am părăsit California.

– Îmi pare rău că e alt ocean, zise Gus, însă ne-am dat seama că ăsta era mai aproape.

– Omule, în ultimii patruzeci de ani am stat în Kansas. Şi o băltoacă mai mare m-ar fi făcut fericit. Oricum, cel mai mult îmi place sunetul pe care-l fac valurile.

Gus privea stelele, întrebându-se cât se îndepărtase Diana şi dacă a păţit ceva, fiind singură în tot acel întuneric. Ar trebui să se ducă ea? Sau asta ar înfuria-o? Oricum nu putea să-l lase pe Andrew singur.

– Am crezut c-o s-o urăsc, zise Andrew cu o voce joasă. De fapt, am și urât-o până ați apărut. Știi, mi-am petrecut ultimii șaptezeci de ani învinuind-o pentru dispariția ta. Ea a avut parte de toată atenția, de toată drama, tragedia, toți s-au agitat în legătură cu dispariția ei, dar nimeni nu a pomenit vreodată și de tine. Ar fi trebuit să vezi ce îndruga mama ei reporterilor, te învinuia că ai răpit-o, *pe tine,* Gus! Poliția m-a interogat ca și cum ai fi fost un infractor, și nu o persoană dispărută.

– Dar nu a fost vina Dianei, Andrew!

– Diana, zise Andrew. Știi, am știut mereu că nimeni nu-și poate boteza copilul Venus, nici măcar vrăjitoarea aia psihopată. Suspină. Ei bine, ai dreptate. Uitasem cum e în viața de zi cu zi. E destul de greu să o urăști, nu-i așa?

– Cam da, zise Gus rânjind.

Mereu am crezut
Că sfârșitul lumii
Va fi rapid,
Va fi brusc,
Va fi într-o clipită
Și nu va mai fi nimeni,
Nici eu
Și nici tu.

Aaaargh. Iar începu. Diana își întoarse fața către briza oceanului și închise ochii.

Era ciudat să-l vadă pe Gus cu Andrew. Părea să se simtă atât de bine în pielea lui acum, ca și cum s-ar fi redescoperit pe sine.

Diana s-a simțit întotdeauna norocoasă că e singură la părinți. Ura să-și vadă unchii și mătușile certându-se. Mama ei era una din cei cinci frați și surori care se certau tot timpul, încercând toți să iasă în evidență. Chiar și după ce deveniseră adulți tot încercau să nu

rateze nici o şansă de a-şi umili fraţii sau surorile şi de a fi în centrul atenţiei.

Andrew şi Gus, pe de altă parte, se înţelegeau foarte bine şi râdeau mult împreună. Chiar şi acum, când diferenţa de vârstă dintre ei devenise de optzeci de ani, se tachinau mult şi aveau glumele lor. Andrew se însufleţise deodată de când îl găsiseră, ca şi cum Gus ar fi fost un fel de energizant pentru el.

Cel mai ciudat i se părea Dianei cât de uşor acceptase Andrew ideea că ei făcuseră un salt în viitor. Clar că Diana nu văzuse destule filme science-fiction. Cei doi fraţi făcuseră fel de fel de speculaţii despre când se produsese saltul în timp pe tot drumul cu maşina. Tot spuneau cât de ciudat era că nu fuseseră implicaţi extratereştrii sau vreun incident nuclear. Diana începuse să se simtă vinovată că nu i-a pomenit nimic lui Gus despre vocile pe care le auzea, din moment ce părea a fi un subiect pe care le-ar plăcea să-l introducă în teoriile lor, însă acum nu ştia cum să aducă vorba despre asta.

Diana privea către nord, întrebându-se oare cât de departe era New Yorkul. Acum că mersese cât putu de mult către est pe uscat, acel îndemn interior devenise mai puternic şi mai bine definit, ca şi cum capul i-ar fi pulsat de durere şi apoi brusc şi l-ar fi simţit ca străpuns de un ac. Credea acum că acel îndemn o trimitea în nord.

Oare era doar în imaginaţia ei, sau în depărtare chiar zărea nişte luminiţe? Poate ar trebui să continue să meargă de-a lungul plajei, apoi să se îndepărteze de ocean, să încerce să găsească o altă maşină pe care să o repare şi să plece de una singură.

Până la urmă acum Gus îl avea pe Andrew. Nu mai are nevoie de ea. Şi, stând în preajma lui Andrew, îşi reaminti toate motivele pentru care nu ar trebui să se îndrăgostească de Gus. Desigur că era o situaţie specială, era sfârşitul lumii, tabloide nu mai existau, dar dacă ar putea găsi o cale să se întoarcă în timpul lor? (Asta era tema centrală a teoriilor celor doi fraţi.) Atunci ar fi de-a dreptul nemilos

din partea ei să-i spună că nu pot fi împreună decât când nu mai e nimeni altcineva să-i vadă. Plus că într-un fel nu ar fi vrut să se implice într-o relație. Ideea de a fi nevoit să ai încredere în cineva, să te bazezi pe cineva, chiar dacă era vorba despre Gus, în care avea încredere deplină... însemna totuși să renunțe la independența ei... mai bine să plece acum, cât încă nu ar răni pe nimeni.

FĂ-O! îi spuse vocea. *MERGI ÎNTR-ACOLO. MERGI ACUM. ACEȘTIA DOI NU TE VOR LÂNGĂ EI. LOCUL TĂU E ÎN ALTĂ PARTE. DU-TE!*

– Și ce au făcut oamenii? Și-au petrecut zilele pur și simplu așteptând sfârșitul? Nu au încercat să facă nimic în legătură cu asta? întrebă Gus.

Își vârî mâinile în nisip, pe care îl strânse într-o grămăjoară, îngropându-și în ea picioarele.

– Bineînțeles că au încercat să facă ceva, zise Andrew. Însă nimeni nu și-a dat seama ce s-a întâmplat.

– Bine, nici eu nu știu ce aș fi făcut, zise Gus. Pun pariu că cei de vârsta mea nu au zis la început că e mare scofală. Adică, oricum nu aveau de gând să facă încă copii și s-au gândit că, până va veni vremea, oamenii vor descoperi un leac.

– Da, așa am zis și eu. Nu am crezut că mă va afecta. Atunci nu voiam decât să te găsesc. Apoi am întâlnit-o pe Ella – ți-am spus despre ea, nu, Gus-Gus?

– Hmmm, lasă-mă să mă gândesc puțin, glumi Gus. Ella, Ella, hmm, nu-mi spune nimic numele ăsta... deși cuvintele *ad nauseam*[1] îi veneau în minte.

– Bine, bine, zise Andrew. Însă ea era *aleasa*, știi?

– Da. Ca Neo, adăugă Gus solemn.

---

[1] *Ad nauseam* – expresie din latină folosită atunci când un argument a tot fost repetat până a ajuns să creeze greață ascultătorului.

Andrew încercă să-l pocnească, însă Gus se feri, bucuros că din cauza întunericului Andrew nu-i putu vedea reacția când acesta observă cât de subțiri și slăbite îi erau mâinile.

– *Nu,* mai degrabă ca... Arwen, zise Andrew visător. Arwen era o polițistă de la brigada pentru persoane dispărute. A fost singura care nu a crezut că tu ai răpit-o pe Venus. Luni de zile m-a ajutat să urmez piste fără speranță. Într-un târziu, într-o zi m-a invitat la cină și m-a forțat să vorbesc și despre altceva decât despre tine. Un an mai târziu am cerut-o în căsătorie, dar atunci deja devenise evident că se întâmplase ceva rău cu omenirea, iar ea voia să mai aștepte până lucrurile s-ar mai fi stabilizat. Ne-am făcut o groază de planuri pentru momentul în care totul va reveni la normal. Amândoi voiam doi copii, un băiat și o fată.

Andrew suspină.

– Le-ați ales și numele? întrebă Gus, încercând să-l împiedice pe Andrew să cadă în butoiul cu melancolie.

Rana din spate îi durea din nou și își ridică tricoul ca să lase briza rece a oceanului să pătrundă la ea.

– Am discutat mult pe tema asta, zise Andrew, zâmbind din nou. Faptul că știam că nu vom putea avea copii niciodată ne făcea să vorbim tot timpul despre ei. Bineînțeles că băiatul avea să se numească Gus. Vocea îi șovăi o clipă, apoi reveni la normal: Însă pe fată ea voia să o cheme Margaret sau Rachel și nimic din ce spuneam nu o putea *convinge* să ia măcar în calcul numele Kara sau Leia. Se încruntă. Kara... Nu-mi amintesc exact de ce îmi place numele ăsta...

– Ăsta era numele mic al lui Starbuck din *Battlestar Galactica,* zise Gus. Andrew, era filmul tău favorit. Ne uitam la toate părțile cel puțin o dată pe an.

– Ah, da, zise Andrew, însă Gus nu-și putea da seama dacă acesta își amintește cu adevărat.

– Ai rămas un tocilar, nu? glumi Gus.

– Asta a fost atât de mult timp în urmă! zise Andrew nostalgic. Nu am avut cu cine să vorbesc despre filmele și serialele noastre preferate... Cred că de zeci de ani nu am vorbit cu nimeni despre asta.

Andrew și Gus aveau un ritual în fiecare vineri seara, pe vremea când părinții lor trăiau, când își pregăteau tacos și se uitau pe canalul de science-fiction. Gus se gândi că ultima dată pentru el a fost acum o săptămână, însă pentru Andrew se scurseseră trei sferturi de secol. Ura să se gândească la toate serile de vineri pe care le-ar fi putut petrece împreună, toate serile care acum erau pierdute.

– Mai explică-mi o dată, te rog, ce s-a întâmplat cu celelalte continente.

Gus privea plaja luminată de lună, ascultând valurile și sperând ca Diana să nu fi pățit nimic. Plecase de ceva vreme de lângă ei.

– Africa a fost primul continent pe care l-am pierdut, în jurul lui 2025, zise Andrew, horcăind. Devenise prea periculos să se mai meargă acolo; toți care încercau dispăreau și nu se mai auzea nimic de ei niciodată. Nimeni nu știa de ce. În alte locuri avuseseră loc imense dezastre naturale, pe care cercetătorii le-au considerat normale având în vedere schimbările majore de climă. Însă nimeni nu se aștepta la ce s-a întâmplat cu Insulele Polineziene. Noua Zeelandă, Hawaii, Tahiti, până și Australia au fost toate distruse de cutremure și valuri tsunami. Își trecu mâinile încrețite de riduri peste față, ca și când ar fi vrut să șteargă amintirea lacrimilor. Pur și simplu au fost înghițite de ape.

Gus ridică din umeri.

– Ca acel mit, dar pe dos, zise Gus.

– Ce mit? întrebă Andrew.

– Mitul maur despre semizeul Maui. Acesta era într-o zi la pescuit când cârligul i s-a prins de o stâncă sub apă, ce era de fapt o întreagă lume, astfel că a scos la suprafață insula Noii Zeelande. Deci e ca și cum marea și-a luat insula înapoi.

– Căpşorul ăla al tău ştie nişte lucruri foarte ciudate, zise Andrew cu glas răguşit.

Gus ridică din umeri, aproape încruntându-se.

– Mda, nu mă întreba de unde am născocit asta. Se aplecă şi strânse mâna firavă a lui Andrew. Poate ar trebui să nu mai discutăm despre lucrurile astea triste şi înfricoşătoare.

– Poţi să te duci să o cauţi, zise Andrew. Nu voi păţi nimic, oricum mai e până se luminează, iar vânătorii nu ies apoape niciodată noaptea.

– Nu, nu va păţi nimic. Trebuia să vezi cum s-a luptat cu ultima arătare care ne-a atacat, zise Gus. Începuse totuşi să-şi facă griji pentru ea, dar nu voia să-l lase singur pe Andrew. Sunt sigur că trebuie să se întoarcă dintr-o clipă într-alta.

New York

– E o idee proastă, zise Kali pentru a suta oară.

Tipul ăsta chiar nu ştia să se ferească de ciudaţi? De unde naiba moştenise abilitatea asta stranie de a avea încredere în oameni? Doar pentru că *ea* nu l-a înjunghiat pe loc nu însemna că toţi ceilalţi din oraş nu prezentau vreun pericol. Mai ales bătrânii aceia înfricoşători.

Şi ce e cu planul ăsta de a merge în tuneluri? În întunericul ăla unde nu ştii ce pândeşte? Plus că în orice moment poate avea loc o inundaţie. Simţi cum se sufocă doar la gândul ăsta. Era însă bucuroasă că nu-i spusese nimic despre oamenii din muzeu. Probabil că, dacă ar afla, ar vrea să dea buzna peste ei. În plus, ei îi plăcea să aibă un secret.

– E singurul mod de a afla ce s-a întâmplat! insistă Tigre. Nu vrei să ştii dacă s-a schimbat ceva de când s-au scris acele ultime articole?

– Nu prea, mormăi Kali. Arătă către străzile pustii din jurul lor: mi se pare destul de neschimbat totul, nu crezi?

– Ei bine, vom afla, zise el, oprindu-se în faţa unei intrări la metrou. Aruncă o privire către cerul brăzdat de auriu şi roz; soarele apunea în spatele lor. Clădirile ce se conturau în preajma lor erau reci şi ameninţătoare, cu excepţia ultimului etaj, unde soarele se reflecta în geamuri radiind o lumină portocalie intensă. Un ţipăt ascuţit din depărtări anunţa retragerea vânătorilor de cristal.

– Deci, ce propui, isteţule? întrebă Kali, sprijinindu-se de balustradă şi încrucişându-şi mâinile. Să hoinărim prin subteran, strigând: Hei, minune, suntem gata să te vedem acum?

Tigre o privi îngândurat, porni lanterna pe care ea i-o dăduse şi începu să coboare scările. Cu un suspin exasperat, Kali îl urmă. „Da' cine l-a făcut pe el şef? gândea ea îmbufnată. Şi eu de ce sunt de acord cu asta?" Însă continuă să meargă înainte, ţinându-se foarte aproape de Tigre.

Scările se terminau într-un spaţiu vast din subteran. În dreapta lor se afla cabina de informaţii, însă stratul de praf era atât de gros pe ferestre, încât nu puteau zări nimic înăuntru, iar de un perete al cabinei era lipit un automat de cartele de metrou ce avea ecranul spart, iar în spate toate firele îi ieşeau pe dinafară.

În stânga lor erau barele de trecere. Poarta neagră de fier care ar fi trebuit să le blocheze calea era dată la o parte şi avea lacătul spart. Pe pereţi şi pe coloane erau pictaţi alţi peşti argintii şi mesaje ca acelea pe care Kali le văzuse în staţia de metrou unde era cât pe-aci să se înece: *ACESTA-I SFÂRŞITUL. JUDECATA SE APROPIE,* şi alte chestii în genul ăsta. Kali văzu cum ochii lui Tigre se fac din ce în ce mai mari la această privelişte, însă acesta nu spunea nimic.

Săriră cu uşurinţă peste bare. Tigre se oferi să o ajute pe Kali să treacă peste ele, dar aceasta îi împinse mâna la o parte. Tigre ridică din umeri şi începu să cântărească opţiunile pe care le aveau.

Dădură peste alte trepte ce coborau pe peron, anume două scări, în stânga şi în dreapta lor. Ezită, simţindu-se dintr-odată nesigur pe sine.

– Centru, zise Kali. Pun pariu că sunt în centrul oraşului. El o privi intrigat. Ei bine, dacă *aş fi* un cult nebun subteran al sfârşitului lumii, care trăieşte în tunelurile de la metrou, probabil că aş stabili cartierul general acolo unde toate tunelurile se întâlnesc, nu? În felul ăsta ar fi mai uşor pentru bătrânii mei nebuni să revină la sediu, indiferent cât de nebuni sau bătrâni ar fi. Deci, evident: Times Square. Adică de aici trebuie să ne îndreptăm către centru. Se îndreptă hotărâtă spre scările din stânga. Tigre rămase nemişcat o secundă, după care ţâşni după ea.

– E un lucru inteligent ce spui tu acolo, zise el.

Ea îşi dădu ochii peste cap. Preţ de câteva clipe coborâră scările în linişte.

Dintr-odată Tigre râse pe înfundate.

– Ce e? zise Kali.

– Mi se pare amuzant... adică, ştii, am putea folosi oricare dintre aceste tunele ca să ajungem în centru. Însă instinctiv te îndrepţi către peron. E amuzant, atât, continuă el să spună ca reacţie la expresia de pe chipul ei.

– Hmmm, încuviinţă ea.

– Deci, încotro e centrul? întrebă el.

– Adu-mi aminte încă o dată de ce am luat fie şi doar în calcul posibilitatea de a lua tu deciziile? Îi smulse lanterna din mână şi îl depăşi, ajungând la capătul peronului, unde tunelul se pierdea într-o beznă rău prevestitoare. Poarta cu semnul *ACCESUL INTERZIS* era deschisă şi pironită de perete, astfel că în faţa lor se deschidea un peron îngust ce mergea paralel cu şinele de tren.

Kali obişnuia adesea să privească aceste peroane înguste lipite de pereţii subterani, imaginându-şi cum muncitorii le cutreierau, la doar câţiva centimentri de tren. Însă acum, gândul că va merge ea însăşi pe acolo o neliniştea. Se întreba dacă mai erau atâţia

șobolani câți știa că erau odată. La suprafață nu zărise nici unul, lucru care o surprinse – credea că animalele de genul lor ar fi năpădit orașul în absența oamenilor. Dar se pare că aveau nevoie de oameni ca să supraviețuiască... sau poate că erau acolo, adânc în subteran, așteptând ca ea să facă primul pas în întuneric pentru a i se putea cățăra pe picioare și a o mușca de degete și a-i da boli și tot felul de lucruri de genul ăsta.

Auzind pașii lui Tigre tot mai aproape, se grăbi să pătrundă în întuneric, pipăind cu o mână zidul. Nu avea să-l lase să-și dea seama cât de neliniștită era. Cu cât întunericul devenea mai negru, cu atât lui Kali îi era mai greu să respire. Își tot imagina cum apa năvălește peste ei, și-și ciulea urechile, așteptând sunetul valurilor. Ce s-ar face dacă acum ar veni inundația? Ar avea oare timp să fugă? Oare îi va mătura și îi va izbi de pereți? Închise ochii pentru o clipă, încercând să-și domolească bătăile inimii.

– Kali!? Ești bine?

– Mda. E cam claustrofobic aici, spuse ea peste umăr și continuă să meargă înainte.

Trecură pe lângă încă un peron pustiu și întunecat, cu scări la ambele capete ce duceau către suprafață. Kali respiră mai ușor cât îl traversară; cel puțin aici aveau o cale de scăpare.

La câteva minute după ce intrară în următorul tunel Kali zise:

– A fost o idee stupidă.

Tigre suspină.

– Știu, ai mai spus asta...

Kali îl întrerupse:

– Nu, adică vreau să spun că ar fi trebuit să mergem pe la suprafață până să ajungem în Times Square și abia acolo să coborâm la metrou.

– Hmmm, zise Tigre. Speram să ne găsească cineva dacă am fi stat destul în subteran. Putem ieși, dacă vrei, la următoarea stație și să mergem pe la suprafață de acolo.

– Stația următoare e *chiar* Times Square, tontule!

– Ah!

Kali se opri brusc şi-l prinse de mână.

– Ai auzit asta?

– Ce?

Ea ascultă atentă pentru o clipă.

– Asta! Apă care năvăleşte. Şi vânt. Nu auzi?

– Dar s-a auzit tot timpul, nu?

– Nu! Trebuie să ieşim de aici.

Îl împinse înapoi pe unde veniseră.

– Să ne întoarcem pe acolo? Nu ar fi mai bine să mergem înainte?

– Nu ştim ce e în faţa noastră sau cât de departe e, izbucni ea.

– Dar sunetul vine din spatele nostru. Avem mai multe şanse să-l întrecem dacă mergem înainte, şi o împinse înainte.

– Bine.

Kali se întoarse şi începu să alerge cât putea de repede pe marginea îngustă şi alunecoasă din tunel. Tigre înjura şi alerga în spatele ei, uitându-se la lumina ce licărea în faţa lor. Kali avusese dreptate; sunetul valurilor devenea din ce în ce mai puternic, reverberând în pereţii ce-i înconjurau. Iar apa de pe şinele de lângă ei se adunase în vârtejuri, mişcându-se dintr-o parte în alta. Kali scoase un ţipăt înfundat, iar lumina dispăru.

NEW JERSEY

– Îi mai dăm cinci minute, zise Gus disperat.

– Gus, omule, a plecat de câteva ore. Nu se mai întoarce. Şi *trebuie* să ne adăpostim până nu ies vânătorii. Nu e de joacă cu ei, Gus!

– Ştiu asta, doar mi-ai văzut spatele, Andrew. Rana părea că i se vindecă mai repede decât era normal, însă tatuajul îl îngrijora. I-l arătase lui Andrew, dar nici acesta nu ştia ce înseamnă. Dar,

oricum, vânătorii ăstia nu *mănâncă* oameni, nu? zise Gus. Sunt mașinării, pentru numele lui Dumnezeu. Suntem mai inteligenți decât ele.

– Dacă artrita mea mi-ar permite, te-aș pocni chiar acum peste cap, zise Andrew.

Gus își strânse ochii din cauza razelor ce începuseră să se ivească desupra oceanului, luminând valurile. Diana nu era de văzut pe plaja care se întindea pe mulți kilometri. Dar bineînțeles că ea nu-l lăsase *în urmă*. Să fi plănuit asta din timp?

– Așteaptă! zise el. Ce e acolo, în depărtare?

Arătă spre ceva care se apropia de ei de la mare distanță. De la depărtare părea o oglindă îngustă, lungă cât douăsprezece case și înaltă cât un om. Lumina reflectată de ea începu să pâlpâie ca un cod Morse.

Andrew păli de groază și-l apucă de mână pe Gus cu „gheara" lui încreștită de riduri.

– Fugi, Gus, zise el. Fugi cât poți de repede și nu privi înapoi!

– Ce e? întrebă Gus.

– Fugi odată!

– Și să te las aici? țipă Gus. Acele sentimente stranii de furie, greață și clocot interior, pe care nu le mai simțise de la criza din bucătăria din Kansas, se iviră din nou. Ai înnebunit? Ridică-te și fugi cu mine, nemernicule!

– Te voi încetini, țipă Andrew, opunându-se în timp ce Gus se chinuia să-l ridice în picioare. Pleacă de aici! Trebuie să te adăpostești!

– Care mai e rostul? zbieră Gus. Azvârli unul din brațele slăbănoage ale lui Andrew pe după umărul său, ignorând durerea ce-i sfâșia spatele, și încercă să-l târască până la mașină. Se poticni în nisip și scrâșni din dinți. Nu mai am nimic pe lumea asta, decât pe tine, Andrew! Trebuie să rămâi în viață.

– Nu, *tu* trebuie să rămâi în viață, zise Andrew. Trebuie să fii aici pentru un motiv, Gus. Oricum s-ar fi întâmplat, oricine sau

orice ar fi în spatele chestiei ăsteia cu călătoria în timp, trebuie să însemne ceva, nu? Știi doar cum merg treburile astea. Ești ca Frodo sau Quadrillion, sau Angel.

– Sau Bill și Ted, mormăi Gus. Aruncă o privire înapoi și văzu că oglinda se apropia tot mai mult. Acum putea vedea că erau de fapt mai multe oglinzi mai mici, aranjate în formație, ca niște gâște sau bombardiere, iar apoi își dădu seama că era un stol de vânători de cristal, din *mulți* vânători de cristal, exact ca cel de la motel, numai că multiplicat de șaptezeci, optzeci, nouăzeci de ori.

Înjură cu glas tare și începu să alerge și mai repede, străduindu-se să mențină drept trupul fragil al lui Andrew. Mașina era la câțiva metri distanță de ei, în parcarea plină de spărturi și măturată de vântul puternic.

– Tu ești aici ca să schimbi ceva, insistă Andrew, și nu te voi lăsa să mori încercând să salvezi un moșneag ca mine.

Încercă să se desprindă de el, dar Gus se agăță de el încăpățânat.

– Andrew, sunt un nimeni, țipă Gus. Nu suntem într-un film science-fiction – e o festă urâtă pe care ne-o joacă universul, bine? Așa că obișnuiește-te cu ideea și fugi!

Ajunseră în parcare exact când primul val de vânători atinse marginea plajei. Mulțumind zeilor că nu încuiase mașina așa cum obișnuia din instinct, Gus smulse ușa din spate și-l azvârli pe Andrew înăuntru. Un țipăt scrijelitor răsună din văzduh exact când Gus se vârî în scaunul șoferului trântind ușa în urma lui pentru ca pe capota mașinii să aterizeze cu o bufnitură înfundată un pterodactil de sticlă, ceva mai mic decât însăși mașina. Îl privi răuvoitor pe Gus cu ochii săi purpurii; aripile îi erau străbătute de șuvoaie de electricitate ca niște vene ce trosneau; pasărea se dădu înapoi, pregătindu-se să străpungă parbrizul cu ciocul.

Gus reuși să pornească mașina la timp și să dea cu spatele, sfărâmând creatura de asfalt cu un zgomot îngrozitor. Andrew răsuflă ușurat și se întinse pe bancheta din spate, agățându-se de centura de siguranță. Gus țâșni din parcare și ieși în stradă, conducând

la viteza maximă a mașinii, însă păsările continuau să-i urmărească, înclinându-și aripile pentru a ocoli clădirile asemenea avioanelor de vânătoare.

– Ține-te bine, Andrew! țipă Gus.

Aruncă o privire la oglinda retrovizoare și văzu că o pasăre plonja direct către mașină. Gus vira rapid la o intersecție, astfel că pasărea se izbi de drum, trimițând cioburi în toate direcțiile.

– Așa, strigă Andrew. Așa-ți trebuie, creier de găină!

– Am doborât două, zise Gus rânjind. Mai avem doar vreo nouăzeci și opt. Vreo sugestie, Andrew? Ce fac oamenii de obicei în situații ca asta?

– Nu am văzut niciodată atât de mulți ca acum, horcăi Andrew. De obicei e nevoie doar de cinci sau șase ca să distrugă un batalion întreg de soldați.

– Ah, mersi, m-ai liniștit atunci.

Gus învârti din nou volanul, urmând semnele ce indicau autostrada. Va fi mai expus acolo, dar în același timp va putea merge mult mai repede, fără să-i fie teamă că poate intra cu mașina în vreun obstacol. Nu avea o altă idee decât aceea de a încerca să fugă de ei. Ținti cu privirea indicatorul de benzină și înjură. Nu puteau să ajungă foarte departe cu ce mai aveau în rezervor.

Acel zbucium interior de furie îi șoptea să se întoarcă și să se lupte cu ei, să lupte și să omoare, însă își aduse aminte spusele Dianei despre a fugi și a rămâne în viață. Trebuia să încerce asta, pentru ea și pentru Andrew. O smucitură puternică zgudui mașina când o pasăre o lovi din partea stângă. O altă pasăre veni din dreapta, izbind mașina cu capul și târând-o pe șosea.

– Gus, ai grijă! țipă Andrew, răsucindu-se ca să se uite în urma lor.

Gus aruncă o privire la timp ca să vadă cum trei vânători se pregăteau să plonjeze în grup asupra lor. Dacă toți trei ar lovi mașina deodată, nu ar mai rămâne nimic din ea, decât niște bucățele mici din Gus, Andrew și sticlă.

Roţile scoaseră un scârţâit asurzitor când Gus apăsă puternic pe frână. Cei trei vânători plonjară cu forţă, iar doi dintre ei se izbiră de asfalt într-o explozie de cioburi şi scântei. Al treilea reuşi să evite impactul şi în ultimul moment se ridică din nou către cer.

– HA-HA! urlă Andrew. Nu vă comparaţi cu frăţiorul meu! El este Alesul!

– Pentru ce naiba eşti atât de entuziasmat? ţipă Gus, apăsând din nou pe acceleraţie.

– Ripostăm!

– De fapt, majoritatea oamenilor ar numi asta fugă, urlă Gus.

Ieşirea pe autostradă era chiar în faţa lor. Vedea deja vreo douăzeci de păsări care dădeau târcoale locului ca vulturii.

– Nu e modul corect de a privi lucrurile, zise Andrew. Chestia asta ne depăşeşte pe amândoi, Gus. Trebuie să îţi accepţi destinul.

– Bine, Yoda, zise Gus, încercând să pară calm de dragul lui Andrew. Sper doar ca puterea mea extraordinară să nu vină şi cu o responsabilitate pe măsură sau ceva în ceva în genul ăsta.

Să o ia pe autostradă? Nu cunoştea deloc străduţele din oraş, iar autostrada cel puţin era mare şi liberă. Însă, atunci, douăzeci de păsări ar putea să se năpustească asupra lor ca nişte bombe, toate deodată, sau chiar şi doar câteva ar fi de-ajuns pentru a răsturna maşina. Ce să facă? Mâinile îi tremurau pe volan.

– Nu glumesc, Gus, zise Andrew. Trebuie să...

– TACI DIN GURĂ ŞI LASĂ-MĂ SĂ CONDUC! explodă Gus.

De pe bancheta din spate nu mai veni nici un sunet.

Autostrada era prea riscantă. Ochii lui Gus se zbăteau rapid în sus şi-n jos şi chiar când voia să vireze la dreapta, zări cum ceva se mişcă şi îi sare în faţă.

Un pterodactil de cristal? Viră larg de-a lungul drumului înainte să-şi dea seama că era de fapt o altă maşină. Un Bettle mic galben care mergea cu aceeaşi viteză ca şi el, făcând semn cu farurile. Gus înţelese că maşina îl conducea către autostradă.

– Andrew, vânătorii aştia de cristal nu pot conduce maşini, nu? ţipă el.

– Nu. Nu au nevoie să conducă maşini, zise Andrew.

– Da, asta am vrut să aud, zise Gus şi rămase aproape de cealaltă maşină când ţâşniră pe autostradă, trimiţând un întreg stol de vânători în înaltul cerului în ţipete şi agitaţie.

În clipa imediat următoare, doi dintre ei îşi lipiră aripile de trup şi se aruncară în picaj către maşină, însă aici avea destul spaţiu pentru a vira în ultimul moment, iar un vânător sfârşi izbit de asfalt într-o mare de cioburi.

Celelalte păsări rămase deasupra lor începură să bată din aripi mai repede, între ele apărând arce purpurii de electricitate. Apoi trei se separă de stol, urcând în înaltul cerului. Se răsuciră şi începură să plonjeze unul după altul, lasând destul loc între ei pentru a putea vedea unde va vira.

– De ce nu îl atacă şi pe tipul ăla? ţipă Gus, ţinând strâns de volan şi balansând maşina dintr-o parte în alta a şoselei.

Maşina galbenă mergea drept înainte, iar păsările o ignorau complet.

– Crezi că e Venus? întrebă Andrew, aplecându-se în faţă atât cât îi permise centura de siguranţă. Ea zicea că vânătorii o ignoră pur şi simplu, nu?

Gus clătină din cap.

– Nu are cum. În mod sigur nu poate conduce *aşa*.

Încercase să nu se gândească la ce se putuse întâmpla cu Diana, însă nu putea să nu-şi imagineze că a fost atacată acolo pe plajă, singură, în întuneric.

– Semnalizează! Semnalizează! strigă Andrew. Uite, va vira la următoarea ieşire!

Gus apăsă pe frână şi unul dintre pterodactili se izbi de asfalt în faţa lui. Când vură, auzi un trosnet puternic sub maşină, după care unul dintre cauciucuri explodă cu un sunet groaznic care aproape îi trimise clătinându-se în parapet.

Cu un efort nebunesc Gus reuşi să rămână pe drum, însă creaturile îi simţiră slăbiciunea şi se apropiară şi mai tare, înconjurând maşina, astfel că Gus abia mai zărea în faţă, şi-ncepu să-nşire înjurături.

– Unde e? strigă Gus.

– Pe acolo! ţipă Andrew, arătând spre o stradă laterală care ducea către plajă.

La capătul străzii se afla o clădire enormă care, bănuia Gus, era un depozit. O uşă mare de garaj dintr-o parte a clădirii se ridica pe măsură ce ei se apropiau în viteză de ea.

– Nu vom reuşi să intrăm la timp pentru a şi închide uşa în urma noastră, zise Gus.

– Poate că nu asta urmăreşte, zise Andrew, arătând cu degetul.

Maşina galbenă se oprise lângă bordura din apropierea depozitului.

– Chiar vrea să *parchez* când chestiile astea ne urmăresc?

– Tu eşti cel care trebuie să ia o decizie, zise Andrew, pe un ton ca de un Obi-Wan Kenobi puţin scrântit. Soarta umanităţii e în mâinile tale.

Apoi izbucni într-un acces de tuse, însă ochii îi luceau de entuziasm.

Portiera de pe partea şoferului de la Bettle se deschise şi se ivi o persoană: înaltă, deşirată, cu nişte ochelari mari de protecţie, o cască de aviator, o salopetă de culoarea şofranului şi vreo doisprezece eşarfe de culorile toamnei. Când Gus opri maşina în spatele Beattle-ului, şoferul acestuia scoase din maşină o puşcă mare pe care o îndreptă către ei.

– AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAH!!!

Ţipă Gus, aruncându-se pe podeaua maşinii.

POC POC POC POC POC POC POC POC!

Un haos de zgomote erupsese afară. Zbierete de pterodactil se amestecau cu pocniturile puştii şi strigătul cuiva.

Din cauza țârâitului din urechi Gus abia auzea ploaia de cioburi din jurul lor. Ținea ochii strâns închiși, rugându-se să se termine totul repede dacă va fi să moară.

Dintr-odată portiera de la mașina lor fu smulsă și două mâini îi înconjurară talia trăgându-l afară. Începu să se zbată, apoi băgă de seamă că mâinile erau de fapt ale Dianei.

– Ce... cum... ce *faci?* țipă el.

– Ajută-mă să-l iau pe Andrew, strigă ea. Reuși să se strecoare afară din mașină la timp să-i apuce celălalt braț al lui Andrew și împreună cu Diana începură să-l târască către o ușă mică laterală a depozitului.

– Ce se întâmplă? țipă Gus.

Aruncă o privire înapoi și i se păru că zărește niște creaturi ciudate foarte colorate care se luptau cu păsările de cristal. Apoi Diana îl împinse înăuntru, după Andrew, trântind cu putere ușa în urma lor. Gus se trezi brusc într-o încăpere pătrată cafenie, în care se găseau un birou de lemn masiv, trei scaune pliante și o lustră cu ventilator la care nu funcționa decât un bec. Diana îl așeză pe Andrew pe unul din scaune, iar Gus se sprijini de ușă, așteptând ca bătăile inimii să i se domolească. Încăperea nu avea nimic special și era atât de liniștită! Era plictisitoare, dar funcțională, un loc perfect pentru îndosarieri, dactilografieri sau calcule contabile, zi de zi, și nimic altceva. Palele ventilatorului se învârteau iar și iar, ca și când nu ar fi existat monștri, nimeni nu ar încerca să omoare pe nimeni, afară nu ar fi fost acea lume nebună și ostilă. Aproape că simțea că ar fi făcut un nou salt în timp.

– A fost fenomenal! urlă Andrew. A fost uimitor! Nu am văzut așa ceva în viața mea! După primii zece ani în care au încercat să riposteze oamenii pur și simplu au renunțat și au murit, îi explică el Dianei.

– Nu și Gus, zise ea.

– Nu și Gus, repetă el mândru.

Gus reuși într-un târziu să-și tragă suflul.

– Diana, unde ai fost? Și cine era acea persoană?

Înainte să răspundă, îi dădu un pahar de apă lui Andrew care îl primi cu mâinile tremurânde.

– Păi, am plecat la o plimbare, zise ea stingherită. Și m-am îndepărtat mai mult decât am crezut. Tocmai când voiam să mă întorc l-am întâlnit pe Justin.

Arătă către colțul îndepărtat al camerei, iar Gus tresări când zări că nu sunt singuri.

Omul era la fel de înalt și deșirat ca și cel cu pușca, avea aceiași ochelari și cască, însă salopeta era cu imprimeu de camuflaj, iar eșarfele erau de un albastru marin, plus că părea mai rigid și mai mofluz decât celălalt.

Acesta se uita prin ceva ce semăna cu un binoclu montat pe o oglindă neagră de pe perete. Un păr alb și zburlit se ivea de sub cască.

– Monitorizează pterodelfinii. Vă fac prezentările imediat, zise Diana.

– Ptero... ce? zise Gus.

Andrew făcu ochii mari.

– Justin și Treasure conduc un centru de studiu al pterodelfinilor. Sunt specialiști în capturarea și dresarea lor.

– Greșit, draga mea! zise bărbatul din colț, fluturându-și eșarfele pe după umăr în timp ce se întoarse către ei. Avea un accent ciudat, o combinație între unul sud-african și unul scoțian. Suntem specialiști în capturarea pterodelfinilor și *încercarea* de a-i dresa, mă tem. Sunt mult mai nesupuși decât delfinii. Partea lor pterodactilă e destul de pronunțată și agresivă, ca să nu mai vorbesc despre dinți. Își clătină mâna stângă acoperită de o mănușa de piele din care îi lipseau două degete. Nu a fost un plan prea strălucit, trebuie să spun, nu?

Ușa din spatele lui Gus se deschise brusc și se închise la loc aproape imediat, în spatele unei siluete portocalii.

– Treasure, zbieră Justin, traversând camera din doi paşi. Încă o operaţiune fantastică!

Cei doi îşi scoaseră ochelarii şi căştile, dezvelind o piele de culoare închisă şi nişte şuviţe de păr alb, apoi se îmbrăţişară, sărutându-se ca şi când nu s-ar fi văzut de ani buni.

Gus se uita şocat la Diana care ridică din umeri.

– Treasure[1] este soţia lui Justin. A fost ultima persoană născută pe pământ – de aici şi numele. Justin, Treasure, zise ea, vorbind un pic mai tare, ei sunt Gus şi Andrew.

– O, *bună*, zise silueta îmbrăcată în portocaliu, desprinzându-se din îmbrăţişarea lui Justin. Avea un chip zâmbitor şi brăzdat de riduri care îi amintea lui Gus de bunicuţele de la televizor. Îmi face plăcere să te cunosc. Ai condus excelent, tinere!

– Nu-i aşa că a fost senzaţional? zise Andrew. Apropo, mulţumim că ne-ai salvat, nu că Gus nu s-ar fi descurcat şi singur.

Încercă să se ridice în picioare însă întreg corpul îi tremura ca varga, aşa că Diana îl împinse uşor la loc în scaun. Treasure îşi flutură mâinile prin aer. Gus observă că şi ei îi lipseau câteva degete.

– Pentru nimic, scumpilor! Nu am mai avut o astfel de ocazie de... practic de ani de zile – o adunătură atât de grozavă de vânători pe care să ne testăm batalionul de pterodelfini.

– Ne tot chinuim să-i dresăm să lupte împotriva vânătorilor de cristal, zise Justin entuziasmat. Iniţial, am crezut că pot fi un fel de câini de pază, antrenaţi să apere oamenii, însă nu prea ne plac, oh, nu, nu, nu.

– Aşa că i-am antrenat să-i urască pe vânătorii de cristal şi lucrurile par să fie pe calea cea bună, interveni Treasure. De fiecare dată când văd unul îl atacă, chiar dacă prin preajmă se află vreun om apetisant.

– Este cel mai uimitor sistem de apărare care a fost inventat vreodată, adăugă Justin încântat. Noi încercăm să transformăm

[1] Treasure – comoară (în limba engleză în orig.)

greşelile umanităţii într-un viitor şi o lume mai bună pentru generaţiile următoare!

Gus o observă pe Diana cum scutura din cap către el, însă cuvintele îi părăsiră buzele până să poată face ceva:

– Dar... *nu există* generaţii viitoare, zise el.

– Ce?! exclamă Treasure.

– Ce ai zis, băiete? întrebă Justin.

– Nu există nici lumea de mâine, adăugă Gus. Nu mai există copii, nu va mai fi nimeni care să vă aprecieze munca.

Diana ridică mâinile în aer şi se încruntă.

Treasure şi Justin se holbau încurcaţi la ei. Apoi, pe chip, pentru o clipă, li se întipăriră două zâmbete identice.

– Oh! exclamă Treasure.

– Oho! făcu şi Justin.

– Te referi la *noi,* zise Treasure. Desigur, dragul meu, că *noi* ne-am decis să nu avem copii. Munca e viaţa noastră şi chiar nu avem nevoie de nimeni altcineva în afară de noi înşine. Suntem fericiţi să ne putem dedica întru totul pentru binele celorlalţi.

– Acum, hai să vă servesc cu nişte ceai şi biscuiţi! spuse vesel Justin, iar cei doi dispărură prin cealaltă uşa a camerei într-un vârtej colorat de eşarfe.

Diana îl apucă pe Gus de braţ cu o expresie fermă şi îi şopti printre dinţi:

– Nu le vorbi despre sfârşitul lumii. Ei nu cred că are loc chiar acum.

– Cum e posibil? Dar nu văd ce se întâmplă afară?

– Minţile lor nu pot accepta asta, aşa că nu cred nimic, spuse ea. Şi, în caz că nu ai observat, sunt foarte fericiţi aşa. Aşa că lasă-i în pace, te rog!

– Dar nu sunt în siguranţă în felul ăsta.

– Hei, şaptezeci şi cinci de ani de supravieţuire nu sunt chiar de colo, replică ea. Cred că se descurcă mai bine decât majoritatea oamenilor.

Andrew o aprobă:

– Mulți oameni au sfârșit așa, în negare. Iar alții, care oricum nu plănuiau să aibă copii, au fost fericiți așa. Mai ales cei care s-au născut ultimii – au crescut obișnuiți cu ideea că nu vor avea copii, așa că destui s-au împăcat bine cu gândul... nu ca noi, oamenii care am apucat și vremea de dinainte. Aceștia nu au trebuit decât să învețe să facă față vânătorilor de cristal, dezastrelor naturale, revoltelor, distrugerii computerelor... Bine, până la urmă poate că nu s-au împăcat destul de bine cu situația. Totuși, am trăit cu un cuplu – Zaharia și Fiona, care erau perfect fericiți să fie doar ei doi.

Pe chipul Dianei se citea tristețea, iar Gus ghici că probabil își amintește de cuplul pe care ea îl găsise la etaj, gândindu-se dacă acei doi nu erau cumva chiar Zaharia și Fiona. Deodată îi veni în minte următorul gând:

– Dacă nu cred că sfârșitul lumii a venit, cum de știu atunci că Treasure a fost ultima persoană născută de pe pământ?

– A primit chiar o plăcuță onorifică. Nu, serios acum. E pe podeaua mașinii, sub un teanc de grafice. Cred că pur și simplu și-au imaginat că nu există.

Diana îngenunche pentru a trece brațul lui Andrew peste umărul ei, iar Gus o ajută să-l ducă în camera alăturată, care era de asemenea slab luminată. Diana îl așeză pe Andrew într-un fotoliu foarte îndesat. Justin și Treasure se tot agitau, aranjând ceșcuțe ciobite de ceai și biscuiți încă în ambalaj. Gus desluși în încăpere mai multe fotolii așezate peste tot și un banc de lucru lung, acoperit cu teancuri de hârtii și ciorne. Și mai multe ciorne și schițe erau întinse pe jos, iar pe pereți, în afară de unul singur care rămăsese gol, erau agățate alte grafice, tabele și diagrame.

Descoperi de ce, când Treasure se îndreptă către acel perete și apăsă un întrerupător. Raze de lumină pătrunseră în cameră prin acel perete, care era de fapt o fereastră. Gus și Andrew rămaseră cu gura căscată.

Spațiul dincolo de fereastră era cavernos. Arăta ca o cușcă de la grădina zoologică, însă foarte dărăpănată, ca și cum ar fi fost aruncată în aer de câteva ori. Peste tot pe podea se găseau excremente de animale și resturi de mâncare, iar un sfert din încăpere era ocupat de un uriaș bazin cu apă. De-a lungul pereților și tavanului se agățaseră plante și ramuri încovoiate, ca într-o cușcă pentru maimuțe, însă creaturile care stăteau atârnate de ele sau care înotau în bazin nu păreau deloc drăguțe sau pașnice.

Arătau ca niște prototipuri eșuate de delfini, înzestrați în mod înfiorător cu aripi de pterodactil, picioare sfrijite, gheare enorme și coadă de pește. Aveau ciocurile mai lungi decât cele de pterodactil și zimțate de dinți fioroși. În loc de culoarea roz-cenușie a delfinilor obișnuiți, aceștiau erau bălțați în nuanțe de verde, albastru, galben și roșu, ca peștii sau papagalii. La mărimea corpului se asemuiau cu vânătorii de cristal.

Erau peste o sută. Când s-a aprins lumina, majoritatea dintre ei și-au tras capul înapoi deschizându-și ciocurile și începând să țipe. Alții au început să bată din aripi în grup și să sâsâie furios, bălăbănindu-se agitați de pe un picior pe altul.

Pe peretele din partea stângă a camerei Gus observă o ușă din bare metalice pe care putea încăpea probabil doar câte o creatură pe rând. Se gândi atunci că Justin și Treasure foloseau acea ușă pentru a elibera exact atâția pterodelfini câți aveau nevoie. Următoarea încăpere ducea probabil la ușa de la garaj pe care o deschideau pentru a da drumul în lume acelor creaturi. Se întreba oare cum mai decurgea lupta cu vânătorii de cristal. De asemenea, se mai întreba dacă Justin și Treasure aveau de gând să-și recupereze pterodelfinii dresați, și, dacă da, atunci cum?

Capul îi pulsa de durere din cauza zarvei. Treasure stinse lumina, iar întunericul readuse liniștea în încăpere.

– Rodul muncii noastre! zise Justin. Nu-i așa că sunt niște animale încântătoare, de-a dreptul încântătoare?

Încântătoare nu era chiar cuvântul pe care l-ar fi ales Gus, însă aprobă din cap politicos.

– Momentan sunt puțin enervate, explică Treasure. Știu că tovarășii lor sunt afară în acel iureș de bătălie cu vânătorii și, Doamne, ce invidioase mai sunt! E chiar drăguț, nu crezi?

– La câți ați dat drumul de data asta? întrebă Diana.

– Douăzeci și trei, zise Justin, pironind-o cu privirea. O risipă de altfel justificată și glorioasă de resurse, căci, dacă nu le folosim acum, atunci când? Și pare că se țin destul de bine pe poziții – ce zici, dragă?

– Au fost pur și simplu extraordinare, zise Treasure. Doar Periwinkle părea puțin învinețit când am intrat în casă.

– Periwinkle? zise Andrew. Părea obosit, însă ochii îi erau luminoși și rânjea. Au și nume?

– Bineînțeles! spuse Treasure. Cum i-am putea deosebi altfel?

Gus și Andrew își aruncau priviri.

– Ceai? îi îmbie Justin.

– Biscuiți? îi pofti Treasure.

Diana se uită la Andrew, întrebându-se dacă într-adevăr era bine. Părea încântat, cam prea agitat și respira mai repede decât era normal pentru un om de vârsta lui. Desigur că toată acea goană pe străzi cu pterodactilii de sticlă pe urmele lor nu avea cum să nu-i fi dăunat unei inimi de nouăzeci și șapte de ani.

Își întoarse privirea către Gus, care se așezase vesel într-un fotoliu, având ceaiul în mână. Se întreba dacă o bănuia că nu plecase „doar la o plimbare". Oricum, în afară de acest mic detaliu, spusese adevărul. Tocmai se pregătea să se întoarcă sau cel puțin așa se amăgea acum. Însă exact atunci era să calce peste Justin, care stătea întins pe plajă, acoperit complet cu nisip, în afară de creștetul capului și vârful nasului care-i ieșeau afară. Aproape că era să facă atac de cord când acesta țâșni din nisip, agitându-și frenetic mâinile în aer.

– STOP! STAI PE LOC! zbieră el.

Se întoarse, întrebându-se dacă nu cumva era una din acele situații când trebuie doar să fugi fără să te uiți în urmă. Însă Justin părea inofensiv și era absolut încântător și palpitant faptul că mai întâlnise pe cineva. Înțelese de ce îi spusese să stea pe loc în momentul în care acesta se repezi să înlăture stratul de nisip din fața ei.

Fusese cât pe-aci să calce peste un cuib de pterodelfini.

Justin îi explică toate detaliile biologice ale cuibului într-un tumult exaltat de cuvinte, trăgând-o în jos, pe nisip lângă el, îndemnând-o să privească atentă. Cuibul era un fel de cochilie transparentă cu trei ouă înăuntru. Cochilia era tare ca plasticul, însă pe măsură ce momentul eclozării se apropia ea devenea permeabilă, marcând clipa în care puii de pterodelfini erau cel mai mult expuși prădătorilor sau „musafirilor" nepoftiți.

Era fascinant, poate și pentru că era un proces reproductiv care încă mai funcționa, spre deosebire de cel al oamenilor. Desigur, aceste spuse i-au adus Dianei niște priviri tare ciudate și câteva replici precum: „Ce ai zis?" din partea lui Justin, lucru care o făcu să înțeleagă că acesta nu voia să admită deloc că apocalipsa era aproape. Asta, precum și lipsa lui de suprindere la apariția ei.

Apoi apăru Treasure care îi zărise prin telescopul ce-l aveau instalat pe plajă. Exact când se făceau prezentările și schimbul de informații și se strângeau mâinile, dintr-odată a început să sune o sirenă dinspre depozit. Chipurile lui Treasure și Justin s-au aprins precum Centrul Rockefeller de Crăciun.

– Un atac! zise Treasure voioasă.

Diana se ținu după ei când aceștia o luară la goană cu o viteză incredibilă pentru niște oameni de vârsta lor. Când i-a prins din urmă Diana, Treasure deja încărca pușca în mașină.

– Justin spune că atacă undeva la orizont, zise Treasure, arătând în direcția din care venise Diana. Va trebui să-i ademenim în direcția noastră ca să ne putem testa pterodelfinii. Cred că au găsit niște tovarăși în viață pe acolo.

Diana se îngălbeni. „Gus."

– Pri... prietenii mei sunt acolo, se bâlbâi ea. Dumnezeule, prietenul meu, l-am lăsat acolo, iar vânătorii de cristal tot încearcă de zile întregi să-l omoare – trebuie să mă întorc.

– Ei bine, atunci hai, îmbarcarea, draga mea, și hai să mergem să vânăm niște vânători!

Era greu de crezut că cineva ar putea chiar să plece în căutarea creaturilor, însă cel puțin le indicau locul unde erau Gus și Andrew. Se întreba dacă Gus găsea toată această situație la fel de stranie ca și ea – ei doi stând cufundați în niște fotolii în laboratorul unui cuplu de oameni de știință scrântiți, ascultând lupta crâncenă de afară dintre pterrodelfini și vânătorii de cristal.

– Nu mă... zise Andrew... nu mă simt foarte bine.

Gus și Diana săriră ca arși din fotolii.

– Nu, sunt convins că... n-am nimic... e doar... „motorașul" meu bătrân care-și arată vârsta.

Își odihni mâinile pe piept, încercă să inspire adânc și se răsturnă din scaun.

– Andrew, țipă Gus, traversând într-o clipă încăperea și îngenunchind ca să-și rezeme fratele de un fotoliu. Ești bine?

– Nu cred, băiete, spuse Treasure, privind îngrijorată pe după umărul lui Gus.

Cu chipul cenușiu, Andrew îl strângea agitat de mână pe Gus.

– E numai vina mea. Pe Gus îl năpădiră de lacrimi. Dacă nu te-aș fi adus aici, dacă nu te-aș fi convins să rămânem pe plajă și după răsăritul soarelui sau dacă nu te-aș fi forțat să intri în mașină și în toată acea goană nebună...

Andrew îi făcu semn să termine.

– Dacă nu ai fi fost tu, atunci ultima mea zi pe pământ nu ar fi fost cea mai frumoasă și distractivă din ultimii ani.

– Distractivă? strigă Gus. Era să fim omorâți de niște monștri uriași.

– Exact, zise Andrew. A fost exact ca atunci când Frodo și Sam s-au luptat cu Nazgulul la Fell Beasts la Minas Tirith.

Gus își înăbuși cu greu un zâmbet.

– Chiar și pe moarte și tot te comporți ca un prostuț.

– Cin' se-aseamănă se-adună, șopti Andrew.

– Nu pleca! imploră Gus. Nu știu ce mă fac fără tine.

– Sigur că știi, spuse încet Andrew. Ai venit tocmai până în Kansas ca să mă găsești. Și o ai și pe Diana ca să te ajute să salvezi lumea.

– Chiar dacă aș putea, dar nu pot, nu aș vrea să salvez o lume dacă tu nu vei mai fi în ea, zise Gus.

– Haide, Gus, crezi că Frodo sau Angel ar spune așa ceva?

Gus suspina. Diana era împietrită, ștergându-și lacrimile și aruncând câte o privire către Justin și Treasure. Aceștia clătinară din cap și o urmară afară din cameră, iar ea închise ușa în urma lor pentru a le oferi un ultim moment de liniște celor doi frați.

Deasupra Elveției

CE FACI?

Amon se rostogoli pe spate, plutind cu fața către cer.

– Ce ți se pare că fac? spuse el.

MI SE PARE CĂ AI UITAT CE TREBUIE SĂ FACI, MISIUNEA.

ȘI VORBEȘTE MAI ÎNCET.

NU SUNTEM PE TERITORIUL NOSTRU.

AR PUTEA ASCULTA ORICINE.

– Mă-ndoiesc. Amon se întoarse ținându-se drept, cârmind rafalele de vânt din jurul lui. Locul ăsta e complet părăsit.

POATE PENTRU TINE.

– Nu am văzut nici măcar o creatură din aia sclipitoare de-a ta în ultima vreme. Credeam că sunt peste tot în Europa.

DAR NU SUNT JUCĂRIILE NOASTRE. OAMENII AU CREAT SINGURI ACESTE CREATURI. DIN FERICIRE, S-AU DOVEDIT A FI TOTUȘI FOLOSITOARE... LE CONTROLĂM MAI UȘOR DECÂT TINE.

– Ah, dar nici eu nu am avut probleme cu ele, zise Amon.

Plutea deasupra a ceea ce credea el că fusese Elveția, fascinat de imaginea încreștită a Alpilor de sub el. O rafală bruscă de vânt îl lovi cu putere în stomac, iar acesta icni de durere.

NU AI AVUT PROBLEME PENTRU CĂ LE-AM ORDONAT SĂ TE LASE ÎN PACE. NU ÎȚI SUPRAESTIMA ABILITĂȚILE.

– Cred că pot face față câtorva roboți transparenți, spuse furios printre dinți Amon.

FAPTUL CĂ ÎI CONSIDERI ROBOȚI E PRIMA TA GREȘEALĂ. SUNT MULT MAI EVOLUAȚI DECÂT NIȘTE SIMPLI ROBOȚI, DEȘI ÎNCĂ NU SUNT CONȘTIENȚI DE ASTA. I-AM PROGRAMAT ÎN AȘA FEL ÎNCÂT EI SĂ CREADĂ ACEST LUCRU, IAR OAMENII DE ȘTIINȚĂ SĂ NU POATĂ ÎNȚELEGE SAU INVERSA PROCESUL. ÎNSĂ, ÎN REALITATE, EI NE SERVESC PE NOI.

O altă rafală de vânt îl răsturnă pe spate pe Amon.

ȘI CÂND VOM ALEGE SĂ NE SERVEASCĂ, VOR ATACA PE CINE VOM VREA NOI. CHIAR ȘI PE TINE.

Amon se chinui să revină în poziție verticală, clocotind. Nu se cuvenea ca cineva de rangul lui să fie tratat în așa hal. Însă va veni și vremea răzbunării.

– Deci, ce vreți de fapt să spuneți, preamăriți binefăcători? dori el să știe.

NU TREBUIA SĂ FII UNDEVA? TE SFĂTUIM SĂ MERGI ACOLO. ACUM.

– Dar au ajuns și ceilalți? Vreau să-mi fac o intrare grandioasă, zise Amon cu înfumurare, lăsându-se pe spate.

AI GRIJĂ SĂ NU TE ÎNSTRĂINEZI, AMON. S-AR PUTEA ÎNTÂMPLA ORICE CÂT NU EȘTI AICI. S-AR PUTEA FORMA ȘI NOI ALIANȚE.

– Noi alianțe? întrebă Amon alarmat dintr-odată. Dar a noastră? Nu o vor destrăma, nu? Nu au cum. Mi s-a promis...

PROMISIUNILE NU ÎNSEAMNĂ NIMIC ÎN ACEASTĂ BĂTĂLIE.
NU CONTEAZĂ DECÂT SĂ ÎNVINGEM.
CINE ȘTIE LA CE AR PUTEA RECURGE ALIATUL NOSTRU
ÎN CIRCUMSTANȚE NEOBIȘNUITE.

– Ce circumstanțe neobișnuite? întrebă Amon cu suspiciune. Ceva anume?

DA. A APĂRUT UN NOU ADVERSAR SAU E POATE
DOAR O ANOMALIE. NATURA LUI NE E ÎNCĂ NECLARĂ.
ÎNSĂ MERGE ȘI EL CĂTRE DESTINAȚIE.
ȘI CREDEM CĂ E O AMENINȚARE MAI MARE
DECÂT NE-AM PUTEA IMAGINA.

– El? Amon întinse brațele, adunând rafalele. Nu cred. Nu vom fi perturbați. Doresc ceea ce mi s-a promis. Și nu-ți face griji, și tu vei primi ce vrei. Mă voi ocupa eu de acest intrus. Se ridică brusc în aer, îndreptându-se cu viteză către vest. Cred că a venit timpul pentru intrarea mea dramatică.

S-AU ADUNAT APROAPE TOȚI. INSTRUCTORII
TREBUIE SĂ-I CONTACTEZE ÎN ORICE CLIPĂ.

INSISTĂM CA ANOMALIA SĂ FIE ELIMINATĂ.
NE DISTRAGE, NE POATE ÎNTÂRZIA
ȘI E O PACOSTE.

SUNTEȚI CIUDAT DE INTERESAT DE ACEASTĂ ANOMALIE,
DAT FIIND CĂ DRUMURILE I SE VOR INTERSECTA
CU REPREZENTATUL VOSTRU.

NICI UNUL DINTRE NOI NU-ȘI POATE PERMITE
SĂ NE ÎNDEPĂRTEZE DE LA PLAN ÎN ACEST MOMENT.
ESTE PENTRU BINELE TUTUROR.

CU EXCEPȚIA LUI, DESIGUR.

POATE CĂ A VENIT TIMPUL PENTRU
O TENTATIVĂ MAI CONCRETĂ.

ULTIMA NU A FOST CHIAR REA.

DA, DAR DE DATA ASTA NU VOM DA GREȘ.
FĂRĂ GREȘELI, FĂRĂ SURPRIZE.
ACESTEA SUNT REGULILE ASUPRA CĂRORA AM CONVENIT.

AȘA ESTE. TREBUIE SĂ FIM CORECȚI.

PENTRU NOI NU PREA CONTEAZĂ.
OCUPAȚI-VĂ DE EL DUPĂ CUM DORIȚI.

ATUNCI, NE-AM PUS DE ACORD. DACĂ ANOMALIA
VA AJUNGE LA LOCUL ADUNĂRII...

VA FI ELIMINATĂ
O DATĂ PENTRU TOTDEAUNA.

ADUNAREA

NEW YORK

– KALI! strigă Tigre, şi dintr-odată se simţi înşfăcat de nişte mâini care se luptau să-l imobilizeze – „de unde veneau oare" – mâini de nicăieri ce în beznă îi ţineau braţele pironite la spate, în timp ce el se zbătea, gata să alunece în apă, pentru ca apoi să-l tragă înspre ele, izbindu-l de perete sau de locul unde credea că fusese cu câteva minute în urmă un perete. O tot striga pe Kali. Cel care-l ţinea strâns nu se deranja să-l mustre fiindcă ştia că oricum strigătele îi sunt în zadar.

Fu aruncat pe podea, iar cimentul îi zgârie genunchii. Auzi clinchete şi pocnituri şi un geamăt ascuţit. Apoi, spre uşurarea sa, îi auzi vocea lui Kali, care înjura şi blestema în timp ce era evident şi ea târâtă în încăpere şi aruncată pe podea lângă el.

– Miracolul *insistă* să te vadă acum, spuse o voce sinistră. Nu îl mai poţi evita acum.

– Pentru Dumnezeu, da' de ce credeai că am coborât aici? izbucni Kali furioasă. Ca să admirăm împrejurimile? Ca să facem o baie?

La dreapta lui Tigre se aprinse o lumină. O femeie cu părul alb şi umerii gârboviţi se apropie de ei cu o lampă veche de gaz pe care i-o oferi lui Kali, apoi se retrase la locul ei, cu un mers legănat.

Kali ridică lampa și cercetară camera: mică, de beton, goală și cu foarte mulți pești de argint pictați pe pereți. Tigre băgă de seamă că intraseră pe o ușă din oțel ranforsat din tunel care se confunda cu peretele. O altă ușă de pe peretele din stânga ducea într-un loc și mai întunecat, însă nu pustiu – auzea foșnete și șoapte și putea distinge licărul unor perechi de ochi. Stăpânii tunelelor se înghesuiră și mai aproape, dar nu trecură pragul ușii.

Lângă el și Kali, în încăpere se mai aflau încă trei bărbați în costume militare care păreau combinate aiurea de la diferite magazine de uniforme. Unul dintre bărbați se sprijinea de o țeavă de metal, privind-o aspru pe Kali. Tigre bănui că era Generalul Pepper. Kali îl privi la fel de sever.

– Deci, gata, zise ea. Am venit. Duceți-ne la blestematul vostru miracol.

– Cine este acesta? întrebă Generalul Pepper. L-ai creat și pe el?

– *Nu!* zbieră Kali. Nu pot crea lucruri! Trebuie să-ți găsești o altă obsesie!

– Iartă-ne întrebările, tu cea-care-creează-distruge. Ți-am văzut puterea. Nu ni se pare improbabil să-ți creezi un tovarăș.

Tigre o privi uimit. Aceasta fusese foarte atentă să nu-i menționeze nimic despre vreo super-putere. Îl privi înapoi cu ochii plini de furie.

– Dar nu m-ai creat. Nu m-a creat, spuse el în grabă.

– Vedeți? îi provocă ea. Se aplecă și-l ridică pe Tigre în picioare, ignorând arcele de electricitate care le scânteiară trupul când mâinile li se atinseră. Deci, haideți la miracol!

Generalul Pepper le indică ușa din peretele din stânga. Unul din ceilalți doi bărbați îi conduse, iar Kali și Tigre îl urmară, fiind urmați la rândul lor de cel de-al doilea.

– Cea-care-creează-distruge? murmură Tigre când traversară cea de-a doua cameră.

– Adu-ți aminte, ăăă... sunt nebuni, spuse ea printre dinți. Logic că delirează.

Pentru moment, Tigre lăsă la o parte acest gând și se concentră să vadă pe unde pășește. Tavanul era destul de jos, așa că amândoi trebuiau să meargă aplecați pentru a nu se lovi. Ochii lui Kali scrutau pereții laterali pentru a găsi o ieșire, însă singurele uși păreau a fi cele care conectau între ele camerele prin care treceau. Câteva dintre ele erau puțin mai mari decât niște holuri. Pereții zgrunțuroși, nefinisați îi păreau lui Tigre a fi pur și simplu săpați cu dalta în beton.

Într-un târziu ajunseră într-o încăpere care nu se mai continua cu o ușă. În centru se găsea o scară de fier ce ducea la o gaură în tavan. Bărbatul care deschidea calea urcă scara. Kali se opri și privi lampa pe care o ducea în mână.

– Cum o să urc și cu asta?

Se uită din nou la picioarele de pe scară ale ghidului lor, care acum dispăruseră, acesta avântându-se în noua încăpere fără nici o sursă de lumină. Celălalt rămăsese în prag, privindu-i fără să scoată o vorbă. Tigre observă că Generalul Pepper nu era cu ei, așa cum crezuse.

– Știi, zbieră Kali înspre gaura din tavan, ar fi fost mult mai ușor acum dacă nu m-ai fi făcut să pierd lanterna în râul ăla subteran!

Nici un răspuns.

Kali oftă exasperată și-și scoase elasticul de păr. Îl învârti pe mânerul lămpii, trecând bucla elasticului și pe încheietura mâinii, astfel că lampa îi atârna acum de mână; apoi sări pe scară. Tigre o urma îndeaproape.

Și urcară, iar și iar, prin ceea ce părea a fi o conductă imensă. Curând nu-l mai auziră deloc pe cel din fața lor. Tigre îl simțea pe celălalt, care îi urma, cum se mișcă încet, oprindu-se din când în când pentru a-i aștepta pe ei să urce.

Într-un târziu zăriră o lumină strălucitoare şi argintie ce pâlpâia. Pătrunseră într-un spaţiu deschis, de aproape zece metri pătraţi, pavat cu faianţă. Tigre gâfâia.

– Oamenii ăştia în vârstă trebuie să fie tare sprinteni, spuse el cu răsuflarea întretăiată.

Când aceasta nu-i răspunse, Tigre se uită în sus şi văzu la ce se holba Kali.

În celălalt capăt al camerei se ridica o platformă, înconjurată de nişte lumini micuţe de toate felurile – lumânări, lămpi, până şi nişte lumini de noapte ce mergeau pe baterie. Străluceau şi împrăştiau lumină pe bucăţile de faianţă de pe pereţi, dintre care unele erau vopsite argintii, iar altele erau de fapt bucăţi mici de oglindă ce reflectau lumina într-un dans lucios. De asemenea, putură distinge şi nişte fragmente de mozaicuri, aranjate atent ici şi colo: o şopârlă, o pălărie, Alice în Ţara Minunilor. Tigre se întreba dacă acestea din urmă fuseseră luate din alte staţii de metrou.

În colţul cel mai îndepărtat, în faţa unui perete acoperit cu o draperie neagră, stătea Generalul Pepper, holbându-se la platformă, care era înconjurată de tot felul de ofrande ciudate: grămezi de monede, jucării în ambalaj, cărţi învechite, panglici, bijuterii şi mărgele de toate soiurile, aranjate frumos pe margine.

În centrul altarului, o persoană stătea cu picioarele încrucişate. Era imposibil de zis dacă era femeie sau bărbat. Nişte ochi imenşi negri se conturau pe un chip alb de o simetrie perfectă. El (sau ea) era complet chel, iar capul îi strălucea ca o lună plină în tot acel întuneric. O robă purpurie îi acoperea trupul de la umeri în jos, cu excepţia celor două mâini care se iveau din mâneci şi care i se odihneau liniştite pe genunchi.

Femeie ori bărbat, nu ştiau, dar în mod sigur era foarte tânăr – chiar mai tânăr decât erau ei doi, avea poate treisprezece sau paisprezece ani.

– Miracolul, spuse Generalul Pepper reverențios, în șoaptă. Arătați-vă respectul.

– E în regulă, spuse Miracolul cu o voce înaltă și pură, ce părea a fi de femeie. Nu sunt supușii mei. Nu ne știu obiceiurile.

Ființa îi privea îngândurată.

– Dar, Miracle, protestă Generalul Pepper.

– Lasă-ne singuri, Generale, spuse încet Miracle[1].

Generalul se împăună, apoi făcu un gest către ceilalți doi bărbați. Toți trei dispărură în spatele draperiei. Miracolul închise ochii, ca și când ar asculta ceva.

Tigre o privi neliniștit pe Kali, care părea că nu-și poate desprinde ochii de la Miracle.

– Singuri acum, zise Miracle, deschizând ochii. Puteți sta jos.

Își deschise larg brațele arătând către câteva perne întinse pe podea lângă altar.

– Ce e asta? întrebă hotărâtă Kali. Cum de... exiști?

– Te-aș putea întreba același lucru, replică Miracle cu un zâmbet liniștit întipărit pe chip, însă lui Tigre i se păru că aude un tremur în vocea ei.

Se așeză pe o pernă, iar Kali îi urmă exemplul.

– Am ajuns aici printr-un accident, începu Kali.

Miracle își lărgi zâmbetul și mai mult.

– Accidentul unei persoane este miracolul alteia, murmură ea.

– Dar nu suntem miracole, răspunse enervată Kali. Sunt o persoană obișnuită.

– Hei, dar și eu sunt la fel, obiectă Tigre.

– Venim din anul 2012, explică apoi Kali, ignorându-l pe Tigre. Se pare că am călătorit cumva prin timp.

Miracle făcu ochii mari.

– 2012? inspiră ea. Din viitor?

---

[1] Miracle – miracol (în limba engleză în orig.)

– Ce? Nu, din trecut – despre ce vorbești? Ce an e acum? se răsti Kali.

Miracle zâmbi.

– Suntem și sunteți în anul Miracolului Nostru, 13 d.N.

– d.N.? întrebă Tigre.

– După Naștere. Nașterea mea.

Kali strâmbă din nas.

– Oamenii ăștia măsoară timpul în funcție de când te-ai născut tu?

– Credeam... șovăi Miracle, părând pentru prima dată nelinițtită. Mi s-a dat de înțeles că toți oamenii fac asta. Doar eu sunt *Miracolul.*

– Oh, înțeleg, zise Tigre brusc. Kali, suntem idioți. Miracolul – adică cel născut atunci când nimeni nu mai credea că se vor mai naște copii. Nu scria despre asta nimic în ziarul pe care l-am citit noi, așa că se pare că s-a întâmplat după Marea Evacuare, la aproape șaizeci de ani după vremea noastră.

– Atunci, cine sunt părinții tăi? întrebă Kali. Înseamnă că erau tare bătrâni când te-au avut.

– Mama mea a murit când încă mă avea în pântece, zise Miracle, și într-adevăr era foarte bătrână. Spunea că sunt un dar.

– Și tatăl tău? E cumva Generalul Pepper? întrebă Tigre.

Miracle zâmbi ușor.

– Aș fi vrut să fie așa. Generalul Pepper este cam singurul om care nu a pretins că ar fi tatăl meu.

– *Pretins?*

– Desigur. Ar fi putut fi mai mulți oameni; mama nu a știut niciodată sigur. Însă mulți dintre partenerii ei au încercat să profite de această oportunitate de a fi cunoscuți ca singurul om de pe planetă capabil să facă copii. Un astfel de bărbat ar fi fost foarte solicitat.

– Vrei să spui? zise Tigre.

– *Ei,* zise Kali.

– Sunteți într-adevăr din Timpul de Odinioară? întrebă Miracle. Chiar nu știți nimic din toate astea?

– Da, suntem din Timpul de Odinioară. Nu știm cum am ajuns aici.

– Mai sunt și alții ca tine? interveni Kali. Adică, alți oameni de vârsta ta?

– Eu sunt singura, spuse mândră Miracle. Eu sunt salvarea rasei noastre.

– Uau, zise Tigre. Tigre și Miracle se uitară la el. E... adică... Kali, imaginează-ți cum e să fii singurul copil de pe *planetă*. Și să nu ai pe nimeni în jurul cu care să te joci sau cu care să vorbești, fiindcă toți au peste șaizeci de ani. E trist.

– Dar eu nu sunt niciodată tristă, spuse tăios Miracle. Nu e potrivit ca un Miracol să fie trist. Eu sunt speranța întregii omeniri.

„Bla-bla-bla", gândi Kali.

– Deci *tu* poți avea copii? o întrebă Kali.

Fața lui Miracle se pleoști, iar ochii mari i se închiseră. Urmă o pauză stranie. Într-un târziu, Miracle inspiră adânc și deschise ochii.

– Nu. Încă e incert cum voi salva specia noastră. Doctorii spun că nu sunt... înzestrată fizic cu capacitatea de a concepe copii, însă pot fi în alt fel de folos. Trebuie. Doar sunt Miracolul. Se aplecă în față, dintr-odată exaltată. *Trebuie* să existe un motiv pentru care exist.

– Sunt sigur că așa e, se grăbi Tigre să consimtă.

Kali o privi sceptică, însă nu răspunse.

Miracle se trase înapoi și rămase așa privindu-i.

– Trebuie, de asemenea, să existe și un motiv pentru care voi sunteți aici.

– Nu sunt salvarea omenirii sau alte prostii din astea, spuse ferm Kali.

Tigre își imagina o posibilă reacție a lui Vicky la acea idee. Cineva care crea nori de furtună atunci când se enerva... nu era

chiar ceea ce avea nevoie omenirea acum. În cap îi răsăreau imagini pe care reușise să și le reprime de zile întregi – sânge, ploaie, un pardesiu vechi maro sfâșiat –, apoi clipi.

– Nici eu, spuse Tigre încet.

Dintr-odată Miracle icni. Se încovoie ca și când ar fi fost înjunghiată, tremurând și contorsionându-se pe altar. Kali și Tigre săriră în picioare, însă când începură să meargă, capul lui Miracle se deschise. Ochii negri dispărură, și în loc apăru o pieliță fină fosforescentă care îi privea aspru. Kali și Tigre înghețară.

O nouă voce se auzi din gura lui Miracle, incredibil de gravă, inuman de respingătoare, răsunând în toată încăperea.

– *OMENIREA,* explodă dintr-odată batjocoritor. Miracle își aruncă brațele în aer și se ridică în picioare, înălțându-se parcă peste ei, în ciuda faptului că era mai măruntă. *OMENIREA NU MERITĂ SĂ FIE SALVATĂ.* Și, arătând cu degetul amenințător către fiecare dintre ei, adăugă: *NU AR TREBUI SĂ VĂ PIERDEȚI TIMPUL CU MURITORII ĂȘTIA NEÎNSEMNAȚI.*

Tigre era prea șocat ca să spună ceva, însă Kali replică:

– Ei bine, și-atunci ce *ar trebui* să facem? Să stăm și să așteptăm ca vocile din mințile noastre să ne comande?

– *CEILALȚI SUNT APROAPE. VOR FI AICI PÂNĂ LA RĂSĂRITUL SOARELUI. GĂSIȚI-I ȘI PREGĂTIȚI-VĂ; BĂTĂLIA VA AVEA LOC CURÂND. ACUM PĂRĂSIȚI ACEST LOC. NU AVEȚI NEVOIE DE ACEST „VAS".*

– Dar de ce aveți nevoie de ea? izbucni Tigre. Știți cumva de ce s-a născut? Care e rolul ei?

Urmă o pauză. Raze de lumină păreau să se unduiască prin mâinile palide ale lui Miracle. Într-un sfârșit se auzi:

– *EA ESTE AICI DOAR PENTRU AMUZAMENTUL NOSTRU,* chicoti răutăcios vocea. *DISPERAREA ESTE UN SENTIMENT AMUZANT, ÎNSĂ DACĂ MAI E ȘI AMESTECAT CU O SPERANȚĂ DEȘARTĂ* – și râse.

Licărul fosforescent strălucea din ochii lui Miracle din ce în ce mai tare, ca și când interiorul ei ar fi fost cuprins de flăcări. Lumina se revărsa, inundând camera. Kali și Tigre își acoperiră ochii, pe măsură ce lumina devenea orbitoare și, chiar când era să devină insuportabilă, se stinse brusc. În același moment, Miracle scoase un țipăt și ei își lăsară mâinile în jos pentru a o vedea cum se prăbușește pe altar.

Tigre sări înainte, dădu la o parte harababura de pe altar și așeză capul lui Miracle în poala lui. Kali îngenunche lângă el, în timp ce el îi verifica pulsul. Era rapid, dar nu anormal. Îi frecă încheieturile și se uită la Kali. Aceasta se holba la Miracle cu un amestec de sentimente de milă, furie și confuzie.

Miracolul gemu încet. Ochii-i negri, reveniți acum la normal, i se deschiseră.

– Eu... întinse mâna și își atinse fruntea, apoi se ridică brusc. O vizită! Am avut o altă vizită, nu? Se întoarse să-i privească, încântarea întinerindu-i chipul și mai mult. Am spus vreo profeție nouă? Am avut vreun mesaj de la zei? V-au îngăduit vreun cuvânt despre scopul vostru? Îl înșfăcă pe Tigre de mână. Dar despre scopul meu au spus ceva? Zâmbi mândră. Vorbesc doar prin mine. Eu sunt „vasul" ales.

– Ei... hm...

Tigre nu prea știa ce să spună.

Deschise gura pentru a rosti timid ce auziră când Kali îl întrerupse:

– Au spus că scopul tău e încă un secret, zise ea. Însă că au încă nevoie de tine pentru a ne transmite nouă un mesaj.

Kali se uită la Tigre, care aprobă dând din cap.

– V-am spus eu că sunt utilă la ceva, șopti ea. Care era mesajul pentru voi?

– Uh, au fost destul de misterioși, zise Kali.

– În general zeii așa sunt, încuviință solemnă Miracle.

– Trebuie să mergem să găsim pe cineva şi să dăm un soi de luptă, cândva curând, spuse Tigre, încercând să iasă din încurcătură.

– Mai sunt şi alţi oameni ca noi, care au apărut pur şi simplu în acest timp? întrebă Kali. Mai cunoşti şi alţii?

– Acest lucru nu mi s-a arătat, spuse Miracolul. Sunt sigură că Generalul Pepper mi-ar fi spus dacă i-ar fi văzut. Poate că trebuie să-şi facă apariţia.

– Poate, zise Tigre cu îndoială.

Kali era gata să pronunţe ceva când auziră nişte pocnete din spatele cortinei.

– Miracolule! Cea slăvită! strigă Generalul Pepper. Sunteţi bine? Vă rugăm, îngăduiţi-ne să fim în prezenţa dumneavoastră!

Miracle suspină şi aproape că-şi dădu ochii peste cap. Se aşeză din nou pe altar şi le făcu semn lui Kali şi Tigre să se aşeze şi ei la loc pe perne. Cu o zvâcnire a capului activă un dispozitiv, iar ei auziră sunetul unei uşi care se deschide. Cei trei bărbaţi dădură buzna agitaţi. Se opriră când o văzură pe Miracle privindu-i senină.

– Ni s-a părut că auzim ţipete, mormăi Generalul Pepper, holbându-se la resturile ce fuseseră măturate de pe altar.

Miracle se ridică în picioare şi se întoarse către el.

– Zeii au vorbit! Ne-au binecuvântat musafirii cu un crâmpei din gloria lor. Îşi desfăcu mâinile cu palmele întoarse în sus, înălţându-şi capul către tavan. Trebuie să ne arătăm gratitudinea pentru dărnicia lor!

Cei trei bărbaţi se aruncară în genunchi şi-şi lăsară privirea în pământ. Kali şi Tigre schimbară priviri. Miracle ridică o mână, arătând către ei doi.

– Vă dau voie să porniţi la drum, zise ea. Fie ca misiunea voastră sacră să fie încununată de succes şi fie ca prezenţa voastră să aducă glorie nouă, tuturor. Mergeţi plini de speranţă.

Mergeți plini de speranță. Răsunau batjocoritor în depărtare spusele ei pe măsură ce Tigre și Kali coborau scara, afundându-se din nou în bezna tunelelor.

Diana privi cerul, apoi se uită la Gus. Conducea mecanic, cum făcuse de altfel întreaga noapte. Părea să nu-și fi dat seama unde mergeau și îi urma îndrumările fără a le pune la îndoială. Erau pe drum de câteva ore și nu se oprise nici măcar o dată să se odihnească.

Îl îngropaseră pe Andrew într-un parc de lângă plajă, înconjurat de copaci. Putuseră să facă asta chiar în mijlocul zilei, în ziua în care murise – ieri – pentru că pterodelfinii lui Justin și Treasure alungaseră vânătorii de cristal. Îndată ce Treasure reuși să-i adune cu lasoul pe pterodelfinii ce supraviețuiseră, le spuse că cel puțin pentru câteva ore erau în siguranță afară.

De atunci, Gus fusese foarte tăcut. Pe Diana o bătuse gândul să-l lase cu Justin și Treasure, însă vocea din minte devenea din ce în ce mai puternică cu fiecare minut și voia ca Gus să fie alături de ea atunci când va fi să se confrunte cu... ce trebuia să se confrunte. În afară de asta, cu siguranță că puțină activitate îi va face bine lui Gus, decât să stea să-și jelească fratele la mormânt. Și, oricum, nu-i prea surâdea ideea de a-l lăsa cu niște dresori cam scrântiți de pterodelfini.

El nici măcar nu o contrazise. Dormise restul zilei după ce îl îngropaseră pe Andrew, însă se târî ascultător din sacul său de dormit după ce soarele apusese, când Diana venise să-l trezească. Acceptă amorțit cheile de la mașina galbenă și rămase în picioare, fără să scoată un cuvânt, cât Diana își luă rămas-bun de la Justin și Treasure. Treasure îi asigură că era mai bine să ia Beetle-ul lor galben decât să încerce să repare mașina cu care veniseră ei și care fusese grav avariată în timpul urmăririi. Justin le ură mult succes în „expediția" lor, invitându-i să revină în vizită oricând vor vrea.

El și Treasure promiseră să meargă la mormântul lui Andrew cât de des vor putea.

Abia după două ore de mers Gus rosti primele cuvinte.

– Unde mergem? întrebă el fără intonație.

– La New York, răspunse ea, simțindu-se ușurată, ca și când ar fi fost cea mai bună decizie.

Spera ca noua destinație să-i inspire o reacție lui Gus, poate chiar să-l determine să înceapă o conversație, însă acesta clătină aprobator din cap și își văzu mai departe de condus.

Iată-i acum, după multe ore de condus și mulți kilometri depărtare, cu Podul George Washington conturându-se în depărtare, iar el tot nu întrebase de ce sunt acolo.

Diana privi din nou cerul. Se lumina de ziuă, dar oare cât mai era până să răsară soarele? Aveau timp să intre în oraș? „Putem ajunge acolo până în zori, gândi ea. Cel puțin nu mai e trafic."

Zâmbi, apoi se opri, dorindu-și să-i poată spune gluma și lui Gus.

– Hai să mergem pe autostrada de vest, zise ea, studiind una din hărțile pe care i le dăduse Justin.

„Nu puteai să fii puțin mai precisă, New Yorkul e mare", gândi ea, adresându-se vocii din minte.

– Putem intra în oraș pe la mijlocul lui. E bine?

Gus ridică din umeri.

– Gus, nu renunța, adu-ți aminte ce ți-a spus Andrew. Trebuie să fie un motiv pentru care suntem aici. Iar eu cred că aici, în New York, putem găsi răspunsul. Poate că până diseară, când va trebui să ne culcăm, vom avea deja un million de răspunsuri și vom ști exact cum să reparăm totul. Gândește-te la asta, bine?

Gus se uită la ea pieziș.

– Poate că în New York se ascunde o colonie secretă de oameni de știință super-deștepți, continuă ea, care încearcă să-și aducă aminte măcar câteva dintre teoriile trăsnite ale lui Andrew. Poate că și-au dat seama cum să ne aducă dinapoi din timp și știu

că le putem fi cumva de ajutor. Poate că putem face ceva în legătură cu vânătorii de cristal, să-i oprim cumva, sau... Nu știu.

Scenariile extravagante nu erau punctul ei forte. Făcu o pauză.

– Poate că ne putem întoarce în timp, izbucni dintr-odată Gus, speriind-o. Cine ne-a adus în viitor trebuie să fie capabil să ne trimită înapoi în trecut.

– Înapoi în trecut? zise Diana. Poate, nu știu, Gus. Cred că aici vom găsi motivul pentru care ne aflăm aici.

– Nici tu nu-ți poți explica cum de au putut să ne trimită în viitor, nu? *Trebuie* să fie o cale.

– Dar, Gus, de ce ai vrea? Doar l-ai auzit pe Andrew ce ne povestea. Dacă ne întoarcem, va trebui să trecem și noi prin tot acel calvar. Dacă rămânem, atunci poate vom găsi o cale să îndreptăm lucrurile.

– Dacă ne întoarcem, cel puțin voi mai avea încă șaptezeci și cinci de ani alături de fratele meu, așa cum trebuia de fapt să fie.

Diana suspină.

– Ei bine, hai să aflăm mai întâi dacă e posibil.

Trecură în liniște podul, îndreptându-se către partea de vest a Manhattanului. Dianei i se păru că zărește cu coada ochiului sclipiri de cristal care îi păndeau, însă de fiecare dată când se întorcea acestea dispăreau. Gus era tăcut, însă în sfârșit părea mai însuflețit.

Soarele începuse să se ivească la orizont când ei ajunseră la ieșirea pentru Strada Șaptezeci și nouă.

– Aici, ce zici? întrebă Gus.

– Sigur. Avem nevoie de un loc unde să ne ascundem pe timp de zi oricum, așa că nu văd de ce nu am putea începe să-l căutăm de aici. Sau, stai, am putea sta la Four Seasons. Râse ușor. Doug se bucura mereu că Hotelul Plaza se închisese. Cred că se temea că, dacă voi sta acolo prea mult, voi începe să semăn și mai mult cu Eloise.

Gus o privi încurcat.

– Eloise? Fetița care locuiește în Hotelul Plaza? Fetița din faimoasa carte de copii? Gus rămase la fel de încurcat. Uau, ești oficial fără speranță. Eloise e unul dintre personajele mele favorite. Ideea e că e puțin cam obraznică și foarte independentă.

– Și tu pari destul de independentă, zise Gus, ocolind gropile cu mașina.

– Sigur. Și schimbarea numelui a fost ideea *mea*.

– Nu a fost?

– Bineînțeles că nu. Am vrut să merg pe ideea cu Diana, zeița lunii, a vânătorii și a căprioarelor. Mi s-a părut mult mai tare și că se potrivește mult mai mult cu muzica mea, știi?

Se simțea ciudat când îi spunea toate astea, însă nu se opri, fericită că măcar acum Gus vorbea.

– Știi, aveam cam doisprezece ani când mi-au inventat personajul vedetă. Nici măcar mama nu mă asculta, ce să mai zic de toți producătorii, cei care trag sforile. A avut loc un fel de „întrunire de imagine", atunci când am semnat contractul cu casa de producție și în două ore persoana mea a dispărut. M-au înlocuit pur și simplu cu altceva. Cu *altcineva*, această zeiță a iubirii. Se cutremură. Eu nu sunt deloc așa. Dar asta vinde albume.

– Cred că nu ești așa cum mă așteptam, admise Gus.

Îl privi pieziș.

– Nu te-așteptai să-mi cunoști partea întunecată.

– Nu, eu... eu cred că ești chiar mai interesantă acum.

„Nu se poate să fie adevărat", gândi Diana. Gus o văzuse acum îmbufnată, rea, autoritară, somnoroasă, mofturoasă, frustrată și complet nearanjată. Nu se putea să nu creadă că e cea mai puțin atrăgătoare persoană de pe planetă, mai ales dacă o compara cu scumpa, fermecătoarea, perfecta Venus.

Se uită pe fereastră și văzu că treceau pe la sud de Central Park. Nu mai văzuse niciodată orașul New York așa. Arăta ca un orășel liniștit de țară, care întâmplător avea niște clădiri mult prea mari și niște străzi goale mult prea largi. Central Park părea animat și

plin de speranță, spre deosebire de împrejurimile dezolante prin care trecuseră până atunci. Vegetația crescuse foarte mult, însă într-un mod sălbatic și exuberant. Brusc se simți inundată de un sentiment de optimism.

– Într-acolo, arătă ea. Hotelul Plaza e pe colțul opus, în partea de sud a parcului.

– Crezi că vom fi în stare să găsim parcarea? întrebă Gus, cu o mină inexpresivă.

– Hei, asta e gluma *mea*, protestă ea, lovindu-l ușor în braț.

– Ce nai... Gus apăsă brusc pe frână. Ai văzut?

– Ce să văd?

Diana privi în jur, însă nimic nu părea neobișnuit.

– Puteam să jur că am văzut o persoană, zise el, răsucindu-se în scaun. Cineva care se mișca prin parc.

– Serios? Diana studie copacii cu frunze portocalii, galbene și verzi, care parcă luaseră foc în lumina tot mai puternică a soarelui. Își simți pieptul răscolit de un sentiment de neliniște. Nu știu, Gus. Poate ar trebui mai întâi să ne adăpostim și apoi să căutăm alți oameni, la lăsarea nopții.

– Nu vreau să aștept atât de mult, insistă el. Plus că mai ai niște mere din alea grenade, nu?

Rânji. Diana era îngrijorată că se putuse înveseli atât de repede după moartea fratelui său, însă sentimentul de ușurare fu mai puternic decât îngrijorarea, iar ea îi zâmbi înapoi.

– Așa e; mi le-a dat Justin din livada lor. Deși nu aș fi refuzat o pușcă, dacă Treasure ar mai fi avut una în plus.

Gus trăgea deja pe dreapta. Coborâră în strada liniștită, iar Diana începu tremure. Pentru prima dată se întreba ce lună era și cât de mult se schimbase vremea în ultimii șaptezeci și cinci de ani și dacă temperatura avea să crească sau să scadă de aici înainte. Culoarea frunzelor sugera că venise deja toamna, însă nu era destul de răcoare afară. Nu se pricepuse niciodată să estimeze temperatura din moment ce mai tot anul îi era frig.

– Alo! strigă Gus. E cineva acolo?

Puse mâna streașină la ochi, pe care îi strânse pentru a distinge ceva în parc. Deasupra lor, nu se auzea decât trosnetul crengilor sub rafalele de vânt.

Neliniștea o cuprinse din nou pe Diana.

– Poate nu ar trebui să strigăm, șopti ea. Poate ar trebui să plecăm pur și simplu.

– Da, știu, consimți Gus, însă rămase nemișcat, privind parcul.

Dintr-odată, se auzi slab un sunet nou în văzduh. Diana privi către cer.

– Gus, ai auzit ceva? spuse ea.

– Cum ar fi...?

Se îndepărtă de ea, mergând spre parc.

– Cam ca... niște clopoței de vânt?

– Poate, zise el, înclinându-și capul.

Înainte să-l poată opri, Gus se cățără pe zidul parcului.

– Gus, dă-te jos, spuse ea printre dinți.

Sunetul ca de clopoței de vânt devenea tot mai puternic. Clopoței de vânt – sau cristale.

– Vânătorii, țipă Diana. Gus!

O rafală puternică de vânt se năpusti de-a lungul străzii, lovindu-se de Diana și împroșcându-i fața cu noroi. Pentru o clipă își închise ochii și înaintă clătinându-se. Punga cu mere fusese smulsă din brațele ei. Când putu să deschidă ochii, un pterodactil enorm plonja asupra lor. Era incredibil de mare, mai mare decât putea concepe creierul ei, cam cât un avion mic – de nouă sau zece ori mai mare decât aceia care îi atacaseră ieri.

Se avântă asupra lui Gus, care stătea ghemuit pe zid, agățat de pietre, cu ochii strâns închiși.

Diana simți cum își părăsește corpul, ca și când ar urmări totul de departe. Aripile vânătorului păreau să acopere întreg cerul. Linii subțiri ca de neon străbăteau trupul creaturii ai cărei ochi strălucitori și sinistri erau ațintiți asupra lui Gus.

Deşi momentul părea să dureze secole, nu avură nici măcar timp să ţipe.

Nişte gheare imense se înfăşurară în jurul trunchiului lui Gus, ridicându-l în aer. Diana îl vedea cum ţipă, atârnând în ghearele creaturii, însă vuietul vântului şi sunetul ca de clopoţei îi înecau glasul. Pterodactilul viră leneş, apoi se îndepărtă în linişte, cu tot cu Gus.

Vântul se domoli la fel de brusc precum şi începu.

Diana rămase cu răsuflarea tăiată de groază. Nu se putuse întâmpla una ca asta. Nu se putea ca Gus să dispară aşa, dintr-odată. Nu era posibil ca vânătorii de cristal să iasă *învingători,* nu după cât s-au străduit să fie mereu cu ochii în patru sau să se ascundă, să lupte şi să fugă.

Fugi înapoi la maşină, pe care, din fericire, Gus o lăsase pornită. Trimiţând zeilor, acelora care ascultau, o mică rugăciune, Diana smuci schimbătorul de viteze şi-l puse în poziţia de demaraj, împingând până-n podea pedala de acceleraţie. Maşina porni în grabă, iar ea înşfăcă volanul, gonind în josul străzii, în direcţia în care se îndreptase vânătorul de cristal.

NU TE MAI AGITA, îi spuse vocea din cap. *NU TREBUIE SĂ-ŢI PESE DE EL, IAR ACUM E ORICUM PREA TÂRZIU PENTRU EL. PORNEŞTE ÎNDATĂ CĂTRE LOCUL ADUNĂRII.*

„Îmi pare rău, voce misterioasă, gândi Diana. De data asta ai dat greş. Îl voi găsi pe Gus, fie că-ţi place sau nu."

Tigre nu scosese un cuvânt de când ieşiră în lumina palidă a zorilor din staţia de metrou Times Square. Apucă pur şi simplu pe drumul ce ducea în centru, la apartamentul „închiriat" de Kali. Tăcerea o prindea pe Kali – nu avea oricum nici o idee ce să spună.

Nu era obişnuită să-i compătimească pe oameni. Miracolul îi amintea de Beth, surioara ei vitregă de şase ani şi jumătate, căreia îi plăcea să joace rolul prinţesei, dar care permanent voia ca oamenii să o iubească. Kali se gândi din nou la cum a reacţionat familia

ei când a aflat de dispariția ei, acum multe decenii. Oare mama a trebuit să lucreze din nou? Cine a avut grijă de fete? Au fost toate în siguranță? Cum au supraviețuit ele fără ea? Oare mai trăia vreuna dintre ele? Se întreba oare ce se alesese de fete, cum fuseseră ele în perioada adolescenței și ce deciseseră să facă cu viața lor, și pentru prima dată simți că pierduse ceva important.

Capul lui Tigre tresări dintr-odată.

– Ai auzit asta? întrebă el.

– Ce?

Kali căscă leneș, dându-și seama cât de obosită era.

– Mi s-a părut că aud o mașină.

Rămase nemișcat, privind încruntat pământul. Kali își încrucișă mâinile și așteptă un moment până să vorbească.

– Probabil, ai halucinații. În primele zile și mie mi s-a părut că aud tot felul de chestii. De cele mai multe ori s-au dovedit a fi zgomote făcute de acei oameni ciudați în vârstă sau de creaturile înfiorătoare cu aripi. Însă niciodată o mașină.

– Nu, sunt sigur că am auzit ceva. Privi în susul lui Fifth Avenue și o rupse la fugă. Hai, strigă el peste umăr. Îl putem prinde din urmă!

– Pe cine să prindem din urmă? rosti Kali exasperată.

Nu avea de gând sub nici o formă să alerge prin oraș după mașini fantomă.

Tigre încetini când o rafală de vânt luă cu asalt strada. Kali o observă, și recunoscu și acel zăngănit care o însoțea. Privi în sus și-l văzu pe Vânătorul-Șef, care dădea târcoale în aer, și fu bucuroasă că măcar de data asta nu scotea acele sunete ascuțite. Se obișnuise să-l tot vadă până acum, însă era curioasă să vadă cum reacționează când îl va vedea și pe Tigre.

Se dovedi că nu are nici o reacție nici la el. Vânătorul trecu de ei, fără măcar să-i ia în seamă.

„*Căra* cumva ceva?" Kali se întoarse și-l zări plutind deasupra străzii. Părea că duce în gheare o persoană. Oare capturase pe

vreunul dintre acei oameni în vârstă? Dar de ce ar fi vreunul afară în timpul zilei?

Dintr-odată auzi în spatele ei un scârțâit de frâne. Instinctul ei de pieton din New York reacționă și se aruncă pe trotuar când o mașină trecu în viteză pe lângă ea.

Un Volkswagen Bettle galben. O *mașină,* în adevăratul sens al cuvântului. Cu cineva la volan care o *conducea.* Nu foarte bine, dar o conducea.

Tigre fugea acum înapoi, către ea, având pe chip o expresie de uimire.

– Nici măcar nu a oprit! strigă el. Pesemne că m-a văzut, dar pur și simplu a continuat să meargă!

– Deșteaptă femeie, răspunse Kali cinică, în timp ce se ridică în picioare.

– Vino, hai s-o urmărim!

Grăbi pasul, privind înapoi.

– Sau, zise Kali, înșfăcându-i mâna și trăgându-l înapoi, ne folosim creierele, fugim în direcția opusă și sperăm să nu ne găsească.

– Ce? se holbă la ea Tigre. Ești nebună? Probabil e una din acele persoane cu care trebuie să ne întâlnim. De ce naiba am fugi de ea?

– Și ce dacă e una dintre persoanele pe care trebuie să le întâlnim? Îți aduci aminte acea mică parte care spunea ceva despre o bătălie îndată ce le întâlnim? Poate sunt periculoase. Poate se află aici doar ca să ne ucidă.

– Mă îndoiesc, spuse Tigre cu o voce enervant de calmă. Fata care conducea acea mașină era minionă. Pun pariu că e inofensivă. Acum hai, până să o pierdem!

– Nu avem cum s-o pierdem, zise Kali. Îl urmărește pe vânătorul de cristal. Iar eu știu exact încontro se îndreaptă.

Tigre își întinse gâtul încântat, privind cum pereții clădirii se înălțau către culmile cerului de deasupra. Când era în spinarea

lui Quetzie, nici măcar nu se gândise să se uite după ea: Empire State Building.

– Vezi? zise Kali, arătând cu degetul. Pesemne că vânătorii au dărâmat vârful clădirii la un moment dat, așa că acum e deschisă către cer toată acea zonă de unde turiștii priveau panorama. Iar, din moment ce e cea mai înaltă clădire din New York, mi se pare normal ca cel mai mare și mai nesuferit vânător de cristal să-și facă cuibul acolo. Privi cu ochii strânși din cauza luminii către marginea de sus a clădirii, unde aripile vânătorului erau abia vizibile, strălucind în razele soarelui. Îi spun Vânătorul-Șef, pentru că am observat că toți ceilalți îl tratează cu respect ori de câte ori e printre ei.

– Chiar crezi că ducea un om în gheare? întrebă el din nou.

Evident, ea se enervă.

– Doar ți-am spus că asta cred, izbucni ea.

– Dar ce fac vânătorii cu oamenii pe care îi prind? Se cutremură. Nu-i *mănâncă,* nu-i așa?

– Haide, folosește-ți creierul! Sunt niște mașinării – nu au nevoie de mâncare. Nu am idee cum îi omoară pe oamenii pe care îi prind sau ce fac cu cadavrele. Ziarele scriau codificat și foloseau doar cuvinte ca „dispariții" sau „eliminări". Subiectul era timid atins.

– Nu m-ajută deloc asta, zise Tigre și-și aruncă din nou privirea către stradă, uitându-se după fata din mașină.

– Aici e intrarea principală, zise Kali.

Dădu la o parte cu piciorul o grămadă de cioburi și intră strecurându-se prin niște uși sparte. Tigre o urmă în holul de la intrare, care era capitonat cu vitralii înfățișând Minunile Lumii; în mod curios, aproape toate erau încă intacte. În față se găsea o placă în relief cu Empire State Building acoperită de praf și mizerie, însă, chiar și așa era mai strălucitoare decât tot ce văzuse prin oraș.

Kali arătă în tăcere către colțul îndepărtat al holului. Și Tigre putea auzi: o voce înăbușită. Se apropiară până o văzură clar pe fată.

Era măruntă, având puțin peste un metru cincizeci, estimă Tigre, cu un păr roșcat-auriu lung până la umeri, un corp atletic și o față suprinzător de drăguță. Purta blugi și o flanelă gri-albăstruie, care îi era prea mare. I se părea cunoscută, dar Tigre nu-și dădea seama de ce.

Fata găsise intrarea de la casa scărilor și se lupta cu o ușă încuiată, înjurând.

Tigre ezită, amintindu-și prima reacție a lui Kali când l-a întâlnit, însă Kali păși înainte cu repezeală.

– Nu vei reuși așa, zise ea.

Cealaltă fată țipă și se întoarse brusc, punându-și mâna la inimă. Făcu ochii mari când îi zări pe Kali și pe Tigre.

– Oh Dumnezeule, oameni! strigă ea. Tineri! Eu sunt Diana. Voi cine sunteți? De unde veniți?

Zâmbetul era cât se poate de natural și trăda încântare, iar Tigre se simți pe dată ușurat. Până și purtarea glacială a lui Kali păru să se mai îndulcească puțin.

– Kali. Tigre. Vrei să spui că nu ne-ai observat când era aproape să dai cu mașina peste noi? întrebă Kali, arătând cu mâna către stradă.

– Nu, serios? Am făcut eu asta? Îmi pare rău. De unde – nu, lasă. Trebuie să ajung sus. Apucă clanța ușii și începu s-o zgâlțâie furioasă. *Arătarea* aia l-a luat pe prietenul meu și trebuie să-l salvez.

– Lifturile nu merg? întrebă Tigre și se simți îndată stupid când fetele îl priviră sceptic.

– Chiar dacă ar merge, în nici un caz nu o să mă urc într-o cutie suspendată pe niște cabluri, când arătarea aia zboară chiar deasupra capetelor noastre, zise Kali.

– Vă rog, trebuie să ne grăbim, spuse Diana. Se poate ca Gus... se poate să-l...

– Lasă-mă pe mine să încerc, zise Kali, mutându-se în fața ușii. Tu și Tigre începeți să căutați și alte căi de a ajunge acolo sus.

Fata se întoarse ascultătoare și începu să meargă spre capătul holului. Tigre o urmă, însă ceva îl făcu să-și întoarcă privirea și să se uite peste umăr.

Kali ținea ochii închiși. Își proptise un picior de zidul de lângă ușă, înfășurându-și degetele în jurul clanței. În timp ce o privea, în aerul din jurul ei începu să licărească ceva, ca un val de aer cald ce se ridică vara de la suprafata trotuarului. Cu o smucitură puternică, Kali se trase înapoi, iar ușa se desprinse cu zgomot din perete, zdrențuindu-l și provocând o avalanșă de bucăți de marmură.

Tigre rămase cu gura căscată.

– Ai reușit! strigă Diana, fugind înapoi către Kali. Îți mulțumesc, îți mulțumesc!

Își aruncă mâinile în jurul lui Kali și o îmbrățișă scurt. Trupul lui Kali se încordă, iar ambele fete simțiră o strălucire, ca aceea pe care o simțise Kali cu Tigre mai devreme. Diana sări speriată cu un pas înapoi, apoi se întoarse și începu să urce scările în grabă.

Deci, orice ar fi fost, se gândi Kali, nu era străin de nici unul dintre ei. Ceea ce era mai bine. Ar fi fost... ciudat să aibă o conexiune specială electrică cu Tigre. Îi făcu semn acestuia.

– Haide, doar a fost ideea ta, strigă ea. Cred că am devenit salvatori acum.

Porni în urma fetei micuțe, urcând câte două trepte deodată. Tigre ieși din starea de uimire și plecă după ele. Însă nu se putea abține să nu-și spună: „Deci bătrânii au avut până la urmă dreptate în legătură cu puterile lui Kali".

– Ne va lua o veșnicie! se auzi cu năduf vocea Dianei pe scări pe când ajunse la etajul douăzeci și nouă. Kali o recunoscuse imediat pe Venus, desigur, deși nu era chiar un fan al muzicii ei. Care erau șansele ca cineva atât de faimos să se afle aici? Totuși, cu siguranță, ea era Venus: era ceva în felul în care fata asta se mișca, ca și când ar fi fost obișnuită să fie privită, ceva care striga de la o poștă „superstar". Și numele fals era interesant. Diana.

Spera oare ca nimeni să nu o recunoască în lumea asta? Nu știa oare că nu mai rămăsese nimeni căruia să-i pese despre așa ceva?

Totuși, Kali era impresionată de rezistența ei fizică. În ciuda faptului că avea picioarele foarte lungi, Kali abia se putea ține după ea, iar Diana nici măcar nu începuse să respire greu. La cealaltă extremă, câteva etaje mai jos, îl putea auzi pe Tigre care pufnea și gâfâia. Se lăudase că alerga mult, dar, aparent, nu era obișnuit să urce atâtea scări.

– De fapt, strigă Kali către Diana, încercând să nu pară epuizată, recordul pentru a ajunge în vârf pe scări este de nouă minute și treizeci și șapte de secunde. Sau cel puțin atât era acum șaptezeci și cinci de ani.

– Serios, răspunse cântăreața. Bine atunci, îl putem atinge și noi.

Și, cu un tropăit de adidași, o luă la goană.

Kali se opri pentru o clipă, ținându-se de balustradă și trăgând adânc aer în piept. Toate instinctele ei îi spuneau să nu o placă pe acea fată, însă avea ceva irezistibil. Kali chiar *voia* s-o ajute, și nu era un sentiment cu care era obișnuită.

– Fac doar ce trebuie, mormăi ea pentru sine. Tipul are revoie de ajutor. Oricine ar face asta.

Trase adânc aer în piept și se forță să continue urcușul, încercând să ignore faptul că din ce în ce mai puține lumini funcționau pe măsură ce urcau.

Nu fuseseră chiar nouă minute și treizeci și șapte de secunde, însă Kali aproximă că atinse capătul scărilor în cincisprezece minute, deși mușchii ei de la picioare protestau și avea impresia că trecuseră cu vreo trei milenii mai mult.

Diana o aștepta în vârf, ghemuită lângă ușă. Kali abia îi distingea conturul trupului în lumina slabă a ultimului bec, care era cu două etaje mai jos.

– Îți mulțumesc că ai venit, spuse cu căldură Diana. Apreciez *tare* mult. Nu vreau să vă pun și pe voi în pericol...

– Stai liniştită, zise Kali. Vânătorii nici nu mă iau în seamă. Probabil că aş putea chiar acum să ies la o plimbare prin faţa Şefului, iar el m-ar ignora pur şi simplu, aşa cum face mereu.

Şi-ar fi dorit să se şi simtă la fel de încrezătoare pe cât părea. Până la urmă, nu mai „defilase" până acum prin faţa cuibului şefului.

– Pun pariu că nu o să continue să te ignore dacă o să încerci să-i furi prada, zise Diana. Privi neliniştită printre zăbrelele balustradei. Sunetul unei respiraţii grele se auzea de la etajele inferioare. Ar trebui să-l... să-l aşteptăm?

Kali rânji fără voia ei.

– Se aude ca şi când i-ar mai lua ceva vreme până ajunge la noi.

– Ce să facem? spuse Diana, depărtându-şi braţele ca şi când tocmai ar fi băgat de seamă că nu are nici un fel de armă. Mi-am imaginat că o să vin pur şi simplu aici şi o să-l înşfac din ghearele lui, însă acum – tremură – nu ştiu.

– Nu putem concepe un plan fără să ştim în ce ne băgăm, zise Kali. Hai să crăpăm puţin uşa, să vedem ce se întâmplă acolo.

Diana încuviinţă şi apăsă uşor clanţa. Kali constată cu uşurare că nu era încuiată – se gândi că trucul cu zidul sfărâmat nu ar fi fost chiar cea mai subtilă intrare. Deschise uşa un centimetru şi ambele fete priviră pe furiş prin crăpătură. Uşa dădea într-o alee în aer liber, unde un gard mic de fier era aşezat deasupra unui zid micuţ, pentru ca oamenii să admire priveliştea fără să cadă. În partea opusă se afla un zid interior de ferestre care se întrerupea brusc acolo unde vârful clădirii fusese dărâmat. Un morman de moloz se odihnea în centru, acolo unde se aflase paratrăsnetul, şi era o imitaţie ridicolă şi grotescă a unui cuib.

În capătul îndepărtat al aleii, Vânătorul-Şef era cocoţat pe zidul exterior, zgâriind cu ghearele şi ciocul, ca şi când ar fi vrut să facă o gaură în el. Chiar sub pterodactil, un băieţel zăcea pe alee, aparent inconştient. Diana suspină când îl văzu. Dintr-odată capul

pterodactilului tresări. Kali o trase repede pe Diana înapoi și dădu drumul ușii, lăsând-o să se închidă încet.

– Crezi că ne-a văzut? șopti Diana.

– Nu știu, răspunse încet Kali.

Se ghemuiră în acel semiîntuneric, ascultând, însă nu se auzea nici un sunet dincolo de ușă.

– Crezi că Gus e mort? întrebă Diana cu vocea tremurândă.

– Nu, răspunse Kali. L-am văzut mișcând.

– Serios? spuse Diana ușurată. Ce crezi că are de gând cu el arătarea aia?

– Nu am nici cea mai vagă idee. Însă mă îndoiesc că o să fie amuzant. Pentru Gus vreau să spun.

– Mi-aș dori să existe o cale să distrugem arătarea, zise Diana vehement. Asta i-ar învăța minte și pe ceilalți vânători. Pun pariu că, dacă îl distrugem pe cel mai mare, toți ceilalți l-ar lăsa apoi în pace, pentru totdeauna.

– Probabil că i-am dezamorsa pe toți ceilalți din zona asta, dacă le-am omorî conducătorul, spuse Kali, dusă pe gânduri. Poate atunci ar putea și Miracle să vadă o rază de soare.

Nu că ar fi fost problema lui Kali, desigur. Nu că i-ar păsa de soarta unei adunături de răpitori lunatici din subteran.

– Miracle? repetă Diana uimită.

– Îți zic mai încolo, spuse Kali. Bine, am o idee.

Tigre urcă și ultimele scări cu un ultim efort și se prăbuși odată ajuns sus, exact când Kali își expunea planul.

– Ne-ar fi de ajutor dacă am avea ceva cu care să-l distragem, încheie ea.

Se uită atent la Tigre, care stătea aplecat, răsuflând din greu.

– Nu... uu, spuse Tigre gâfâind, ghicindu-i gândurile. Nu am cum să-l întrec. Nu pot să fug. Muuuult preaaa... obosit... abia răsuflu.

– Hmm, zise Kali. Dar e ceva ce *poți* face? Poate ceva despre care nu ai suflat nici o vorbă până acum?

– Orice? se rugă Diana, practic fluturând din gene.

Tigre închise ochii. După un moment spuse:

– Câteodată eu... provoc furtuni.

– Provoci furtuni? zise Diana. Vorbeşti serios? Adică eşti un fel de vraci aducător de ploaie?

– Cred că vorbeşte serios, zise Kali.

Era ceva în legătură cu el, în legătură cu acea electricitate, care o făcuse să se întrebe dacă nu cumva Tigre era ca ea. Se abţinu să le numească „puteri", însă cuvântul stătea la pândă, acolo în subconştientul ei. Iar dacă şi Diana fusese adusă în acest timp – putea oare şi ea să fie ca ei? Mda, de parcă ar fi corect să-i dai cuiva şi celebritate, şi superputeri în aceeaşi viaţă.

– Oricum nu sunt de folos, mormăi Tigre.

Se târî pe podea lângă ele.

– De fapt, ai putea fi, zise Kali. Aceşti vânători se hrănesc cu energie solară, ţi-aduci aminte? Dacă poţi chema o furtună, să blochezi soarele – ei bine, poate nu l-ar opri pe Vânătorul-Şef, dar poate l-ar încetini sau măcar l-ar distrage îndeajuns ca Venus să-l ia pe Gus de acolo.

Diana tresări când Kali îi pronunţă numele.

– Cu Venus semănai, da! strigă Tigre.

– Dar nu seamănă, chiar ea este, spuse Kali. Scuze că te-am demascat.

– Aş prefera dacă mi-aţi spune Diana, zise ea. Asta e numele meu real şi mă simt ciudat să fiu Venus într-o lume care nu îmi mai cumpără albumele.

– Nu-mi vine să cred că nu te-am recunoscut, izbucni Tigre. Sora mea *adoră* albumele tale.

– Mersi, zise Diana, atingându-i braţul.

Îşi trase mâna înapoi repede şi, chiar şi în lumina slabă, Kali putu vedea, din expresiile de pe chipul lor, că simţiseră şi ei acelaşi şoc electric.

– Atunci hai să facem așa, spuse ea. Tigre, cât îți ia ca să provoci o furtună?

– Hm. Tigre se frământa nervos. Să fiu sincer, nu am făcut-o niciodată conștient și la comandă. Nu sunt sigur dacă pot.

Kali se încruntă.

– Voi... voi încerca totuși. Închise ochii. Lăsați-mă doar un minut.

– Nu sunt sigură că avem un minut, zise Diana, uitându-se din nou pe furiș prin deschizătura ușii. Uite.

Gus se ridică amețit. Capul îl durea de la impactul cu cimentul, atunci când pterodactilul îl azvârlise la podea. Acel sentiment de furie care se mai domolise în ultimele trei zile cât stătuse cu Andrew se întorsese în plină forță acum, iar el abia putea să respire din cauza durerii ce-i strângea în ghearele ei pieptul și spatele. Deschise puțin ochii, băgând de seamă că-și pierduse ochelarii, și-l zări pe imensul vânător de cristal ce îl privea. Se simți năvălit de un val de groază.

NU ÎNSEMNI NIMIC, BĂIETE.

Își prinse capul între mâini. Să fi fost asta o voce? Părea că vine din capul lui, nu de la vânătorul de cristal, care nu se clintise deloc. Se holba la el cu niște ochi purpurii ca niște mărgele, cocoțat pe zid, acolo unde gardul fusese îndoit și rupt. Dincolo de gard se deschidea larg prăpastia înaltă de optzeci și șase de etaje.

EȘTI O RISIPĂ INUTILĂ DE SPAȚIU ȘI ENERGIE.

POȚI LA FEL DE BINE SĂ FII ȘI MORT.

Gus privi în jur. Era singur cu monstrul. Și totuși, auzea clar o voce.

POATE AR TREBUI SĂ-ȚI ÎNSOȚEȘTI FRATELE.

Cu un croncănit electric, vânătorul de cristal sări pe o grămada de moloz și merse de-a lungul ei până se puse între Gus și ușă. Singura cale de scăpare a lui Gus era să se îndrepte către gard și apoi să coboare.

DAAAAAA, şopti vocea. *COBOARĂ. FĂ CA DUREREA SĂ DISPARĂ. DINTR-ODATĂ, VA DISPĂREA DE TOT, E ATAT DE UŞOR!*

– *Taci* din gură! ţipă Gus.

Creatura reacţionă, deschizându-şi aripile şi scoţând un zbierăt furios, însă vocea continua calmă.

ŞTII CĂ ASTA E CEA MAI UŞOARĂ CALE.
NIMĂNUI NU-I PASĂ DE TINE. NU MAI AI PE NIMENI.
AR TREBUI SĂ FII ŞI TU MORT CA TOŢI CEILALŢI.

– Opreşte-te! ţipă Gus, îngropându-şi capul în mâini. Opreşte-te doar! Nu va merge! Nu voi sări, orice ai spune!

EU CRED CĂ DA. MAI DEVREME SAU MAI TÂRZIU.

Vânătorul de cristal ţopăi ameninţător către el, arătându-şi dinţii sclipitori din maxilarul de cristal.

– Dacă mă vrei mort, atunci de ce nu mă omori chiar tu? zise Gus. Ai fi putut să mă arunci de la înălţime de o mulţime de ori până să mă aduci aici.

NU CREATURA ASTA ÎŢI VORBEŞTE, IGNORANTULE.
NU E CAPABILĂ SĂ POARTE O CONVERSAŢIE LA NIVELUL ĂSTA.
ESTE DOAR O UNEALTĂ A NOASTRĂ. AM PUTEA CU UŞURINŢĂ
SĂ O PUNEM SĂ TE OMOARE, ÎNSĂ NOUĂ NU NE PLACE
SĂ LUCRĂM AŞA. AR FI UN SACRIFICIU MAI PUTERNIC
DACĂ AR FI VOLUNTAR. AM VREA CA SINGUR SĂ ALEGI
CUM SĂ MORI – ÎNSĂ AI GRIJĂ SĂ NU FACI VREO GREŞEALĂ.
DACĂ NU TE OMORI, IAR NOI NE PLICTISIM,
ÎŢI VOM GĂSI O MODALITATE ŞI MAI ORIBILĂ DE A SFÂRŞI.

Ghearele vânătorului sclipeau în soare. Se aplecă spre el, iar Gus se îndepărtă agitat până ce atinse cu spinarea zidul de pe margine, de sub gardul sfărâmat.

Poate că era inutil. Poate că era singur. Însă Andrew ar fi vrut ca el să lupte. Aruncă din nou o privire la uşa din celălalt capăt al aleii şi observă cu uimire că aceasta se crăpa uşor. Şi prin deschizătură se ivi – Diana! Aceasta îl privi drept în ochi şi-şi

duse degetul la buze, făcându-i semn să tacă, în timp ce se apropia pe furiș.

Gus nu avu nici o reacție pentru a nu o da de gol.

– Ah, da, halcă de sticlă ce ești! tachină el pterodactilul. Și cam cât îți ia să te plictisești?

NU FOARTE MULT. ȘI FII ATENT, BĂIETE – NOI VEDEM TOTUL.

Vânătorul de cristal se întoarse rapid răcnind și-și desfășură aripile cât de mult putu, năpustindu-se asupra Dianei.

Gus abia dacă avu timp să vadă că în spatele Dianei mai era cineva până să se ridice și să o rupă la fugă, ocolind creatura cât timp aceasta nu se uita la el.

Aripa îi coborî ca un perete de sticlă, iar Gus se izbi direct de ea.

– Gus! țipă Diana.

Creatura îl doborâse, dar nu păruse să observe asta. Continua asaltul, clănțănind din maxilare spre Diana.

Kali o ocoli pe Diana și ajunse la zidul interior. Își lipi mâinile pe ferestre și închise ochii, concentrându-se.

– Hai, Tigre, murmură Diana. O diversiune ar fi chiar foarte folositoare acum.

Privi cerul. Un noruleț gri, care părea mai mult un rotocol de fum, își croia drum către ei și se pornise și un vânt ușor. În depărtare se adunau și mai mulți nori, însă nu îndeajuns de repede.

Ochii pterodactilului scânteiau și se întoarseră către Gus, care era cu fața în jos pe ciment. Clădirea se cutremură.

– Kali, strigă disperată Diana. Nu ajung la el.

Kali deshise ochii și văzu cum vânătorul de cristal își întindea o gheară către Gus.

Pufnind de supărare, își dezlipi mâinile de pe geamuri. Clădirea nu se mai cutremura.

– Haide, strigă Kali, fugind către creatură.

Diana spuse o rugăciune în gând și țâșni în cealaltă direcție, încercând să împartă atenția vânătorului. Pterodactilul răcni.

Dintr-odată soarele sparse cortina firavă de nori. O rază strălucitoare lovi creatura.

– Nu mă ajuți deloc, Tigre! strigă Kali.

– Priviți! comandă o voce de deasupra lor.

Diana se uită în sus și rămase cu gura căscată.

Era străinul auriu din visele ei.

Apăruse de nicăieri, deasupra mormanului de moloz care se voia cuib, stând chiar pe direcția razei de lumină și supraveghind lupta ce avea loc sub ochii săi.

Pterodactilul își înălță capul către lumină, ca și când ar fi sorbit din ea. Diana privea, iar lumina devenea din ce în ce mai puternică, până când fu dureros să se mai uite la ea. Liniile purpurii ca de neon ce străbăteau trupul creaturii începură să strălucească foarte tare, ca și când centrii săi de energie s-ar fi supraîncărcat.

Kali se uita când la străin, când la vânător, apoi întâlni privirea Dianei. Se uita fără cuvinte la Gus; merse către peretele interior și-și lipi din nou mâinile de el.

Diana ocoli creatura, ce acum stătea ca vrăjită, împietrită de lumina soarelui, și îngenunche lângă Gus. Acesta abia mai respira, iar o vânătaie masivă începuse deja să i se contureze pe frunte.

– Gus, trezește-te, îi șopti ea, încercând să nu atragă atenția vânătorului. Trebuie să plecăm de aici.

Ochii îi tresăriră și scoase un geamăt.

– Hai, spuse ea, înfășurându-și brațul în jurul trupului său și încercând să-l ridice de jos. Trebuie să ne îndepărtăm de creatură până ce Kali reușește să facă ce are de gând.

Clădirea începu din nou să tremure.

– Mmmmmmm, mormăi Gus, ducându-și mâinile la cap. Deschise încet ochii. *Au!*

– Ei, nimeni n-a spus că nu e dureros să te izbești de un perete de sticlă, zise Diana, încercând să nu pară panicată.

Acum hai, ridică-te! Te vom lăsa să te odihnești după ce trece sfârșitul lumii, bine?

– Credeam că a trecut deja, mormăi el.

Diana îl ajută să se ridice.

Acoperișul se cutremură, el se împletici, iar ea îl prinse. Privirea li se întâlni.

– Îți mulțumesc că ai venit după mine, șopti el.

– Îți mulțumesc că ai rămas în viață până am ajuns, răspunse ea.

Diana își ridică instinctiv capul și îl sărută. Gus nu se sperie și nici nu se trase înapoi, așa cum ea s-ar fi așteptat, ci își strânse brațele în jurul trupului ei.

Clădirea se cutremura din rărunchi, iar Diana se dădu un pas înapoi, simțind cum se înroșește. „Ți-ai controlat impulsul în mod impecabil", se mustră Diana.

Gus părea uimit. Diana privi în sus și observă ușurată că străinul ei nu le acorda atenție, ci se uita doar la creatură. Respiră adânc, trăgându-l pe Gus după ea în timp ce ocoleau cu grijă pterodactilul, fără ca acesta să aibă vreo reacție. Tigre veni grăbit în întâmpinarea lor, ajutându-i pe Diana și pe Gus să intre în casa scărilor.

– Cine *e* tipul ăla? întrebă Tigre. Sunt sigur că mai aveam nevoie doar de câteva minute ca să creez o furtună, însă, orice ar face el, pare să-l fi imobilizat imediat pe pterodactil. Nu am apucat nici măcar să pornesc la atac.

– Important e că funcționează, zise Diana, simțindu-se vinovată când zări privirea dezamăgită a lui Tigre. Îl cheamă Amon, adăugă ea.

– Îl *cunoști?* întrebă Gus.

– Hm, da și nu, zise ea. E complicat. Clădirea se zgâlțâi din nou puternic. Cred că ar trebui să coborâm.

– Nu fără Kali, zise cu încăpățânare Tigre. Mergeți voi doi înainte, iar eu mă voi asigura că vine și ea.

Diana îl ajută din nou pe Gus să se țină pe picioare cât timp Tigre le deschise din nou ușa, iar toți trei avură din nou o imagine clară a pterodactilului paralizat. Mâinile lui Kali erau lipite de peretele interior de sticlă în timp ce întreaga clădire se cutremura în jurul ei. Amon stătea cocoțat pe cuib, cu brațele împreunate, privind totul calm.

Când tremurul se înteți, Kali își retrase mâinile.

– Pleacă de aici! strigă ea către Amon. Se va prăbuși!

Bucăți de zidărie începuseră să se desprindă din cuib, prăvălindu-se pe asfalt, însă el nu se mișca deloc.

– Hai! strigă Kali.

– Nu voi păți nimic, spuse pe același ton calm, destul de puternic totuși, încât Diana și ceilalți îi auziră spusele. Dar tu vei păți ceva dacă mai zăbovești mult, adăugă el.

– Cum dorești! strigă Kali, ferindu-se din calea unui bloc de ciment.

Își puse mâinile deasupra capului și alergă către casa scării. Diana ar fi putut să jure că prin perdeaua de praf îl zări pe Amon ridicându-se direct către înaltul cerului. O rază puternică de lumină îi împăienjeni vederea, iar când văzu din nou observă că acesta dispăruse.

Întregul cuib se pornise la vale cu un zgomot infernal, îndreptându-se către pterodactilul încremenit, prinzând viteză și izbindu-l cu sunetul a mii de clopoței de sticlă.

Tigre se întinse și o trase înăuntru pe Kali exact când o bucată mare de zid se prăbuși în spatele ei.

– Repede, pe scări, spuse ea într-o suflare. Nu știu câte stricăciuni am provocat.

– Dar cum ai reușit asta? întrebă Tigre mirat.

– Acum fugi, vorbim mai târziu, zise Kali. Ajută-mă cu Gus!

Ridică brațul acestuia, punându-și-l după umeri, în timp ce Diana îi sprijini celălalt braț de Tigre, urmându-i în goană pe scări. Văzură bucăți mari de zid cum se prăbușeau la etajele superioare,

însă reuşiră să ajungă teferi în stradă. Tigre îl lăsă jos pe Gus, în umbra unei uşi vizavi de Empire State Building, iar Kali îl putu analiza pentru prima dată: era destul de comun ca înfăţişare, avea nişte ochi verzi istoviţi şi un păr castaniu ciufulit. Indiferent dacă stătea jos, în picioare sau mergea, îşi ţinea trupul uşor într-o rână, iar Kali observă că nu o scăpa din priviri pe Diana, chiar şi atunci când vorbea cu altcineva.

– Am terminat de tot chestia aia! spuse Diana jubilând. Pun pariu că vânătorii de cristal nu vor mai avea acum tupeu să se pună cu noi!

– Dar de mine nu se luaseră deloc înainte, zise Kali, ridicând din umeri. Mă surprinde că au venit după tine.

– Nu după mine – doar după Gus, zise Diana.

– Hei, protestă el uşor, zâmbind. Nu am fost niciodată de acord cu teoria asta.

– Vrei să o contrazici acum? zise ea, ridicând din sprâncene.

– Neah, răspunse el.

– Pun pariu că am făcut lumea un pic mai sigură pentru toţi, continuă entuziasmată Diana. Vreau să spun că, dacă am putut doborî ceva de o asemenea dimensiune, atunci e clar că i-am putea distruge şi pe ceilalţi vânători mai mici. Poate că de asta suntem aici. Să ne luptăm cu vânătorii de cristal şi să redăm lumea oamenilor!

– Chiar că l-am bătut măr! admise Kali.

– Ei bine, voi două l-aţi bătut, zise Tigre.

– Dar nici eu n-am contribuit prea mult, zise amabilă Diana. Dacă îmi amintesc bine, am ţipat foarte mult după ajutor.

– Ei bine, dacă nu ai fi cerut ajutor, atunci nu am fi ştiut că Gus trebuie salvat, în primul rând, spuse Kali.

– Iar planul tău ar fi mers, Tigre, dacă nu ar fi apărut Amon, spuse Diana.

– Chiar îl cunoşti? întrebă Gus.

– Cam așa ceva, răspunse jenată Diana. Nu am crezut că este real. Îmi apare câteodată în vise.

– În vise? zise Gus.

Și atunci îl izbi. Nu apucase să se uite bine la tip – însă observase lumina aurie pe care o radia. Putea oare să fie același tip din visele *sale?* Acela pe care tot încerca să-l omoare?

– Cred că ar trebui să te ducem într-un loc unde să fii în siguranță, undeva la adăpost, interveni Kali. Haideți să mergem acolo unde stau eu momentan, către periferie.

NU. Rosti vocea din capul lui Kali, mai tare ca niciodată. De fapt, părea chiar furioasă. Când tresări, văzu că și Diana și Tigre tresar deodată.

VEȚI MERGE LA LOCUL ADUNĂRII. ACUM.

– Mai lasă-mă, strigă Kali către cer.

– Care loc al adunării? zise Tigre simultan.

Diana era încântată.

– Și tu auzi? Credeam că doar eu!

– Ce să audă? întrebă Gus.

– Niște voci aparent atotștiutoare și autoritare, izbucni Kali.

– Le-ai mai auzit și înainte? De ce nu ai spus nimic? o întrebă Gus pe Diana. Așa ai știut să vii aici?

– Da, spuse Diana. Mi-era frică să nu mă crezi nebună dacă îți spuneam.

Gus părea jignit.

– Știe cineva unde ar trebui să mergem? întrebă Tigre.

– Cui îi pasă? izbucni Kali. Doar nu vrei să facem ce ne spun, nu?

– Hei, poate nu e chiar cel mai tare și la modă lucru de făcut în New York, dar dacă ne aduce niște răspunsuri, atunci da, cred că ar fi o idee bună.

– Scuză-mă atunci, zise Kali înțepată. Îmi pare rău dacă instinctul meu de *supraviețuire* ți se pare demodat.

– Deci, oricine ar vorbi în capul nostru controlează evident toată chestia asta, zise Tigre. De ce s-ar agita atâta doar ca să ne omoare? De ce nu ar folosi mai degrabă un vânător de cristal pentru asta, în loc să ne aştepte pe noi să ajungem într-un anumit loc?

– Tragi concluzii grăbite, zise Kali. Habar n-ai cine sunt aceste voci sau ce legătură au cu saltul nostru în timp sau cu vânătorii de cristal. Iar dacă într-adevăr chiar *ei* controlează situaţia, asta mă face să am mai puţină încredere în ei, nu mai multă, şi mi se pare de-a dreptul o tâmpenie să facem ce ne spun, ca nişte oiţe ascultătoare.

– Ei bine, eu cred că eşti paranoică! pufni Tigre.

– Oricum vă certaţi degeaba, îi întrerupse Gus. Din moment ce nu avem idee unde să mergem.

– De fapt, zise Diana, cred că s-ar putea să ştiu eu. Ei bine, am o idee, adăugă ea. Mi-am dat seama abia când l-am văzut pe Amon. Nu e prea departe de aici, dacă nu mă înşel. Am putea măcar să mergem până acolo, iar dacă ceva ni se pare dubios, atunci plecăm.

– Sunt de acord, zise Tigre, clătinând din cap.

– Duceţi-vă, spuse Kali, împreunându-şi braţele. Vă voi aştepta la mine, asta *dacă* veţi supravieţui.

În depărtare se auzea vuietul tunetelor, şi toţi îşi îndreptară privirea către cer, surprinşi să vadă nori negri ce se furişau deasupra lor. Kali îl privi suspicioasă pe Tigre, în timp ce acesta se străduia să-şi domolească nervii.

– Chiar nu vrei să vii? întrebă Tigre.

– Chiar nu vreau să vin, şmecherule! Am socializat destul azi. Mult noroc cu vocile alea scrântite şi sper să nu vă întoarceţi posedaţi sau altcumva, că vă voi omorî dacă îmi treziţi suspiciuni de genul ăsta.

Tigre simţea plin de nelinişte că nu minte deloc.

Maşina Dianei era parcată în mijlocul străzii, după colţ. Ploaia începuse să cadă când Tigre se urcă pe bancheta din spate, trântind

uşa în urma lui. Prin parbriz îi putea zări expresia iritată a lui Kali privind spre cer şi continuându-şi drumul.

– Tu faci asta? îl întrebă Diana pe Tigre în timp ce pornea maşina. E cumva vreo reacţie întârziată?

– Ce să facă? întrebă Gus.

– Tigre poate provoca furtuni, răspunse Diana.

– Huh, zise Gus. Nu ar fi fost mai de ajutor dacă ar fi putut *risipi* furtunile?

Şi-l privi pe Tigre în oglinda retrovizoare.

Tigre tresări şi închise ochii, concentrându-se. „Ţine-ţi furia în frâu, domoleşte-o, ţine-o ferecată în tine." Furtunile nu-l mai făcuseră să-şi piardă firea din acea noapte cu maimuţele, însă ceva din situaţia de faţă îl agita. Era ceva în legătură cu Gus şi Diana. Asta era mai mult decât straniu, era de-a dreptul prostesc. Poate că se simţea doar vinovat de cât de inutil fusese mai devreme. Tunetele bubuiau din nou afară.

– Strada Şaptezeci şi nouă? întrebă Gus în timp ce Diana încetinise după ce trecuse de o curbă.

– Da. De aici vom merge pe jos.

Intrară încet în Central Park, privind în jur. Coronamentul copacilor era atât de gros şi încâlcit încât ploaia abia atingea pământul, iar hainele aproape că nu li se udaseră deloc în timpul urcuşului lor de-a lungul unei poteci ce abia răsărea dintre buruieni.

Merseră o vreme fără să scoată vreun sunet, înconjuraţi de verdeaţă. Aproape că Tigre îşi imagina deja că e înapoi în junglele din afara Santiago-ului. Totul era cuprins de o linişte absolută.

– Deci, de ce aici? întrebă Gus.

– Mergem către Marea Pajişte. În acel loc ne-am tot întâlnit în ultima vreme în visele mele. Ştiu că sună nebuneşte, adăugă Diana în apărarea ei.

– Tu şi tipul ăla? zise Gus. Şi nu l-ai mai întâlnit şi înainte, în viaţa reală?

Nu știa de ce această informație îl frământa atât și trezea atâta furie în el.

Ea clătină din cap. Chiar atunci, desișul de copaci se deschise în fața lor, iar Tigre fu orbit pentru o clipă de o rază de lumină.

O rază de lumină care îl conținea și pe străinul care îi salvase.

Totul se întâmpla exact ca în visele ei.

Numai că de data asta totul era real.

Raza de lumină îl cobora încet pe Amon pe pajiște, străpungând perdeaua de nori. Rafale de vânt măturau locul, îndepărtând picăturile de ploaie și lăsând în urmă, pentru toți, un spațiu uscat.

Străinul ei auriu.

Avea părul negru și pielea arămie, însă nu atât de închisă ca a lui Kali și Tigre și niște ochi pătrunzători și întunecați, în care citeai trecerea secolelor. Nu era atât de înalt ca și Kali sau Tigre, însă avea o prezență autoritară, de parcă ar fi fost obișnuit ca toți cei din jur să i se supună. De-a lungul brațelor avea înfășurate, ca doi șerpi, două brățări de aur, iar pe cap purta o coroniță, tot de aur, cu un soare strălucitor în centru. Era îmbrăcat cu o cămașă cu mâneci scurte albă și niște pantaloni albi din in, având în picioare sandale poleite cu aur.

Atinse pământul și-și întinse brațele către ea.

– Amon, rosti ea.

Nu-i venea să creadă că era real. De un an tot avea visul ăsta și credea că semnifică ceva, însă doar din punct de vedere simbolic, ezoteric – în nici un caz nu ar fi bănuit că e o profeție a unor evenimente ce aveau să aibă loc exact așa cum văzuse.

– Salutări, zise el, cu un zâmbet orbitor.

– Mulțumim pentru ajutorul de mai devreme. Mă bucur că nu ai pățit nimic, zise ea, mergând către el, dar oprindu-se destul de departe pentru ca mâinile lui să o poată atinge. Chiar ești real? șopti ea.

– Bineînțeles că sunt real, zise el, cu răsunetul unei furtuni de nisip în deșert. Ți-am tot spus asta, nu-i așa, Venus?

– Diana, răspunse ea. Și eu ți-am mai spus să nu-mi mai spui Venus.

– Dar, Venus e destinul meu, zise Amon, cu un tremur în voce.

Făcu un pas către ea, însă se opri brusc când Gus se plantă între ei. Gus era acum sigur că acesta era tipul din visele lui. Și, poate că în viața reală nu voia să-l omoare, însă era cert că nu-l plăcea deloc.

– Numele ei este Diana, răcni Gus. Și nu e deloc destinul tău.

Amon îl privea ca pe o urechelniță, încolăcindu-și cu dispreț buzele.

– Tu trebuie să fii anomalia, spuse el înțepător. Nu-mi dau seama de ce *ei* și-au făcut atâtea griji. Evident, nu pari să fii deloc vreo amenințare.

– Mai vedem noi, răspunse Gus.

– Stai, îl întrerupse Diana. Cine *ei?* Care ei? Ce anomalie? Ai idee ce se întâmplă?

– Vrei să spui că nu știți? zise Amon surprins, privindu-i.

– Ce să știm? întrebă Tigre.

– Cine ar fi crezut că ceilalți au un așa de mare respect pentru reguli? rosti amuzat băiatul soarelui. Deci eu sunt singurul care știe?

– Încetează, Amon, zise Diana. Ce ar trebui să știm?

– Că noi, răspunse Amon, deschizându-și larg brațele, suntem toți zei.

PARE CĂ AI EȘUAT.

SE PARE CĂ E ALTFEL DE CUM NE-AM AȘTEPTAT

NU CONTEAZĂ. AMON NE VA SCĂPA
DE EL MAI DEVREME SAU MAI TÂRZIU.

ACUM S-AU ADUNAT.
PUTEM ÎNGĂDUI INSTRUCTORILOR SĂ-I CONTACTEZE
ȘI SĂ ÎNCEAPĂ PREGĂTIRILE PENTRU BĂTĂLIE.

ȘI ABIA APOI ÎNCEPE
CU ADEVĂRAT ROLUL NOSTRU.

DA. APOI NOI ȘASE VOM FI JURIUL
ACESTEI ÎNTRECERI, AȘA CUM NE-AM ÎNȚELES.

ȘI VOM VEDEA CINE SUPRAVIEȚUIEȘTE.

AVATARURI

– Ei bine, toți mai puțin el, și arătă spre Gus.

– Zei? zise Tigre, gândindu-se la ploaie și sânge. Mă îndoiesc.

– Chiar așa? spuse Amon ironic. Chiar nu simți puterea dinlăuntrul tău? Nu te-ai întrebat niciodată de ce se întâmplă lucruri ciudate când ești tu prin preajmă?

Tigre îi privi neliniștit pe Diana și pe Gus.

– Nu înțeleg, zise Diana.

– Eu înțeleg, spuse Gus către Amon. Ai probleme la mansardă. Sfârșitul lumii te-a transformat într-un lunatic scrântit cu iluzii despre superputeri. Sau poate te-ai născut așa. Se întoarse către Diana. Nu văd de ce am avea încredere în spusele tipului ăstuia.

– Păi, *a coborât* într-adevăr din cer pe o rază de lumină, spuse Diana. Îl privi încruntată pe Amon. Ce vrei să spui prin „zei"?

– Noi suntem avatarurile panteonurilor noastre. Amon se amuză de expresia de pe chipurile lor. Nu știți ce e un avatar? Este o manifestare pământească a unei ființe nemuritoare. Imaginați-vă un panteon de zei. Aceștia sunt preamăriți și preaslăviți; li se aduc jertfe și civilizații întregi se roagă la ei și îi venerează. Sunt ființe supreme, omnipotente și nemuritoare. Așa au fost zeii – toți zeii – creați. Însă, apoi, acele civilizații decad sau se transformă. Și noi idoli se ridică... monoteismul înlocuiește panteonul, secolele se scurg, iar tehnologia devine noul atotputernic, noul „zeu" venerat. Cum crezi că ne-am simțit? șuieră el printre dinți, cu

chipul întunecat de furie. Cum crezi că ne-am simțit să fim *dați uitării?* Să fim ignorați, înlocuiți – să fim tratați ca un basm, o fantezie, o poveste spusă copiilor înainte de culcare? Oh, acele vechi mituri, nu-i așa că erau amuzante, nu-i așa că erau *distractive?* Toți acei zei care se înșelau unii pe alții, care smulgeau inimi din piept, care se luptau cu monștri străvechi – ce *încântător!* Cât de creativ! Își îngustă ochii. Însă, cel puțin zeii egipteni au fost cândva puternici! Vom fi din nou!

– *Zeii* egipteni? repetă Gus. Adică cei care aveau capete de animal și după moarte deveneau mumii? Se întorc acum să conducă din nou lumea, ăsta e marele plan?

– Exact, spuse Amon rece. Le-ar plăcea zeilor voștri să conducă ei lumea în schimb, însă vă asigur că eu voi câștiga.

Gus râse. Asta e chiar o nouă scrânteală.

– Credeam că am văzut și mi-am imaginat cam toate modurile posibile în care cineva să o ia razna la sfârșitul lumii, dar ăsta e cel mai spectaculos de departe.

– Gus, zise Diana încet, poate ar trebui să auzim ce are de spus.

– Diana, nu poți vorbi serios! izbucni Gus. Ăsta crede că e zeu!

– Nu ai cum să înțelegi, zise Amon. Nu simți puterea pe care noi, ceilalți, o simțim. Se întoarse către Tigre. Să știi că furtunile nu sunt o coincidență. Le-ai simțit puterea, chiar dacă nu le-ai putut controla. Undeva, adânc înlăuntrul tău, știi că ești Catequil, zeul incaș al tunetului și fulgerului. Ești reprezentatul zeităților mezoamericane. Iar tu – și se întoarse către Diana. De ce crezi că oamenii te îndrăgesc atât? De ce crezi că ai devenit faimoasă la o vârstă atât de fragedă? De ce crezi că te venerează?

Diana simți că leșină. Ar fi vrut să răspundă: „Din cauza muzicii mele" sau: „Din cauză că și eu îi îndrăgesc la rândul meu" sau: „Pentru că muncesc foarte mult la ceea ce fac". Îl privi pe Gus. Nu voia să se gândească...

– Pentru că ești Venus, zeița iubirii și a frumuseții, zise Amon neînduplecat. Vedeta zeităților greco-romane. Cum de s-ar putea

abţine cineva să nu te iubească? Asta e puterea ta – nimeni nu-ţi poate rezista.

Diana se întreba mereu îngrijorată: „Dacă te iubesc doar pentru bani sau celebritate?" Nu s-ar fi întrebat niciodată: „Dar dacă te iubesc fiindcă oricum nu au de ales – fiindcă super-puterea ta le comandă asta?"

Oare doar de asta ţine Gus la mine?

Ah şi apropo, mersi de cea mai jalnică super-putere din univers. De ce nu mi-ai putut da puteri să zbor sau să fiu invizibilă, sau să pot comunica telepatic? De ce-am primit „toată lumea te iubeşte"?

– Ah, da? zise Gus nervos. Şi *tu* cine ar trebui să fii atunci?

Băiatul auriu făcu o plecăciune.

– Eu sunt Amon-Ra, lord, zeul soarelui şi al războiului din panteonului egiptean. Reveni în poziţie verticală, privind în jur, în interiorul acelei bule strălucitoare în care se aflau şi care îi apăra de picăturile de ploaie.

– Deci tu eşti răspunzător pentru tot ce s-a întâmplat? zise Diana. De ce? Care-i rostul? De ce să distrugi omenirea?

– *Cu toţii* am luat decizia asta, chiar dacă nu vă mai aduceţi aminte. De ce? Din dorinţa de răzbunare, zise Amon. Şi de putere. Şi de plictiseală.

– Numai motivaţii nobile, zise Gus.

– Nici un panteon nu ar fi putut face asta de unul singur, nu după atâtea milenii în care puterea ne-a slăbit şi am decăzut atât. Aşa că, cele mai vechi şi mai puternice panteonuri au decis să se alieze – cel egiptean, cel grecesc, mezoamerican, nordic şi indian – pentru a aduce lumea în acest stadiu. Iar acum, fiindcă omenirea a fost îngenunchează, e timpul ca noi să ne luptăm.

– Să ne luptăm – unii cu alţii? interveni pentru prima dată după mult timp Tigre.

Părea uluit şi nesigur.

– Cu siguranță vă dați seama că nu putem împărți sceptrul puterii. Cine ar fi stăpân peste mare – zeul vostru sau al nostru? Cine ar crea tunetul – tu, Catequil sau Thor? Cine ar fi zeul morții – Anubis sau Hades? Nu este decât o singură cale să decidem.

Făcu o pauză.

– Dar, zise Gus. Cum rămâne cu Dumnezeu? Știi, Dumnezeu, Dumnezeul cel unic. Singurul care... hm... este stăpân peste toate.

Diana îl privi surprinsă, iar el ridică din umeri jenat. Nimeni din cunoscuții lui nu spusese vreodată că ar crede în Dumnezeu, însă el își formase părerile lui, singur, după moartea părinților lui.

Amon pufni.

– Poți crede ce vrei legat de o ființă supremă invizibilă – *câteva* panteonuri chiar ar fi de acord cu tine. Însă, dacă există într-adevăr unul, văd că nu s-a amestecat deloc în treburile noastre. Avem exact aceleași dovezi despre existența Lui pe care le au și muritorii. Nu prea pare interesat de bătălia asta, nu crezi?

Gus se înroși, iar Diana îl luă de mână, încercând să-l liniștească.

– Despre ce bătălie vorbești? îl întrebă ea pe Amon.

– Nu ne-am strâns încă toți. Odată ce ne adunăm cu toții, va avea loc o luptă între avataruri care va decide ce panteon va domni în următoare eră.

– Va domni peste ce? îl întrerupse Gus. Care e rostul unui panteon dacă nu mai aveți oameni care să vă venereze?

Amon îl privi pe Gus ca și cum acesta ar fi fost o gânganie nesuferită.

– Acest lucru va fi remediat după bătălie, zise el.

– Deci există o modalitate de a-i aduce pe toți înapoi? zise Diana. De a salva umanitatea?

– Nu ne interesează să salvăm umanitatea. Însă avem un plan prin care ne-am asigurat că vom avea credincioși.

– Însă nu știi care e planul, nu-i așa? insistă Gus. Ca și noi, nu ai deloc habar?

– Ba am ceva habar, zise Amon. De exemplu, știu că cel care va învinge va absorbi puterile celorlați, devenind cea mai puternică

ființă nemuritoare din istoria acestei planete nenorocite. Acest lucru îi va asigura supremația asupra tuturor celorlalte ființe nemuritoare din celelalte panteonuri. Avatarurile care vor fi înfrânte vor rămâne, desigur, muritori, și așa vor și sfârși... pierzându-se în neant. Se cutremură, pălindu-i pentru o clipă acea mină rece. Imaginați-vă, murmură el, după secole întregi de nemurire, să riscăm totul, având aceste trupuri muritoare... dar asta era singura cale.

Ceilalți se holbau la el.

– Despre ce vorbești? întrebă până la urmă Tigre.

Amon ridică din umeri agitat.

– Ar fi stupid dacă nemuritorii s-ar lupta între ei. Noi nu putem muri. Abia dacă putem fi răniți. Ar fi o bătălie inutilă, ce ar dura o veșnicie, fără vreo speranță de încheiere. Singura cale era de a lua înfățișare omenească, de a deveni aceste carapace efemere – trupuri ce pot simți durerea, ce pot fi rănite și, în ultimă instanță, ce pot muri.

– Ei bine, zise Gus, e de-a dreptul încântător.

– Fiecare panteon și-a ales câte un reprezentant, continuă Amon netulburat. Fiecare avatar a renăscut ca ființă umană, fără a păstra vreo amintire a vieții lor anterioare nemuritoare, ci doar fărâme din puterea pe care o dețineau.

Diana observă că pumnii i se încleștau inconștient în timp ce auzea aceste lucruri, ca și când ar fi simțit atunci intens „fărâmele" puterilor sale.

– De ce ar trebui să credem toate astea? întrebă Gus.

– Panteonul meu a păstrat legătura cu mine în ultimul an, zise Amon, ridicând din umeri. Nu înțeleg de ce ceilalți nu au vrut să vă pregătească și pe voi, chiar dacă ar fi fost *practic* împotriva regulilor.

– Știai că asta urmează? întrebă Diana. Ai știut în tot acest timp? Nu mi-ai spus nimic despre asta când mi-ai apărut în vise.

– Ți-am dat totuși niște indicii, nu? Plus că nu aveați nevoie să știți. Credeam că zeii voștri vă vor pune la curent odată ce

schimbarea a avut loc. Bănuiesc că așteaptă sosirea și ultimelor avataruri. Însă slăbiciunea lor ne crește puterile, mie și ție, Venus.

– Nu există nici un *noi,* insistă Diana.

– Vom mai vedea.

Amon zâmbi, cu o expresie satisfăcută și îngâmfată.

– Dar cu mine, cum rămâne? întrebă deodată Gus. Nu credea – nu putea crede – nimic din ce auzea. Însă poate că exista un motiv pentru senzația de rău pe care o avea uneori, pentru vise sau pentru tatuaj, și poate că tipul ăsta avea răspunsurile, chiar dacă nu-l putea suferi. Să spunem că toate astea ar fi adevărate, eu al cui avatar sunt?

– Al nimănui, răspunse cu încântare Amon. Nu ești unul dintre cei aleși. Ești un accident, și nimic mai mult.

Gus avu sentimentul că e lovit în stomac. Diana era o zeiță. Tipul ăsta era un zeu. Se întâlniseră în vise. Iar el nu era nimic.

Amon continuă, zâmbind cu viclenie:

– Tu ești un simplu muritor, un accident care nu ar fi trebuit să se întâmple.

ĂSTA NU E CHIAR... ÎNTREGUL ADEVĂR.

Kali pășea agale pe străzi, cu gluga hanoracului trasă pe cap, dar udată amarnic de ploaie. După ce parcurse doar două străzi, ploaia o udase până la piele. Numai prostul ăla de Tigre e de vină și furtuna lui proastă și întârziată. Nu se sinchisea să se grăbească, gândindu-se că oricum nu avea cum să se ude mai mult decât atât.

Ura faptul că își dorea cu ardoare să se întoarcă la ceilalți, la singurii oameni normali care mai rămăseseră în lume, deși „normal" era ușor exagerat. Totuși, erau reali, întregi la minte (chiar dacă aveau ușoare tendințe suicidale) și tineri. Și nu credeau că e vreun demon distrugător, cum susțineau bătrânii. Bineînțeles, nu o cunoșteau încă destul de bine.

KALI...

Kali se înfioră și sări într-una dintre bălțile proaspăt formate în gropile de pe asfalt. Refuza să se întoarcă. Nu se va întoarce.

Nimeni, nici vocile din cap, nici vreun individ antic în uniformă de armată și nici măcar vreunul dintre amicii ei adolescenți, prietenoși de altfel, dar poate și ei un pic scrântiți, nu-i vor spune ce să facă. Așa că nu avea de gând să ia parte la jocul ăsta pe care-l punea la cale universul. Poate că, în schimb, va merge la Muzeul Metropolitan, să vadă dacă își poate face alți prieteni.

KALI... EU SUNT...

Se opri și privi împrejur. Putea să jure că a auzit o voce și nu era ca acelea înfiorătoare pe care la auzea în minte. Asta părea să vină de afară, însă vorbise în șoaptă, așa că nu putea fi foarte sigură.

Deasupra ei se înălțau, anoste și ude, clădiri din sticlă și oțel.

Zări un licăr cu coada ochiului și se întoarse alertată instantaneu. Distingea cumva o siluetă nemișcată în umbra unei clădiri?

Kali își dădu la o parte părul ud din ochi, încercând să vadă ceva prin perdeaua de ploaie. Ar putea fi unul dintre bătrânii ăia nebuni. Cel mai probabil nu avea cum să fie un vânător de cristal, din moment ce îi știa numele. Însă va investiga. Până la urmă, ar putea fi un alt adolescent pierdut, care aude voci.

KALI...

Cercetă primprejur până ce zări o țeavă sprijinită de o ușă. Era mică, însă destul de rigidă și ar fi putut să provoace răni grave cu ea dacă se va găsi într-o situație dificilă. Ocoli o parte a clădirii și intră într-o curte mică de pe colț. În centru stătea ghemuită o mică sculptură modernă tristă, pleoștită, ca și când ar fi știut că e ultima operă de artă creată de omenire.

Dincolo de curte se afla un atriu înalt de sticlă. Ferestre uriașe, majoritatea sparte, închideau un interior întunecat.

– Mda, mi se pare o idee extraordinar de inteligentă, mormăi Kali ca doar pentru ea. Urmărește silueta misterioasă în clădirea abandonată. În nici un caz chestia *asta* nu s-ar putea termina rău.

KALI... AM AȘTEPTAT...

Se auzi vocea din nou. Parcă din acel atriu, din câte își putea da seama, însă tăcu atât de brusc, încât i se părea că e doar în imaginația ei. Nu era decât un singur mod de a afla.

Lovi cu piciorul cele câteva cioburi care mai rămăseseră în cadrul ușii și păși înăuntru, strivind cu ghetele resturile de pe jos. Sunetul răsuna slab în încăperea vastă. Norii de afară se adunaseră într-un strat atât de gros, încât aveai impresia că e noapte, mai ales aici, unde nu pătrundea aproape deloc lumina. Kali își dorea să fi avut cu ea felinarul pe care-l folosiseră în tunelele de la metrou, însă bătrânii îl luaseră înapoi. Sau măcar acea lanternă pe care o scăpase în râul subteran când fuseseră capturați de aceștia.

Dintr-odată, o parte de întuneric se mișcă, detașându-se de umbre, venind către ea. Kali încremeni, fiori de gheață furișându-i-se pe șira spinării.

KALI, răsuflă vocea, cu mai multă forță acum, dar nu foarte tare. ÎNTOTDEAUNA RĂZVRĂTITĂ. ÎNTOTDEAUNA ATÂT DE SINGURĂ.

– Cine ești, mârâi Kali, pe un ton jos, ca să nu se simtă că vocea îi tremura.

ADEVĂRATA ÎNTREBARE E... CINE EȘTI TU?

– Nu, sună într-adevăr poetic și drăguț și cum mai vrei tu, însă nu e asta întrebarea. De exemplu, pare că-mi știi deja numele, lucru care îți conferă un avantaj.

Scrută cu privirea silueta, ce părea a fi cam de înălțimea ei, însă fără un contur clar, ca un om decupat din ceață. Când se opri din mișcare, îl pierdu din vedere, pentru că se topi în umbrele ce o înconjurau.

KALI, KALI. CHIAR NU ȘTII CINE SUNT?

– Hmmm, lasă-mă o clipă să cuget. Înalt, întunecat, obscur... nu, cred că mi-aș fi amintit dacă aș fi cunoscut pe cineva ca tine.

Chiar păru că se auzi un chicot, dacă putea fi numit așa acea expirație.

CREDEAM CĂ ÎMI VEI RECUNOAȘTE ESENȚA.

– Scuze, nu prea cunosc multe „esențe".

NU. DOAR PE A MEA.

– Fie. Sigur. Și, mai zi-mi o dată... tu ești...?

NU MAI E VREME. BĂTĂLIA CE SE APROPIE E DE IMPORTANȚĂ SUPREMĂ. AM RISCAT TOTUL PENTRU ASTA. M-AM RISCAT PE MINE, MI-AM RISCAT SUFLETUL, CEALALTĂ JUMĂTATE A MEA. Silueta făcu din nou un pas către ea, iar Kali îi zări pentru o clipă ochii și ceea ce păreau a fi raze de lună prinse în păr. Se decise, era un el.

– Mda, ești a doua persoană pe ziua de azi care îmi spune ceva despre o bătălie care se apropie. Însă nimeni nu a spus cu cine mă voi lupta sau de ce ar trebui să mă intereseze. Poate că nu-mi pasă deloc de acest mic război.

NU AI DE ALES.

– Privește-mă doar! răspunse furioasă Kali.

UNUL E DEJA MULT PREA PUTERNIC; AVATARUL LOR ȘTIE PREA MULTE; A FOST PREGĂTIT ȘI E PERICULOS. UNUL PLĂNUIEȘTE CEVA, DAR E PREA SLAB; ALȚII SE JOACĂ CU AVATARUL LOR, CARE E DISTRUS ȘI NU ÎNȚELEGE NIMIC. UNUL SE AMESTECĂ ÎN TREBURILE PROFEȚIEI, ÎNDREPTÂNDU-SE VERTIGINOS CĂTRE PROPRIA LOR DISTRUGERE. UNUL E IMPENETRABIL; MIȘCĂRILE NU-I SUNT PREVIZIBILE, NU POATE FI MANIPULAT, NU POATE FI ÎMBLÂNZIT. UNUL E SLĂBIT ȘI ABANDONAT; EI SUNT PREGĂTIȚI SĂ-ȘI SACRIFICE AVATARUL ȘI SĂ AȘTEPTE DIN NOU, DAR NU VA FI UȘOR. APOI MAI E ȘI ANOMALIA.

ȘI APOI MAI EȘTI ȘI TU.

– Hm, sunt ceva persoane, zise Kali, numărând în gând. Îți dai seama că nimic din ce mi-ai spus nu are nici un sens pentru mine, nu?

VA AVEA. NU AVEM TIMP DE EXPLICAȚII PE LARG. TREBUIE SĂ ACȚIONĂM ACUM, DEȘI E PERICULOS ȘI DEZONORABIL. ÎNSĂ E SINGURA CALE PRIN CARE VEI ÎNȚELEGE ȘI SINGURA CALE PRIN CARE VOM ÎNVINGE.

ȘI TREBUIE SĂ ÎNVINGEM.

– Cum adică periculos și dezonorabil? zise Kali îngrijorată, când, dintr-odată, întunericul se rupse în două, iar silueta se năpusti asupra ei.

Se trase țipând înapoi, împiedicându-se de pragul ușii și căzând, odată cu țeava din mâna ei. Prea repede pentru a fi real, silueta se așeză deasupra ei și văzu că era de fapt un tânăr, cu părul bogat, lung și negru, cu un șarpe strălucitor negru încolăcit în jurul gâtului și cu un al treilea ochi în centrul frunții. Era unul dintre cele mai înspăimântătoare lucruri pe care le văzuse vreodată, iar în același timp o copleși senzația că-l cunoștea dinainte, ceea ce o înfricoșă aproape la fel de mult ca tânărul însuși.

– Dă-te jos de pe mine! țipă ea, îmbrâncindu-l și ridicându-se agitată în genunchi. Însă mâinile i se afundară în el, ca într-o cascadă, primind-o înlăuntrul lui, dar în același timp întâmpinând și rezistență. El îi prinse capul între mâini, apăsându-i tâmplele.

AMINTEȘTE-ȚI. AMINTEȘTE-ȚI TOTUL.

Tigre începu când vocea le răsuna din nou în cap.

Amon și Diana și-au dus mâinile din reflex spre tâmple.

– Ce e? zise Gus, recunoscând reacția lor. Era vocea? Ce a spus?

– Isis, știu că tu ești. Cum adică nu e întregul adevăr? mârâi Amon către cer. Ai spus că nu știi ce e!

– Deci nici tu nu știi, insistă Diana. Poate că e și el un avatar.

– Nu, spuse ferm Amon. Cunosc panteonurile. El nu face parte din plan.

NU, NU FACE PARTE DIN PLAN,
DAR NICI UN SIMPLU MURITOR NU E.

– *Ce vă tot spun?* întrebă agitat Gus.

– Încetează cu jocurile astea Isis, sâsâi Amon, ațintindu-și ochii de-a lungul pajiștii. Știu că te poți arăta. Arată-te!

Urmă o clipă de acalmie. Ploaia se domoli devenind burniță.

Dintr-odată Tigre gemu, iar Diana îl strânse de mână pe Gus. Amon își îngustă ochii.

Niște siluete se materializau într-un cerc în jurul lor. Câteva începură să se contureze din spirale de ceață ce se înălțau din iarbă; altele păreau să se formeze din razele de soare. Câteva începură să se ivească prin contopirea picăturilor de ploaie. Toate erau strălucitoare, vaporoase, cu forme nedesluşite. Pe măsură ce se materializau, deveneau din ce în ce mai luminoase, fapt ce le ascundea trăsăturile.

Tigre şi Gus îşi acoperiră ochii uimiți. Privind printre degete, Tigre îl văzu pe Amon îndreptându-se către una dintre siluetele luminoase.

– Explică asta, ordonă băiatul egiptean, arătând spre Gus.

Silueta căpătă un contur clar, devenind tot mai puțin strălucitoare. Acum vedeau că era o femeie înaltă şi impunătoare, cu părul drept şi negru şi niște ochi enormi întunecați, puternic conturați cu negru şi auriu. Purta o robă lungă albă şi o năframă ce avea în vârf o pasăre de pradă înfricoşătoare; îşi ținea brațele împreunate şi îl privea rece pe Amon.

– Nu eşti Zeul Suprem, Amon-Ra, spuse ea cu o voce din care răsunau puterile străvechi. Să nu ai pretenția să ne comanzi din poziția în care te afli. Adu-ți aminte că tu ai ales să fii avatarul nostru.

Chipul lui Amon se întunecă, încordându-se în încercarea de a părea mai înalt decât femeia, însă nu-i reuşi.

– Când voi reveni la forma inițială, sâsâi el...

– Vom vorbi atunci, încheie ea.

Ochii i se opriră asupra lui Gus, şi clipi o dată, încet, cu o mişcare ca de felină, ca şi cum ar visa să-l mănânce.

– Deci tu eşti intrusul.

Lui Tigre îi părea rău de Gus. Tipul părea paralizat de frică. Tigre n-ar fi vrut să fie în locul lui.

– Bănuiesc că eu sunt, spuse Gus, aproape bâlbâindu-se. Nu am vrut să...

– A fost o pură întâmplare. Își plimba ochii când la Gus, când la Amon. Pentru unii vreau să zic. Și expuse un rânjet care îl făcu pe Tigre să vrea să o ia la fugă înapoi, către America de Sud.

Una dintre siluetele din spatele femeii începu să se miște și să capete contur, la fel cum făcuse și ea. Tigre își ținu respirația.

Și noua siluetă era tot o femeie. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, și cea mai stranie în același timp. Pielea ei era ca albastrul de catifea al unei seri de vară, ce străucea de fiecare dată când pășea, ca și când mici steluțe ar fi fost încastrate în ea. Pe spate îi alunecau șuvițe de păr negre-albăstrui, iar când îl privi pe Tigre, pupilele îi păreau ca niște mici sori în fântâni întunecate, atrăgându-l într-un ținut de vis fără sfârșit.

Ea îi zâmbi delicat, aproape tachinându-l, când văzu că o privește, apoi se întoarse către prima femeie, întinzându-și brațul albăstrui către ea. Când ochii ei îl părăsiră pe Tigre, acesta se simți eliberat, însă și cu sentimentul că a pierdut ceva irecuperabil. Își scutură brusc trupul, încercând să se descotorosească de acel sentiment.

– Isis, murmură femeia albastră. Nu fi prea crudă, nu este vina băiatului.

– Dar este vina a ce se află înlăuntrul lui, răspunse Isis, continuând să se holbeze la Gus.

– Dar și noi avem o parte din vină. Dacă nu am fi încercat de la bun început să-i excludem...

– Dar nu au fost bine-veniți, Nut, întrerupse Isis. Nu sunt destul de puternici ca să concureze. Ar fi trebuit să acepte asta.

– Ei bine, e prea târziu acum, rosti o voce, care ar fi fost de altfel chiar jovială, dacă nu ar fi zbierat așa de tare și dintr-odată. O altă figură se îndrepta către ei, căpătând formă pe parcurs. Băiatul a reușit să ajungă până aici. Se pare că trebuie lăsat să concureze.

– Fără un instructor? răspunse batjocoritor Isis. Fără un membru în juriu, un demolator, un iluzionist, un conducător? Singur? Ce șanse poate avea?

Noua siluetă ajunse lângă ei, privind în jos către Gus. Era cea mai înaltă siluetă dintre toate, avea poate aproape doi metri jumătate. Se mișca asemenea unui nor de furtună, plutind și sfârâind de energie. Avea barba lungă și gri, iar ochii ascuțiți erau de un verde mohorât, precum cerul de dinaintea unei tornade.

– Ce șanse poate avea? Nici una! lătră el încântat. Așa că, ce rău poate face? Va fi omorât încă de la început, astfel că vom putea continua nestingheriți.

Gus rămase cu gura căscată.

– Omorât? țipă Diana furioasă. Ce tot îndrugați acolo? Nimeni nu-l va omorî pe Gus! Se postă protectoare în fața lui și privi amenințător cele trei zeități. Voi ați trimis vânatorii ăia de cristal după el, nu? Voiați să scăpați de el!

– Nu a fost nevoie să îi trimitem după el, explică zeița cu pielea albastră. Toți ceilalți erați protejați de panteonurile voastre. El este singur, deci nu are cine să-l protejeze. S-au năpustit asupra lui din instinct, cum s-ar fi năpustit asupra oricărui alt muritor.

– Ei bine acum, poate și noi i-am *încurajat* puțin, zise Isis.

– Draga noastră Venus! izbucni omul cu barbă, coborându-și privirea către Diana. Fire războinică și vulcanică.

Adorabil! Se lăsă în jos s-o ciupească de obraz, dar ea se dădu înapoi îngrozită.

– Nu sunt Venus, protestă Diana. Faceți o greșeală. E doar o imagine inventată pentru public. Nu sunt nu știu ce zeiță a iubirii. *Nu vreau* să fiu!

Bărbatul înalt se holba la ea, studiindu-i trăsăturile.

– Spiritul Dianei este încă puternic în tine, nu? zise el curios. Credeam că poate și-a pierdut influența până acum. Interesant!

– Ce? zise Diana.

– Um, zise Tigre, atrăgând atenția lui Isis și a bărbatului pentru prima oară asupra lui. Deci, stați puțin, spuneți că Gus e un accident? Dar e un cum-ziceți-voi – un avatar, oricum? Pentru cine?

Zeul bărbos îl privi ușor încurcat. Apoi se întoarse către Isis.

– Ăsta e incaşul? mormăi el.

Isis îşi îngustă ochii.

– Da, Zeus, răspunse ea nerăbdătoare. Nu prea arată ca un viking, nu?

Tigre recunoscu numele zeităţii conducătoare a panteonului grecesc. Tipul ăsta părea să se încadreze în tiparele zeilor ca înfăţişare, dar se comporta mai degrabă ca un unchi beţivan belicos, decât ca zeul rege al tunetului. Se întreba de ce Zeus îşi păstrase numele grecesc, în timp ce Venus îl folosea pe cel roman în loc de Afrodita. Poate că zeii şi-au ales singuri ce nume au vrut. Nu că astea ar fi fost cele mai importante întrebări fără răspuns acum.

Nut, zeiţa albastră, îl privi din nou pe Tigre, zâmbind delicat, iar el îşi luă cu greu privirea de la ea.

– Ei bine, vezi tu, băiatul meu, spuse Zeus, întorcându-se din nou spre el, când am conceput această întrecere, bineînţeles că nu am putut include *toate* panteonurile care au existat vreodată. Unele dintre ele pur şi simplu nu mai sunt atât de puternice încât să poată conduce lumea în noua epocă. Clătină din cap către Gus. Am făcut nişte înţelegeri cu unele dintre ele. Să luăm spre exemplu Africa. Mulţi, *muuuult* prea mulţi zei, ca să nu mai vorbim de alte chestii ciudate care se întâmplă pe acolo. Foarte periculos şi extrem de derutant. Aşa că am făcut o înţelegere. Ei rămân cu Africa, iar noi cu restul lumii. Noi nu-i deranjăm pe ei, ei nu ne deranjează pe noi. Mi se pare rezonabil, atâta timp cât ne înţelegem cu ei. Apoi, mai erau şi alţii nu atât de puternici. În cazul de faţă – şi aruncă o privire funestă asupra lui Gus – zeii polinezieni.

Gus îşi duse brusc mâna la umăr. Rămase încremenit, ca şi când tocmai ar fi avut o revelaţie.

Zeus continuă, fără să bage de seamă:

– Polinezienii erau împrăştiaţi de-a lungul mai multor insule. Religiile din aceste insule aveau câteva idei comune, însă panteonul

întregii populații era un amestec de idei, nume, mituri diverse care abia dacă semănau vreun pic unele cu celelalte. Era de altfel normal să se întâmple așa, din moment ce erau atât de împrăștiați și despărțiți de ape, nu? Deci nu exista coeziune între triburi și nu erau destul de puternici ca să ia parte la această bătălie. Astfel i-am eliminat. Și, ca să fim siguri că nu ne vor crea probleme, le-am distrus casa.

Și-i făcu semn cu ochiul părintește Dianei.

Urmă o pauză. Diana părea că va începe curând să plângă, iar Tigre părea și el destul de îngrozit.

– Apele și-au luat înapoi pământul, murmură Gus.

– Da, spuse Zeus cu o voce asurzitoare. Fratele meu, Poseidon, se pricepe de minune la chestii de genul ăsta. Un adevărat campion când vine vorba de insule înghițite de ape.

– Însă polinezienii nu au fost mulțumiți când și-au aflat poziția, interveni fermă Isis. Au vrut să-și trimită totuși avatarul. Nu au avut la dispoziție anii noștri de pregătire. Când ne-au descoperit planul, nu au mai avut timp să parcurgă procesul de renaștere a zeului ca entitate muritoare. Ci au trebuit să profite de circumstanțele din timpul Schimbării pentru a crea *asta*.

Și arătă spre Gus.

– O conexiune fizică accidentală le-a permis să-l aducă aici, adăugă Nut. Când în timpul Schimbării, a atins un avatar adevărat, panteonul polinezian a putut să-și verse întreaga energie și esență și să trimită aici un zeu de-al lor. Nu au ales acest muritor. Dar acum el este al lor.

– Au trebuit să-și înghesuie zeul în acest recipient uman, observă Isis. Va fi... interesant de văzut ce va ieși din lupta interioară dintre cele două suflete, unul muritor și celălalt nemuritor, asta presupunând că va trăi îndeajuns de mult ca să vedem asta.

Toți se uitau la Gus care, în clipa asta, era mai palid decât roba lui Amon.

– Deci... spuse el încet. A fost *într-adevăr* o întâmplare. Dar, asta înseamnă că și eu sunt un fel de zeu, nu – un zeu polinezian.

Nut se holbă la el.

– Chiar ultimul, zise ea șoptit.

Kali țipă.

În minte i se derulau o mulțime de imagini ca un potop clocotind. Un verde de smarald foarte intens, jungle încețoșate. Tigri răcnind, vălurele de blană portocalie. Elefanți gemând în câmpuri aburinde de oase, mișcându-și greoi și în liniște trunchiurile mari peste rămășițele strămoșilor din cimitirele de elefanți. Temple de piatră răsărind dintre copaci, sculpturi străvechi răsucindu-se la suprafață. Rubine sclipind în întuneric.

Și distrugere. Animale murind. Temple năruindu-se. Oameni ce fug în toate părțile urlând de frică. Demoni zvârcolindu-se în întuneric. Un ocean de sânge revărsându-se peste omenire.

Peste toate, o singură siluetă domnea. Era înaltă, de treizeci de metri, de trei sute de metri, cu zece brațe și arme în fiecare mână. Purta un colier de cranii și o curea de membre umane. Ochii îi străluceau amenințător a roșu sângeriu, inclusiv un al treilea, care se afla în centrul frunții. Era înspăimântătoare. Era atotputernică. Era întruchiparea distrugerii și haosului.

Era Kali.

Nu erau imagini. Erau amintiri.

Kali țipă.

– Diana, șopti o voce.

Diana privi în jur speriată. Una dintre siluetele strălucitoare se ghemuise în apropiere, având capul întors către ea. Diana se uită la Zeus și Isis, dar aceștia erau prea ocupați cu Gus și nu observară când aceasta păși între mulțimea de siluete strălucitoare din jurul lor.

Apropiindu-se, silueta se dovedi un băiat, care părea de vârsta ei. Niște ochi albaștri luminau o piele bronzată, familiară,

încadrată de o claie de păr blond. Rânji la ea, dezvelind niște dinți perfecți, albi.

Ea se ghemui lângă el și pricepu de ce îi părea atât de cunoscut. Semăna foarte mult cu *ea.*

– Diana, șopti el. Mi se pare minunat să te văd! Arăți mult mai bine decât mă așteptam – chiar mă întrebam care o să fie efectele, însă arăți neschimbată, bine, puțin diferită, adică nu mai semeni deloc cu ea și pari mai prietenoasă decât de obicei. Nu că n-ai fi – de fapt, nu erai, decât cu mine, bineînțeles, ei. Ești bine?

Vorbea cu un ropot de cuvinte care îi amintea Dianei de unul dintre cântecele ei favorite de pe primul album, *Lumina Soarelui,* unde notele muzicale se prăvăleau unele peste altele rapid. Nimic din ce spunea nu avea sens, însă simțea o căldură ciudată din partea lui, care o făcea să se apropie și mai mult de el.

Contururile strălucitoare ale celorlaltor zeități erau peste tot împrejurul lor, iar lumina lor orbitoare îi ascundea de ceilalți.

– Cine ești? îi șopti ea.

– Am încercat să-i opresc, spuse el grăbit, fără să-i răspundă la întrebare. Trebuie să mă crezi – știi mai bine decât oricine că eu spun numai adevărul. M-am luptat pentru tine; am făcut tot ce mi-a stat în putință. Le-am spus că asta ne va slăbi puterile și mai ales le-am spus că eu nu îi voi lăsa în veci să facă asta, de aceea, într-un târziu, au trebuit să mă păcălească.

– Ce vrei să spui?

– Dionysos a fost – știi cum e el, șiret, prietenos, fățarnic și convingător. Credeam că era de partea mea, de partea *noastră,* pentru că nu vedeam de ce nu ar fi fost. Întotdeauna a fost de părere că ești minunată și că ar fi trebuit să-și dea seama că ești de încredere, însă consider că Venus l-a convins. Ar fi trebuit să știu că o să-i cadă în plasă. Nu mi-a trecut prin gând, adică, mă știi cum sunt, nu-mi pot da seama când cineva spune o minciună. Mă gândesc mereu că toți ceilalți spun numai adevărul, pentru că știu că eu nu mint niciodată și nu pot pricepe de ce cineva nu ar spune adevărul. Ești singura persoană cinstită, în afara mea, pe care o

știu, deși cine știe în ce fel te-a schimbat persoana lui Venus. În fine, așa m-au păcălit – Dionysos mi-a strecurat ceva în băutură, iar când m-am trezit, fapta era deja săvârșită și nu mai puteam face nimic, nici măcar nu-i pot spune Atenei, judecătorul nostru, pentru că atunci te-ar descalifica și apoi ai putea muri și ai dispărea pentru totdeauna, așa că a trebuit pur și simplu să mă împac cu ideea. Iartă-mă, Diana!

– Oprește-te, stai, stai, stai, zise ea într-un târziu, întrerupându-i tirada de cuvinte. Simțea nevoia să-l protejeze, ca și când asta ar fi fost slujba ei. Era un sentiment ce o neliniștea, din moment ce nu-l cunoștea deloc și părea să spună numai aiureli. *Nu am idee* despre ce vorbești. Ce-ar fi să începi cu: cine ești?

– Nu, ah, bineînțeles că nu știi, zise el. Face parte din procesul prin care ai devenit muritoare, ți-ai pierdut toate amintirile, așa că au zis că, din moment ce nu îți vei mai aminti, nu te vei supăra. Dar am avut dreptate, nu? Îmi dau seama că știi că lucrurile nu sunt în regulă. Știam că *nu* vei vrea asta.

– Ce să nu vreau?

– Combinația, spuse el, luând-o de mână. Când ne-am ales avatarul, noi te-am ales pe tine, Diana, zeiță a vânătorii și a lunii, pentru că toți am căzut de acord că ești o luptătoare neînfricată, care ne-ar putea apăra și reda puterea. Din toate propunerile noastre, tu ai fost cea mai puternică și mai pură și devotată, ca să nu mai spunem una dintre puținii care au vrut să-și asume riscul, ceea ce nu pot spune despre anumiți zei. Ochii îi scânteiară spre Zeus cu o privire amară, ce părea nelalocul ei pe acel chip prietenos. Însă conducătorilor noștri le era frică, continuă el în șoaptă. Bănuiesc că ar fi trebuit să ne așteptăm la asta. Niciodată nu au câștigat nimic cinstit dacă au putut să trișeze în schimb, așa că, desigur, când s-au gândit că s-ar putea să pierdem, au găsit o cale să „ocolească" regulile. Cred că a fost ideea Herei, tipic pentru ea. Nu a plăcut-o deloc pe Venus, mai ales de la toată treaba aia cu mărul de aur și tragedia cu Războiul Troian, așa că a profitat de ocazia asta de a scăpa de ea.

– Ah, spuse Diana, încercând din răsputeri să-şi aducă aminte câte ceva din mitologia greacă.

– Şi nici pe tine nu te-a plăcut vreodată, din moment ce erai fiica lui Zeus cu altă femeie. De fapt, nu cred că place pe cineva, rosti el, pierzându-se cu gândul. Hera l-a convins pe Zeus să facem o alianţă – şi îl ştii cum e, face aproape orice îi spune – desigur, bineînţeles, nu şi să nu se mai culce cu alte femei. Hera i-a spus că am mai împărţit o dată domnia asupra lumii cu zeii egipteni, aşa că de ce nu din nou? Adică, nu sunt chiar aşa de diferiţi de noi ca, de exemplu, zeii incaşi, plus că avatarul pe care îl au e cel mai puternic zeu al lor, fapt care i-a şocat pe toţi, adică un zeu de talia lui Amon-Ra să rişte totul atât de prostesc, şi atunci ne-am întrebat, ar putea oare cineva să-l învingă? Desigur că şi panteonul egiptean ştia acest lucru, aşa că nu aveam vreo şansă la o alianţă dacă nu mituiam pe cineva.

Şi se uită la ea cu înţeles.

– Pe mine? zise ea cu glas pierdut.

– Nu pe tine cum eşti *tu;* Amon-Ra nu ar putea-o convinge niciodată pe Diana, avatarul ales de noi. Egiptenii au fost de acord cu planul Herei cu condiţia ca lui să-i fie dăruită Venus, zeiţa noastră a iubirii, până la ultima bucăţică din ea. Şi bineînţeles că *ea* a fost nespus de încântată de ideea de a fi şi vedeta, dar şi premiul – o ştii cum face, că vrea mereu să fie în centrul atenţiei, ca să nu mai spunem că el e *exact* tipul ei, adică destul de arogant încât să creadă că totul se învârte în jurul lui. Rămase o clipă pe gânduri, apoi adăugă: Şi, practic, cam aşa e, din moment ce e regele soarelui, dar oricum nu e singurul, iar noi nu suntem chiar atât de plini de noi, nu?

– Credeam, zise Diana, scotocind în negurile amintirilor, că în mitologia greacă, Venus era măritată sau cam aşa ceva.

– Cu Vulcan? Tipul ăla? Zeul pufni dispreţuitor, arătând către cealaltă parte a cercului. Toţi ştiu că Venus nu a luat relaţia aia în serios. El a fost probabil singurul care a făcut asta.

Diana îi urmări privirea și se opri asupra unei siluete ce parea să aibă o lumină mai întunecată decât ceilalți.

În timp ce-l privea, acesta își întoarse fața să o înfrunte, iar ea tresări, fără să știe exact de ce.

– Dar dacă am fost – sunt Diana...?

– A fost nevoie de multă putere. Nu cred că ar fi reușit fără mine, ce-i drept. Însă au conspirat împreună Zeus, Marte, Dionysos, Poseidon, Hades, până și Demetra – însă cred că-ți amintești cum e Demetra, ar fi de acord cu orice, numai să țină pasul cu ceilalți. Toți ceilalți au crezut că asta ne e singura speranță; pur și simplu nu au crezut că micuța noastră zeiță a lunii va fi destul de puternică pentru a-l învinge pe regele întregului panteon egiptean. Așa că au băgat-o pe Venus în trupul tău. Au făcut în așa fel încât tu să o accepți, fără să ai habar de ce se întâmplă. Au făcut o combinație între tine și Venus și, treptat, cele două părți ale tale s-au unit.

Capul Dianei se scălda într-o mare de noi informații. Așa se și simțise ani de-a rândul, că trebuie să se împartă între firea Dianei și imaginea lui Venus. Oare ăsta era motivul?

– Amon-Ra speră desigur ca la sfârșitul luptei tale interioare să iasă învingătoare Venus, pentru a o avea alături pe partenera mult dorită, continuă el. Însă tot cu ea semeni. Întinse mână și-i dădu părul la o parte de pe față trist. Surioara mea războinică.

– Surioară, sări ea, dându-și în sfârșit seama. Dumnezeule, ești Apollo.

– Zeul soarelui, spuse el, zâmbind. Însă un zeu mai vrednic decât Amon-Ra; eu aș ști că n-ar fi bine să mă combin cu o zeiță a iubirii. Sunt mulți zei mai răi decât mine – iar cel mai rău dintre toți este Amon-Ra, cu „vâslitul" lui prin văzduh și modul în care dă ordine, crezând că le știe pe toate. Să stai departe de el, Diana! Nu avem nevoie de nici o alianță ca să învingem în lupta asta, iar el va face orice ca să-ți distrugă adevărata personalitate. Însă acum că știu că adevărata ta natură a rezistat, e încă înlăuntrul tău, te voi ajuta să te menții puternică.

Diana tremură din nou și-și strânse mai bine pe trup flanela.

– Tu m-ai ajutat, șopti ea. Când Gus a fost rănit de vânător.

– *Sunt,* de asemenea, și zeul medicinei, spuse el voios. M-am gândit că e important pentru tine, mai ales că Zeus și Isis au vrut atât de tare să scape de el. Ascultă, nu știu în cine putem avea încredere acum. Dar dacă le faci pe plac pe moment, vei observa că sunt foarte ușor de păcălit pe termen lung. Știu că o parte din tine, partea Diana, urăște ideea asta, dar crede-mă, dacă dai cărțile pe față și te lupți cu ei de la bun început îi vei împinge să recurgă la măsuri disperate. Dacă vor găsi o cale, s-ar putea chiar să o scoată complet pe Diana din tine.

Diana se cutremură. Să-i elimine jumătate din ea, din personalitatea ei? Și, culmea, exact partea care îi plăcea?

– Amintește-ți mereu, sunt aici lângă tine, șopti Apollo, strângându-i mâna.

Se întoarse să se ducă înapoi la ceilalți și-l surprinse pe Amon care o privea de pe marginea cercului. Un zâmbet șiret îi cresta obrajii.

– Ce sunt acum? întrebă Gus.

– Oro, zeul polinezian al războiului, repetă cu calm femeia albastră. Însă schimbarea a fost forțată și bruscă, deci e imposibil de spus cât de mult sau ce anume din puterile lui ai absorbit.

– Da, într-adevăr, probabil ai puteri foarte limitate, izbucni cu voioșie Zeus.

– Poate ar trebui să-ți accepți soarta și să ne lași să te omorâm acum, sugeră Isis, privindu-l de sus.

– Tăceți cu toții, zise Gus furios, strângându-și capul între mâini. Nu putea gândi. Nu era un zeu, dar se dovedi că totuși era. Însă era tot singur, azvârlit într-o bătălie pe care nu avea cum s-o câștige, posedat de nu știu ce zeu mânios al războiului din mitologia unui popor care acum nici măcar nu mai exista. Nu sunt deloc așa, zise el. Eu sunt doar un tip normal. Sunt chiar un

tip *drăguț*. Sunt ultima persoană pe care cineva ar alege-o să întruchipeze zeul războiului.

Se întoarse din instinct către Diana, însă aceasta se îndepărtase și stătea printre siluetele luminoase care îi înconjurau. Egipteanul se dăduse și el într-o parte, fixând cu privirea mulțimea ca și când și el ar fi căutat-o. Lui Gus nu-i plăcea deloc expresia de pe chipul lui.

– *Eu* cu siguranță că nu te-aș fi ales, zise Isis.

– Nici eu, încuviință Zeus, măsurându-l din cap până-n picioare cu o mină sceptică. În primul rând, zeii războiului sunt chiar un pic mai înalți. Au mușchii mult mai bine definiți. Par posedați chiar de o autoritară încredere în sine, care îi face pe ceilalți să-i urmeze orbește în luptă. Sunt niște nemernici aroganți. De fapt, chiar enervanți. Cu toate astea, își îndeplinesc scopul, nu?

Isis expiră lung, apoi se întinse și-și propti degetul pe fruntea lui Gus, împingându-i capul pe spate.

– Lasă-mă-n pace, izbucni Gus, tresărind.

– Da, spuse ea. Nu mai e nici o speranță pentru acesta. Nici pentru celălalt, adăugă ea, arătând spre Tigre, care își privea picioarele trist.

– De ce te-am crede? întrebă Gus. Unde sunt ceilalți „reprezentanți ai panteonurilor", sau ce naiba sunt? Pun pariu că comitetul lui de primire incaș nu crede asta.

„Deși, la cât e de pleoștit, probabil că nu are prea multe speranțe", își zise Gus.

– M-aș mira, zise Isis. Sunt recunoscuți că renunță foarte ușor și că sunt foarte slabi. După cum vezi, nu au fost nici măcar în stare să ni se alăture la această întâlnire.

– E nevoie de multă putere pentru a te materializa atât de clar cum am făcut-o noi, interveni Nut. Își conservă puterile.

– Un semn clar de slăbiciune, dudui Zeus, făcându-i semn cu ochiul lui Amon-Ra.

– Adevărat, zise Isis. Cauza lor e aproape la fel de lipsită de speranță ca și a polinezienilor. Și îi aruncă încă o privire lui

Gus, rânjind amuzată. Poți la fel de bine să renunți și tu de pe acum, incașule!

Tigre își ținu în continuare ochii în pământ și nu răspunse.

– Ascultă, nici unul dintre noi nu va renunța, zise Gus, încercând să pară mai curajos decât de simțea. Cred că încercați să ne intimidați, pentru că vă e frică să nu câștigăm.

– Nu mi-e frică de nimic, șuieră vocea lui Isis, amintindu-i lui Gus de sunetul șerpilor târându-se printre umbrele stâncilor. Veți muri, într-un fel sau altul.

– Și cu cât mai repede, cu atât mai bine, adăugă jovial Zeus. Toată vorbăria asta mi-a indus un sentiment de neliniște. Hai să ne luăm avatarurile și să începem pregătirea pentru luptă.

Își depărtă brațele, aproape lovind-o pe Diana când aceasta revenea în cercul lor.

– Să vă luați avatarurile? repetă Gus, pălindu-i curajul. Să le duceți unde?

– La bazele noastre de antrenament, rosti Isis alunecos. Noi ne-am ales-o pe a noastră în urmă cu ceva timp. *Voi* nu aveți.

Și-l privi apoi pe Amon-Ra.

Zeul egiptean părea posac, însă o urmă, întorcându-și privirea din când în când pentru a o fixa pe Diana, în timp ce se îndepărta de ea.

– Tu va trebui să te îndrepți către sud, pe drumul principal, îi zise Nut lui Tigre. Când soarele va fi la zenit, instructorul tău se va materializa și de acolo te va îndruma el.

Îi salută grațioasă pe toți și se pierdu într-o ceață albăstruie în aer, care apoi dispăru.

– Hai, Venus, zise Zeus. Avem o groază de planuri drăguțe de bătălie de conceput.

Și îi făcu insistent semn cu ochiul.

– Vreau ca Gus să vină cu mine, spuse ea încăpățânată. Adică, nu are unde să se antreneze și nici un instructor care să-l îndrume, nu?

– Mă tem că nici nu se pune problema, draga mea, făcu zeul tunetelor. Alianțele nu sunt permise, după cum bine îți amintești.

Își dădu ochii peste cap cu înțeles de câteva ori și-i făcu din nou semn cu ochiul. Gus avu impresia că zeul încerca să-i spună ceva de care ceilalți nu trebuiau să afle. Din expresia indignată a Dianei, bănuia că aceasta știa despre ce era vorba.

– Dar... zise ea.

– Hai, hai. Să nu ne mai certăm în fața celorlalte echipe. Hai să mergem undeva unde să putem discuta în particular.

Zeus se întinse să o ia de mână, dar Diana se smuci brusc.

– Diana, nu ești obligată să mergi cu el, spuse Gus ferm. Nu trebuie să-i lăsăm să ne ordone. Noi încă suntem oameni, chiar dacă avem nu știu ce super-zei înlăuntrul nostru.

– Așa e, zise ea. Iar eu sunt avatarul vostru, domnule Zeus, așa că bagă la cap! Trebuie să știu că Gus va fi în siguranță, că vânătorii nu-l vor ataca.

– Dar asta nu e treaba ta, zise Zeus. Cui îi pasă ce se întâmplă cu avatarul polinezian?

– Mie, zise ea, încrucișându-și brațele.

Gus simți o căldură ciudată în piept.

Zeul grecesc al tunetului o privi mânios. Diana nu ceda deloc, continuând să-l privească țintă.

– Prea bine, zise el. Poate fi și el protejat. E o amărâtă de vrajă de electricitate.

– Și apoi poate veni și el cu noi? insistă Diana.

– Nu. Avatarurile trebuie să se antreneze separat. Astea sunt regulile.

Diana închise ochii, reflectând.

Gus ar fi vrut să-i spună să uite de tipul ăsta, să uite totul, să fugă cu el și să uite că le-ar fi spus vreodată niște zei ce să facă sau că ar fi vrut ca ei să se omoare între ei pentru supremația peste pământ. Nu-i păsa dacă toți răufăcătorii ar fi pornit pe urma lui. S-ar putea întoarce la Justin și Treasure și ar putea trăi toată viața

ajutându-i să se lupte cu vânătorii de cristal. Chiar ar fi atât de groaznic să fie ultimii oameni în viață de pe pământ, dacă ar putea astfel să fie împreună?

Însă cuvintele nu voiau să iasă. Nu-i putea spune ce simte și nu-i știa gândurile și simțea cum toată viața îi e în cumpănă.

– Bine, zise într-un sfârșit Diana, deschizând ochii. Voi veni cu voi, dar cu două condiții.

– Care sunt? tună Zeus, mijindu-și ochii.

– Mai întâi trebuie să-i oferiți lui Gus aceeași protecție pe care noi toți ceilalți o avem – mi se pare corect să pornim toți de pe picior egal în luptă. Și a doua: vreau să-mi spuneți Diana, și nu Venus. Și voi, și eu știm că și ea e o parte din mine, iar eu asta vreau. Ați înțeles?

Zeul pufni și-și mângâie barba pentru câteva clipe. Îl privi cu coada ochiului pe Gus, apoi se uită la Diana și își îndreptă privirea către cer. Răsuflă lung și clătină din cap.

– Bine, îți accept condițiile pentru moment, deși va trebui să renegociem în viitor, fata mea.

Scârbit, Gus le întoarse spatele și dădu cu piciorul într-un petic de iarbă. Prea bine. Dacă vrea să plece, atunci să plece. Era singur, exact cum spuseseră și zeițele egiptene.

Acel sentiment de furie din piept deveni tot mai puternic și-i era tot mai greu să respire.

– Oferiți-i protecție! zise Diana.

Gus avea de gând să fugă dacă zeul se apropia de el, însă Zeus se mulțumi să ridice mâna mișcând-o, ca și cum ar fi împins o masă de aer către el. Îl lovi un val de greață și simți mii de șocuri în întreg trupul și căzu în genunchi, strângându-și pieptul cu mâinile. Când valul trecu, simți cum se domoli și acea furie interioară.

– Gus? Diana stătea îngrijorată lângă el. Ești bine?

Îi atinse umărul și amândoi tresăriră, străbătuți de un ghimpe de electricitate.

– Oh, zise ea, uitându-se lung la Tigre. Înțeleg.

– Dorința ți-a fost îndeplinită, spuse Zeus. Trebuie să mergem.

– Ne vom revedea curând, bine, Gus? zise Diana. Ai grijă. Și tu, Tigre! Spune-i lui Kali – nu știu. Spune-i că măcar nu sunt extratereștrii de vină.

– Bine, zise Tigre. Mult noroc sau ce vrei tu.

Gus se uită în sus, sperând măcar să-i poată surprinde privirea o clipă, însă ea întorsese deja capul și, după câteva clipe, dispăru între copaci cu zeul bărbos.

Cercul strălucitor care îi înconjurase începu să pălească, iar siluetele se evaporau în văzduh sau se înșurubau din nou în pământ precum vaporii de ceață. Aerul se răcise, căpătând un aspect mat, iar deasupra nori cenușii începuseră să se adune.

Gus se ridică în picioare; întregul trup îl durea; se întoarse către Tigre care stătea cu mâinile în buzunar și, încruntat, privea spre cer.

– Bănuiesc că vei porni către sud acum, nu? zise Gus. Ca să te întâlnești cu instructorul tău.

– Nu știu. Nici măcar nu știu ce vor să zică prin: „către sud, de-a lungul drumului principal". Tigre tresări, dorindu-și să poată vorbi cu Quetzie, care îl plăcea și care nu îl lăsa la greu. Se întreba cum să ia legătura cu ea. Cred că, într-adevăr, Kali a avut dreptate. Poate ar trebui să nu mai dăm ascultare acestor ordine. Oricum, aș vrea să știu care e părerea ei despre toate astea înainte să mă dau bătut. Plec să o caut să-i povestesc ce s-a întâmplat.

– Bine, zise Gus, venindu-i puțin inima la loc. Vin și eu cu tine.

Cei doi porniră în tăcere, unul lângă altul, părăsind parcul.

Kali stătea întinsă, respirând adânc.

Shiva îngenunche lângă ea, studiindu-i cu atenție chipul, în timp ce o mână i se odihnea pe încheietura ei.

Trecură câteva clipe.

– Acum îți amintești, idolul meu? spuse el într-un târziu.

Ochii ei negri de abanos se întoarseră încet către el. El zări flăcări în adâncul lor.

– Îmi amintesc, zise ea.

– Înțelegi acum? De ce a fost necesar să fac asta?

Kali își îndreptă ochii către cerul ce se zărea prin acoperiș, unde norii cenușii fugeau din calea razelor de soare ce tocmai răsăreau.

– Înțeleg, zise ea încet.

Urmă o pauză.

– Însă, tot te-ai înșelat, zise Kali. Nu e încă vremea ca lumea să se sfârșească.

– Știu că ciclul nu s-a încheiat, zise Shiva împăciuitor. Dar ne-ar fi distrus dacă nu am fi participat. Nu am avut de ales.

– Aveam nevoie de mai multă credință, zise ea. Înainte aveam milioane care ne susțineau. *Acum* nu avem de ales.

O privi precaut cum se unduiește, ridicându-se în picioare cu mișcările calculate ale unei pantere.

Îl privi din picioare și-i întinse mâna.

– Vino, soțul meu, zise ea. Hai să distrugem ce a mai rămas din această lume.

Sfârșitul lumii, începutul avatarurilor

Unde e toată lumea?
Străzile sunt pustii și întunecate.
Majoritatea stâlpilor de iluminat sunt stricați,
becurile lipsind sau fiind sparte.
Toate clădirile sunt tăcute
și cufundate în întuneric.
Vântul șuieră prin ferestrele sparte.
Toată lumea dispăruse.
Orașul e pustiu. Miza e mare.
Prins în iureșul unei bătălii pe pământ,
în vremea când toți oamenii dispăruseră,
un grup de adolescenți află
că sunt avatarurile unor zei nemuritori.
Acum sunt obligați să lupte –
și numai unul poate supraviețui.

ISBN 978-973-54-0183-2

rao international publishing company

www.rao.ro
www.raobooks.com